

WESTERN

FAD IRKIN

PUCNJAVA U DODŽ SITIJU

BROJ 41 ● 200 DINARA

R
ROTO
BIBLIOTEKA
X-100

WESTERN

41

1987

F. Irkin

PUCNJAVA U DODŽ SITIJU

X-100

Urednik izdanja
Piroška Matić

Recenzent
R. Durman

Naslovna strana
Slavka Bošnjaković

Izdaje i štampa: NIŠRO »Dnevnik«, OOUR Izdavačka delatnost, Bulevar 23. oktobra 31, Novi Sad, telefon (021) 621-555 ● žiro-račun 65700-603-6350 ● Direktor NIŠRO »Dnevnik«: **Jovan Smederevac** ● Rukovodilac OOUR Izdavačka delatnost: **Ilija Vojnović** ● Glavni i odgovorni urednik: **Todor Đurić** ● Urednik Redakcije knjiga: **Milorad Predojević** ● Tehnički urednik: **Juliš Arvanitidis** Sekretar Redakcije: **Zdenka Kerabasil** ● Korektor: **Sava Malešević**

Tiraž: 32.000 primeraka

Fad Irkin

PUCNJAVA U DODŽ SITIJU

Kada je prodorni smrtni krik pogođenog naglo umuknuo, a eho poslednjeg pucnja prestao da odzvanja u ušima prestrašenih gostiju, zavladała je mučna tišina iz koje je, obavijen barutnim dimom, vaskrsao čovek u crnom odelu.

I

Jahao je iz grada u grad, iz saluna u salon. I, svuda je nailazio na neprilike.

Tražio je mir, anonimnost.

Uzalud, svuda je bio nepoželjan. Bio je skitnica bez doma, revolveraš na zlu glasu, uklet čovek koji ni u šta nije verovao. Ubijao je ljude, u samoodbrani i sa gorčinom, ali ubijao je. Ubio je mnogo njih, no zakon ga nije gonio jer bili su to razbojnici.

Razbojnici...

Bilo je to opravdanje za zakon, ne i za njega, beskućnika u crnom, za njegovu savest.

Bio je visok, odevao se u crno, a oko vrata nosio je maramu crvene boje. Kosa mu je bila plava, toliko svetla da se presijavala pod svetlošću svetiljki ili zracima sunca. Pogled sivoplavih očiju bio je prodoran, oštar. Crte lica – pravilne, ali tvrde, odavale su gorčinu i dostojanstvo. Način na koji se kretao i crnilo odeće samo su upotpunjavali izuzetnost i karakterističnost njegove naročite, reklo bi se, čudne pojave.

Zvali su ga Falkom, usamljenik iz Morkrofta, čovek iz Vajominga...

Njemu je bilo svejedno kako ga zovu i kako ga oslovljavaju, te kakve glasine kruže o njemu. Preziraćo je sopstvenu stvarnost, jer ona je bila nešto sasvim drugo od onog što je on hteo. Život mu je bio sačinjen od nevolja, suza i opasnosti.

Bez obzira na njegova htenja, želje i ponašanje, bez obzira na njegove gotovo očajničke pokušaje da ljude uveri u nešto drugo, Zapad nije imao milosti i verovao je u samo jednu istinu: oko Falkoma zujalo je olovo, padali su mrtvaci i vio se barutni dim!

Naravno, on koji nije hteo da bude to što je bio, koji se nikad nije pomirio sa reputacijom odbačenog čoveka, otpadnika sa koltom, bio je pogođen i povređen, ali i nepomirljiv. Ipak, kristalno mu je bilo jasno da niko ni najmanje ne mari za njegove želje, jer umesto razumevanja nudili su mu ironiju i neprijateljstvo.

Baš zato, tvrdoglavo i namérno, shvatio je to kao povod da se bori.

Posledice te borbe bili su leševi, barutni dim, humke... A žene, sve koje je upoznao, plakale su za njim, onda dok su zurile u konture u crno odevenog jahača koji je odlazio, nestajao na horizontu, zauvek odlazio iz njihovog života.

Neke su ga razumele, a neke ne. Bilo je onih koje su mislile da je Falkom žrtva koja panično beži vukući sa sobom svoju zlu kob, svoju nesreću, a druge su opet tvrdile da je Falkom bezosećajna revolveraška bitanga.

Ostavio je nekoliko žena koje je zaista voleo. Pa ipak, bio je siguran da će svaka od njih uspeti da potisne sećanje na njega, usamljenika u crnom. Tim ženama bio je potreban porodičan čovek koji priželjkuje decu, naslednika...

Falkomu to nije trebalo.

Falkomova svakidašnjica predstavljala je klimave temelje za bilo kakve iluzije i veru u bolje sutra.

Falkom je sada bio nadomak Dodž Sitija, koji kao da je bio umrtvljen nesnosnom vrelinom. Kuće i ulice bile su pokrivene prašinom, a žega je prinudila ljude da se sklone sa ulice.

Zapravo, samo je jedan visoki i mršavi čovek, koji se obilno znojio što od vrućine što od neizvesnosti, uporno stajao na sredini glavne ulice.

Vajat Erp i Bat Masterson posmatrali su ga kroz prozor svoje kancelarije, a isto su činili gradonačelnik Džon Klem i drugi građani.

Blizilo se podne.

Laredo Kid je čekao i svi su znali zašto čeka. Želeo je da ubije Falkoma!

U trenutku kada se na početku ulice ukazala silueta uspravnog jahača, grad je bio avetinjski miran.

Laredo se trže i uspravi se. Odlučnog lica zagledao se u došljaka.

U šerifovoj kancelariji, pomoćnik Masterson munu laktom šerifa.

— Vatromet na pomolu, šefe — rekao je tiho.

Erp je bio nepomičan. Bio je ozbiljan, a da je zabrinut samo se moglo naslutiti po naboranom čelu.

Laredo je kao opčinjen zurio u jahača.

Istovremeno, još mnogo pari razdoznalih očiju bilo je uprto u Šona Falkoma.

I, naravno, on je to primetio. Iako je na izgled bio opušten i nezainteresovan, te umoran, pogledom je pomno ispitivao ulicu i okolinu.

Nije bilo teško shvatiti da je revolvers čekao njega. Zapravo, nije bio

iznenađen ovakvim prizorom: Laredo ga je pozvao i on je došao. Falkom nije imao izbora. Jer, ubio mu je brata i Laredo je želeo osvetu. Desilo se to dole u Ponka Sitiju. Laredov brat, pljačkaš i ubica, sa dvojicom partnera, tri milje ispred grada, zaustavio je kočiju u kojoj je bio i Falkom.

Nesvakidašnji baksuzluk!

Razbojnici su ustrelili kočijaša i naterali putnike da izađu iz kočije. Putnica po imenu Pamela Rozman, zadivljujuće lepa i privlačna žena sa dugom kestenjastom kosom i tamnim očima, najviše je bila zaslužna za događaje koji su usledili.

Zbog nje se umešao Falkom.

A imao je samo tričavih trideset dolara u džepu! Nisu bili vredni truda, niti bilo čije smrti i Falkom bi dozvolio da mu ih oduzmu. Dozvolio bi... ali, sudbina je umešala svoje prste u razvoj događaja, odredila da stvari idu drugim tokom.

Primetivši da razbojnici počinju zlostavljati devojkicu, tu mladu i lepu ženu, demon iz Vajominga istrgao je svoju „pismejkere“.

U tom trenutku razbojnici su imali oružje u rukama i po svim pravilima, Falkom je sledećeg trenutka trebao biti mrtav, izrešetan mecima. A... nije!

Čulo se više hitaca, bolni krici i... Kada se dimna zavesa razišla, ukazao se sablasan prizor. Četiri leša i uspravna prilika Šona Falkoma koji je vraćao koltove u futrole.

Stigavši u grad, Falkom je odbacio stari, za vreme obračuna izrešetani šešir, kupio u trgovini novi i iznajmio sobu u hotelu.

Tog dana Laredo je saznao za smrt svog brata i krenuo tragom čoveka iz Vajominga.

Narednih mesec dana, Falkom je uložio mnogo napora da bi zametnuo trag i izbegao susret sa revolversašom. Ali, sve je bilo uzalud, jer nije se mogao otresti osvetom zaslepljenog progionioca.

Na kraju je Falkomu dojadilo bežanje, i shvatio je svu neminovnost obračuna sa čovekom što su ga mržnja i osveta preokupirali. Prihvatio je poziv da se pojavi u Dodž Sitiju...

Kao i ranije, u sličnim situacijama, sećao se Morkrofta, nesrećnog detinjstva, ljudi koje je morao ubiti. Svojom prošlošću nije se ni najmanje ponosio. Uvek je iznova bio primoravan da poteže koltove, da se brani, da se nada kako je to možda poslednji put. Jahao je dalje tražeći mesto u kom nisu čuli za ime Šon Falkom. Tražio i sve manje verovao da će ga naći. »Slava« je bila brža od njegovog konja, mit o njegovoj brzini planuo je Zapadom.

Pismejkeri i čovek koji ih je nosio bili su deo stravične legende. Svi su se divili slavi, a on je pljuvao na nju.

– Dakle, tu si! – povikao je Laredo. – Pogrešio si, amigo, mnogo si pogrešio! Nisi smeo ubiti mog brata!

Falkom je sjahao i ostao nepomičan.

Ćutao je.

Znao je da ne vredi odvrćati Lareda od obračuna.

– Strah – iskezio se Laredo. – Tebe je zahvatio prokleti strah, a? Da, ti si kukavica, amigo! Ta kočoperna maska je samo otrcani trik. Ali, kod mene ne pale trikovi, shvataš?! Ni pucanje u leđa, proklet bio...

U leđa pucam samo bizonima, mister – mirno je konstatovao Falkom. – A ti ne spadaš u tu vrstu...

– Vidi, vidi, pa pozer nije nem! Da ne znaš možda i ko stoji pred tobom?

– Dvoumim se... Hijena ili tvor. Muk.

– Umri...

Laredo je istrgao kolt iz futrole sa divljim izrazom na licu.

Prasak hitaca prolomi tišinu.

Dva jarda od Falkoma, udesno, udarivši i zabivši se u zemlju, olovo učini da se podigne oblačić prašine.

Značilo je to da je Laredo prvi okinuo, ali i da je bio brzoplet. Reagovao je plahovito, kao amater i tek nakon promašaja stao je pažljivije nišanimi.

Međutim, bilo je prekasno za nov pokušaj.

Iz levog pismejkera crno odevenog revolveraša sevnu plamičak.

Pogoden u rame, Laredo posrnu. Ulicom se razleže njegov bolni krik. Ali, nije se predavao...

Očajnički je prihvatio kolt drugom rukom i pokušao još jednom.

Falkom je čekao do poslednjeg trenutka, i tek kada je crni otvor cevi bio uperen ka njemu povukao je okidač.

Prvo se na čelu ukazala tamna mrlja, a onda i mlaz krvi. Potom je Laredovo telo odletelo dva jarda unazad i ostalo nepomično na zemlji.

Bio je to kraj višestrukog ubice.

II

Holidej je imao »lujzu« u rukama. Bile su to solidne karte ako se uzme u obzir da su i sedmice bile u igri.

Falkom je imao pet »daski«.

I, drznuo se da poveća ulog za duplo!

Kibiceri su ostali bez daha. Takav zaprepašćujući potez: blefirati Holideja, najboljeg kockara u zemlji, čoveka koji za kartaškim stolom nikada nije doživeo poraz.

Holidejevo lice se sledi.

Falkom ga je ispitivački gledao ispod poluspuštenih kapaka.

Krčmar, Čalk Beson, pride i za trenutak prekide igru.

Stavio je na sto flašu konjaka sa crvenom etiketom iz Topeke, i uzeo praznu bocu. Zatim se osmehnuo i udaljio ka šanku.

Holidej, čuveni Džon Henri Holidej bio je na potezu. Za njegove nerve ljudi su govorili da su debeli kao mornarska užad.

U prilog tome išao je i gest koji je upravo načinio. Naime, čovek iz Džordžije pripalio je cigaretu.

Mirno je povukao dim, otpuhnuo ga i tek onda, još laganije, vratio tabakeru u džep sakoa. Taj čovek zaista je imao manire finog gospodina sa istoka.

Čak i ovde, u Dodž Sitiju, gradu koji nije bio daleko na Zapadu, odu-darao je od okoline, nekako je štrčao svojom ugladenošću.

A bio je obučen kao sudija. Izuzev snežne bele košulje i kravate boje crvenog vina, sve na njemu bilo je crno. Odelo, sako i pantalone, bili su krojeni od najboljeg štofa i, videlo se to odmah, bili su delo nekog od vrsnih krojača iz Čikaga. Naravno, besprekorno mu je pristajalo. Imao je aristokratsko lice sa gustim, tamnim obrvama i markantnim crtama.

Činilo se da iz njegove mirne, skladne pojave jedino iskaču košulja i oči, koje su bile tako plave kao da su delić nebeskih prostranstava najsunčanijeg letnjeg dana.

Svoj crni šešir Holidej je bio odložio na slobodnu stolicu sa strane.

Sedeo je nemarno i ležerno, a ipak, iz njega je izbijala opasnost, njegov pogled kao da je sekao dim u salunu.

Peševi kaputa bili su povučeni unazad pa su se videle slonovačom obložene drške dva kolta.

Bivši zubar iz Bostona jednostavno je odudarao od malo civilizovanog Zapada. Ugledni lekar koji je bio cenjen u elitnim bostonskim krugovima, čovek kojem su proricali blistavu karijeru, kao da nije bio iz ovog vremena.

I, on je to znao. Bio je savršeno svestan svoje izuzetnosti, pa ipak, ostajao je na Zapadu.

Imao je, dabome, dobar razlog za to. Kockar iz Džordžije bio je već nekoliko godina, zapravo od dana kada je u zubarskoj ordinaciji lečio svog poslednjeg pacijenta, bolestan od neizlečive bolesti. Sušica mu je iz dana u dan sve više uništavala pluća, a napadi bolesti bili su sve češći i pogubniji. Bilo je pitanje vre-

mena kada će Holidejev organizam biti sasvim iscrpljen, nemoćan da se opet oporavi.

Holidej više nije vodio računa o tome. Lutao je Zapadom, kockao se, pio i izvlačio koltove. Izazivao je divljenje, mržnju, strah, bol... Nigde nije dugo ostajao, jer nigde ga ništa posebno nije ni vezivalo.

Klima na Divljem zapadu godila mu je i produžavala mu život.

Zato je za svoje poslednje godine, za svoje poslednje trenutke, odabrao ovo podneblje.

Sve drugo bilo mu je sporedno.

Sudbina je htela da svojim dugim, tankim i spretnim, naoko nežnim i negovanim prstima, Holidej neverovatno brzo izvlači koltove koje je opasao došavši na Zapad.

– Pobednik nije bitan, mister Holideje, ali drago mi je što sedimo za istim stolom.

Ove Falkomove reči, zbog tišine koja je vladala u salunu, čuli su gotovo svi.

Neki su bili iznenađeni. Falkom je konverzirao sa ljudima lakonski, kratko i nepotpuno, često nerazumljivo. Govorio je samo kada je to neophodno i ovoga puta prekršio je to pravilo.

Holidej se složio sa Falkomom. Kratko je klimnuo glavom.

Lutajući iz grada u grad, Holidej je slušao različite priče o Falkomu.

On lično, imao je svoje mišljenje.

– Prihvatam – oglasio se na predlog o povećanju uloga.

Falkom se osmehnuo.

Odbacio je karte iz ruku.

Holidej nije žurio da ulog privuče na svoju stranu stola.

A ako su posmatrači očekivali trijumf i likovanje zbog pobede, onda su se grdno prevarili. Holidej je i sebi i njima uskratio to zadovoljstvo.

Napetost je odjednom popustila.

Nekoliko trenutaka kasnije, kockari su ponovo imali hladne izraze na licima.

I tako je vreme prolazilo.

Bila su dva sata do ponoći kada u salun udoše trojica novih gostiju. Svojim smrknutim licima i prašnjavim odelima izazvali su interesovanje prisutnih.

Jedino Holidej i Falkom, izgleda, nisu uočili njihov dolazak. Mirno su nastavili igru.

— Izvolite, gospodo — oslovio je barmen pridošlice.

Već na prvi pogled nisu mu se dopali. Njihova lica bila su neverovatno slična onima sa poternica koje je Masterson lepio na tablu ispred kancelarije.

— Viski — prosikta jedan od njih, inače najviši rastom. — Celu bocu, drugar.

Beson ih brzo posluži, jer nije želeo neprilike.

Krišom je posmatrao kako jedan za drugim natežu iz flaše. Ignorivali su njega i čaše koje je stavio na šank.

Boca je ubrzo bila prazna i oni poručiše novu.

Ovoga puta uslužio ih je nešto sporije i oni su stali nezadovoljno mrmljati.

Barmen se potom udalji na drugi kraj šanka.

Vreme je prolazilo i gosti su polako zaboravljali na strance. Ponovo su u centru pažnje bili Holidej i Falkom, koji su sada dobijali naizmenično. Činilo se da igraju više zato da bi prekratili vreme, nego da bi zaradili.

Bila je to igra dvojice vrhunskih profesionalaca.

Ljubitelji pokera mogli su štošta naučiti i oni, dabome, nisu želeli propustiti takvu priliku.

S druge strane, kockari su se ponašali kao da su sami u salunu.

Prošlo je tako još pola sata. Onda se pomična vrata na ulazu otvoriše. Unutra uđe visok čovek snažnih ramena. Na grudima mu je blistala zvezda saveznog šerifa. Vajat Erp!

I on je bio visok blizu sedam stopa. Imao je pravilno i energično

lice, karakterističan pronicljiv pogled i mirno držanje. Na sebi je imao crnu kožnu jaknu, drečavo plavu kariranu košulju i pripijene leviske. Bio je uredan i brižljivo obrijan.

Stao je desno od vrata i ostao nepomičan, ruku prekrštenih na grudima.

I to je bilo to, nemarna poza, karakteristična za njega i poznata svakom ko je čuo za Erpa. A bilo je malo njih koji nisu čuli za čuvenog šerifa, jednog od glavnih aktera već istorijskog dvoboja kod O.K. korala. Upravo ovako je izgledao i onda dok je pozivao Ajka Klantona da odustane ne bi li sprečio krvoproliv.

Drška levog »bantlajna«, koja je i sada upozoravajuće štrčala iz futrole, nisko na boku, bila je simbol pravde i reda. Za one, kojima nije bila dovoljna tu je bio i drugi kolt na desnom boku.

Vajatov pogled prelete preko gostiju i zaustavi se na kockaru iz Džordžije, koji gotovo neprimetno klimnu glavom u znak pozdrava.

Činilo se da Falkoma nije ni primetio.

Barmen prode pored Erpa i kratko pozdravi. Nije mu nudio piće, jer znao je da šerif retko, vrlo retko pije.

— Ima nešto novo, Čalk? — upitao je šerif lako se osmehnuvši.

— Ništa — odmahnuo je ovaj rukama, ali je ispod oka pogledao u trojicu za šankom.

Vajat mu očima dade znak da je shvatio. Već sledećeg trenutka pažnju mu privuče mlada dama koja je silazila niz stepenice. Kretala se lako i gipko.

Osim što je imala divnu haljinu i divne čarape, imala je i prelepo lice izuzetno senzualnih crta.

Laura je pripadala onoj vrsti žena koje i popa za nekoliko časaka mogu navesti na grešne misli.

U tim trenucima, pogledi svih prisutnih počivali su na njenim oblinama.

Laura Higinis, bila je to ona, ćerka Ralfa Higinisa kog je Holidej ustrelio u dvoboju nakon što ga je uhvatio da vara na kartama, nije podlegla toj salvi pogleda, kao da je se oni nisu ni najmanje ticali. Jer, čovek u koga su bile uprte njene zelene oči nije je udostojio ni pogledom iako je dobro osećao njen pogled na svom potiljku i po glasnim uzdasima gostiju znao o kome se radi.

Džon Henri Holidej bio je jedini čovek na Divljem zapadu koji je ostajao ravnodušan na lepotu, čari i šarm »kraljice pokera« kako su zvali Lauru.

I, bio je jedini koji je u toj dami mogao izazvati emocije. U početku mržnja, koju je osećala prema njemu zato što joj je ubio oca, a potom gnev i želja za osvetom, vremenom su se pretvorili u nešto sasvim drugo. Laura se ludo zaljubila u kockara iz Džordžije. Postavši tog svesna, počela je da ga prati, iz grada u grad, iz države u državu. Zato što ju je uporno ignorisao i povređivao svojom ravnodušnošću, više puta je pokušala da mu se osveti, bezuspešno pokušavala da ga opet omrzne.

Neuzvraćena i tragična ljubav, tako je mislila Laura i mnogi drugi. Ali, savezni šerif Vajat Erp naslućivao je nešto drugo. On je najbolje poznavao Holideja i znao je da je u pitanju bila opaka tuberkuloza od koje je bolovao kockar...

Dok je prilazila stolu za kojim su igrali Holidej i Falkom, Laurino lice postajalo je sve ozbiljnije, a oči hlad-

nije. Odjednom je podsećala na uznemirenu tigricu i to ostavi utisak na goste. Naglo su se vratili u stvarnost i neki čak sagnuše glave plašeći se da Laura ne pronikne u njihove malopredašne misli te se iskali na njima.

– Dobro večer, gospodo – pozdravi Laura ledeno se osmehnuvši. – Mogu li vam se pridružiti?

Holidej ostade nem, što inače nije bilo tipično za njega jer bio ga je glas džentlmena, naročito kada je lepši pol u pitanju.

Falkom se zagleda u zelenooku lepoticu. On nije znao u kakvom odnosu su Holidej i Laura i bio je zatečen ponašanjem kockara iz Džordžije, ali naravno nije ničim to pokazao.

Ali, Falkom je cenio lepe i pametne žene, a čim je pogledao Lauru, shvatio je da takva stoji pred njim. Ljubazno se osmehnuo i ustao pokazujući na slobodnu stolicu.

– Biće mi zadovoljstvo, gospodice... Ako mister Holidej nema ništa protiv, naravno...

I ne pogledavši u Lauru, Holidej sleže ramenima.

Falkom je bio malo začuden ovakvim Dokovim ponašanjem, jer nije bilo u skladu sa mišljenjem koje je imao o njemu.

Sa strane, tamo kod vrata, Erp se jedva primetno smeškao.

Laura se smesti na ponudenu stolicu. Najradije bi svojim dugim negovanim noktima zagrebala Holidejevo lice, ali nekako se uzdržala.

– Šon Falkom, gospodice – predstavi se čovek iz Vajominga, a onda zastavši malo predstavi i Holideja.

– Molim vas da sačekate dok završimo započetju partiju.

– Svakako – složila se devojk.

– Inače, ja sam Laura i čula sam dosta toga o vama – dok je govorila srdito je osmotrila ljude koji su se vrzmali u blizini stola, i oni se povukoše.

Tu partiju dobio je Falkom na zadovoljstvo devojke, koja je sve vreme ljutito merkala Holideja.

Pre nego što započeše igru, svi pripališe cigarete. Laura je iz torbice izvukla paklu i upaljač. Povukavši dim, otpuhnula ga je ka Holideju, a onda izvadila i svežanj novčanica i tutnula ga ispred sebe na sto.

Bila je to gomila novca, pravo malo bogatstvo.

I to je bio trenutak koji su registrovali pripiti stranci za šankom. Odjednom, kao da su se otreznili. Prvo su se zagledali u novac, a potom jedan u drugog. Na kraju su svi složno klimnuli glavama.

– Ima tu najmanje desetak hiljadarki – zaključio je znalački onaj najviši. – Šta vi kažete, momci?

– Ima toliko – potvrdiše. – Ali, ima i neki zvezdonosac tamo pored vrata – dodao je jedan sa ožiljkom preko uva. Bio je najmlađi i stojao je na kraju šanka.

– Ne mari, Stenli

– Novac nam je zaista potreban – složi se i treći koji je do tada ćutao.

Podoše ka stolu gegajući se, jer piće im je već bilo pomutilo centre za ravnotežu.

Prvi, onaj najviši, zvao se zapravo Henk Donegan. U nekoliko država za njim je bila raspisana poternica. On je bio voda druge dvojice, ćutljivog Džima Frizmarka i kočopernog mladog Stenlija Slejda.

Bili su prvi put u Dodž Sitiju, i, očito, totalni nepoznavaoči ovdašnjih prilika.

Progurali su se sasvim do stola i zastali.

Pre nego što su stigli da nešto preduzmu, prišao im je šerif.

– Ne sećam se da sam vas ranije video ovde – oslovio ih je.

Donegan ga prezrivo odmeri.

– Ta značka, mister – uperio je prst ka šerifovim grudima – meni ne znači apsolutno ništa, znaš!

– Da, i šta s tim?

– Hoću reći da ne marim za zvezdonosce i njihova pravila. Ja sam strogo samostalan tip i za mene ne važe nikakvi propisi – iscerio se i pesnicom se lupio po grudima.

Frizmark i Stenli glasno zabrundaše u znak odobravanja.

– Ko ste vi? – upita šerif.

– Stranci za tebe. To ćemo i ostati.

– Čime se bavite?

– Možeš tri puta da pogadaš, zvezdonošče.

– Šta tražite u gradu? Ovde ste poslovno?

– Tebe sigurno ne tražimo – prijetivši da je šerif ostao sasvim miran, Donegan počeo da gubi strpljenje. – Kako bi bilo da malo razgaziš čizme, mister? Tvoja njuška mi se ne dopada i pesnica me sve više svrbi.

Dok se odvijao neobični dijalog, niko od troje za stolom nije našao za shodno da se okrene. Mirno su nastavili igru.

– Kada jašete dalje? – upitao je šerif.

– To je naša stvar...

– Trebalo bi da se ispavate malo, momci – zaključio šerif. – Pretpostavljam da je hotel skup za vaš džep pa vam nudim rešenje.

– Rešenje...

– Da, imam jednu trokrevetnu ćeliju. Kao stvorena je za spavanje. Donegan se lecnu.

– Šališ se, zvezdonošče – uzviknuo je. – Ali, opraštam ti. To je

zato što ne slutiš ko stoji pred tobom.

— Zaista? A ko to?

— Henk Donegan, glavom i braidom.

— Hm... hm, a njih dvojica?

— Džim Frizmark i Stenli Slejd.

— Žao mi je, ali ta imena mi ništa ne govore.

— Idiote! — povika Donegan. — Rekao sam ti da se gubiš, a ti tu stojiš i izazivaš sudbinu!

Na šerifovom čelu iskoči vena. Snažno je pulsirala.

— Nameravali ste da odigrate koju partiju, gospodo? — upitao je.

— Ovaj zaista preteruje — umeša se Stenli. — Da mu damo jednu dobru lekciju, gazda?

— Svakako, Stenli.

Donegan iznenada snažno zamahnu i...

Pesnica prolete iznad glave šerifa koji se brzo sagnuo. Onda je usledilo čudo. Aperkat, izvučen iz petnih žila, pogodi Donegana u vrh brade i odbaci ga nekoliko jardi od mesta na kom je stajao. Tresnuo je na pod, a da u stvari nije znao šta mu se desilo.

Istog trenutka, Frizmark i Stenli se baciše na šerifa.

Erp se hitro izvi u stranu i isturi lakat leve ruke. Džimijeva nosna kost puče i pojavi se mlaz krvi. Istovremeno je Stenli naleteo na Erpa i obojica padoše na pod.

Kotrljali su se po podu, oborivši nekoliko stolova. Tri čaše koje srušiše sa jednog od njih uz tresak se polomiše. U sledećem trenutku ponovo su obojica bili na nogama.

Stenli dograbi stolicu i podiže je. Nije stigao ništa da učini. Erp mu priskoči i zadade mu dva snažna krošea. Kada se ovaj zateturao, usledio je završni udarac bridom šake po vratu. Slejd se sruši i ostade nepomičan.

Samo što se okrenuo, šerifa pogodi čizma. Udarac po boku bio je tako jak da je za trenutak izgubio

ravnotežu. Frizmark, onako okrvavljenog lica zbog slomljene nosne kosti, isuka nož iz kanije i preteći krenu ka Erpu. U tom trenutku se povрати i Donegan i odmah izvuče kolt. Nanišanio je na šerifa...

Barmen povika u znak opomene, ali to nije bilo potrebno. Erp je primetio Doneganov manevar i reagovao je munjevito. Leva ruka mu sevnu i sledećeg trenutka u ruci mu se stvori »bantlajn«. Odjeknu pucanj i Donegan kriknu. Ispustio je kolt iz ruke i s nevericom se zagledao u pogodenu šaku...

Ovo kao da otrezni Frizmarka koji nenadano promeni pravac kretanja i priskoči iza leđa Lauri Higgins. Zgrabio je preko ramena i privukao sebi. Zatim se povukao do zida primevši oštricu noža devojčinom vratu.

Tek je ovaj događaj privukao Holidejevu pažnju i on odbaci karte iz ruku. Lagano je zabacio peševe kaputa i tako oslobodio put do kolta. Zatim je čekao...

I Falkom je bio spreman da reaguje. No, odlučio je da, ako je to moguće, igru prepusti Erpu i Holideju, za koje je verovao da su sposobni izaći na kraj sa trojicom razbojnika.

Laura je u međuvremenu pokušala da se otrgne iz ruku razbojnika i zaradila lakšu posekotinu.

— Baci kolt, zvezdonošče! — zaurila Frizmark primećujući kako se Stenli pridžiže ošamućeno otrećući glavom. — Baci, ili će ona biti mrtva!

Erp pusti kolt i on uz zveket pade na pod. Taj trenutak, kada je Frizmark gledao u šerifom pravcu, iskoristi Laura i očima dade znak Holideju. Razumeli su se bez reči. Devojka polako, inč po inč, stade da se pomera udesno otkrivajući sve više desnu stranu lica razbojnika.

Stenli se u međuvremenu dokopao Erpovog kolta pošto mu je njegov bio ispao u toku pesničenja i

zaturio se. Uperio ga je u šerifa, a oči su mu ubilački sjale.

— Sada ćeš platiti, pseto!

— Polako, Stenli — dobaci Donegan kojem je šaka još krvavila. — Situacija je u našim rukama i nećemo žuriti. On — pokazao je na Erpa — zaslužuje laganiju smrt od metka, zar ne?

Stenli klimnu glavom u znak da je razumeo, ali se po podrhtavanju ruke u kojoj je držao kolt videlo da se jedva uzdržava da ne povuče okidač.

Bio je to momenat kada je Holidej bio spreman da reaguje, jer sada je jasno video celo oko razbojnika koji je držao Lauru. Nije smelo biti promašaja inače će devojka završiti prerezanog vrata.

Prvi put kockar je imao tremu i na čelu mu se pojavise graške znoja.

Pucnjava i topot kopita, koji se začuše spolja, iznanadiše sve u salunu. I to je izgleda spasilo život Džimiju Frizmarku. Holidej odluči da sačeka još malo.

U salun tada upadoše sedmorica novih gostiju.

Banda Džonija Ringa.

III

Bili su iznenađeni prizorom u salunu. Nisu očekivali da će tako brzo naleteti na Vajata Erpa, a još manje da će ovaj biti razoružan i u nepovoljnoj situaciji. Oni su, dabome, dobro poznavali šerifa iz Misurija, kao uostalom i on njih.

Bili su u stvari stari poznanici.

Ali, nikako se ne bi moglo reći i da su prijatelji.

Konstantno su dolazili u sukob.

Zvanično za Ringom i njegovim momcima nije postojala poternica. Bilo je to zato što im nijedno nedelo nije bilo dokazano.

Ali, na drugoj strani, bilo je malo onih koji nisu znali da je Džoni Ringo razbojnik, pa čak i ubica. Njegovi momci nisu bili ništa bolji.

Bio je to dovoljan razlog da ih Vajata Erp ne trpi. On je prezirao ljude Ringovog kova, i u ovom slučaju, nije to ni krio. Kad god bi se susreo sa Ringom, Erp ga je provocirao pa je dolazilo i do sukoba.

Erp se zarekao da će mu pre ili kasnije dokazati neko razbojništvo i strpati ga u zatvor, ali do sada mu to nije uspeo.

Inače, Ringo mu je sa svojom bandom već duže vreme pravio probleme, dovodio ga u neprilike.

Da, Džoni Ringo je bio varalica i razbojnik, premazan svim mastima i nije mu bilo lako doskočiti. U Dodž Sitiiju je čak imao svojih pristalica, jer bilo je mnogo onih kojima se Erpova čvrsta ruka nije dopadala.

Ringo je bio i strastan kockar, tačnije, vrlo vešta varalica u kartama. To ga je jednom dovelo u sukob sa Holidejem i dobio je metak u rame. Od tada je mrzeo čoveka iz Džordžije i smatrao ga svojim najvećim neprijateljem.

Ringo je bio onih čovek okrugle glave i sitnih tamnih očiju. Imao je glatko lice, bled ten i negovane prste. Odevao se u skupa štofana odela i delovao je kicoški. Za pojašom je imao dva kolta, ali svi su znali da levim slabo barata.

Njegovi ljudi bili su zapušteni, prašnjavi i sirovi. Imali su snažne mišice, ali videlo se da Ringo misli za sve njih zajedno i da bi bez njega bili obezglavljeni rulja.

I ovoga puta, Ringo je potvrdio svoje pozerske sposobnosti.

Teatralno je skinuo šešir i naklonio se u Erpovom pravcu.

— Dobro več, šerife. Možemo li se pridružiti zabavi?

Erp već odavno nije gledao u njega. Pravio se da uopšte nije primetio dolazak bande.

Sa strane, čovek iz Vajominga je pažljivo proučio pridošlice. Shvatio je da su nevolje, one prave, tek na pomolu. Ono što je video nije mu se ni najmanje dopalo. Malo je odma-

kao stolicu od stola kako bi mogao nesmetano da povuče pismekere...

Tada se salunom prolomi pucanj!

Niko nije primetio pokret koji je napravio Holidej, tek u njegovoj ruci se stvorio zadimljeni kolt, a desnu stranu Frizmarkovog lica obli krv. Dok je padao, mahinalno je raširio ruke i tako konačno oslobodio Lauru koja se brzo odmače u stranu i tek onda se onesvesti shvativši da je sva umazana krvlju pogođenog razbojnika.

Ovaj Holidejev potez, koji je za trenutak paralisao sve u salunu, bio je samo najava onoga što će uslediti.

A usledila je lavina događaja...

Donegan je pokušao da nanišani u Holideja, ali mu je smetala prostrelna šaka pa je izgubio nekoliko dragocenih trenutaka.

Stenli, u prvom trenutku zbunjen iznenadnim obrtom situacije, brzo pleto povuče okidač Erpovog kolta i promaši Holideja za čitav jard. Zrno je međutim pogodilo Falkomov šesir i skinulo mu ga sa glave...

To je nateralo Falkoma da izvuče koltove...

Istovremeno, na drugoj strani, Erp se bacio na pod izvlačeći desni kolt...

Džoni Ringo i njegovi razbojnici se takode mašiše za oružje želeći da iskoriste nastale događaje i osvete se Erpu i Holideju.

Metak koji je ispalio Šon Falkom pogodi Stenlija iznad same kopče na opasaču. Zatim usledi serija hitaca koji se stopišu u jedan. Pucali su Holidej i Erp i salun utonu u mrak jer sve svetiljke bile su pogođene.

Zatim je sve utihnulo.

Tišinu potom naglo naruši žagor preplašenih glasova. Čuli su se koraci, dahtanje, povici, psovke... U mraku je nastao opšti metež jer svi su želeli van.

Nakon desetak minuta sve je bilo gotovo.

Čalk Beson potrudio se da salun bude ponovo osvetljen.

U »Long Brenču« nije bilo još mnogo gostiju.

Na podu su ostali Stenli Slejd, Frizmark, jedan član Ringove bande po imenu Kol Durango, i ranjeni Donegan. Prva trojica bili su mrtvi.

Falkom je čučao pored Laure Higgins i pomogao joj da se povрати.

Holidej je sedeo za stolom. Dok je spretno okretao kolt oko kažiprsta, bio je zagledan kroz prozor, negde u mrak.

Erp je otresao prašinu sa odela.

Ringo i članovi bande bili su nestali.

— Bene — pozva barmen jednog od gostiju koji je izvirivao iza prevrnutog stola — idi po doktora Flečera i reci mu da požuri!

Kada ga i šerif pogleda i klimnu glavom, Ben se pridžue i udalji ka izlazu.

Erp pride telu razbojnika iz Ringove bande i pogleda ga. Durango je imao smrtonosnu ranu na grudima. Zalutali metak ili... U svakom slučaju, Džoni Ringo sada ima opravdanje za otvoreni napad. Erp ovlaš pogleda u Donegana, koji je pokunjeno sedeo, oduze mu kolt i ode do Holideja.

— Hvala, Dok — zahvalio je kratko.

Džordžijanac se jedva primetno osmehnu.

Pogledao je u Falkoma koji im je prilazio u društvu devojke.

— Nadam se da više neće biti pucnjave.

Falkom je slegao ramenima.

— Hvala vam — zahvali Laura pošto se smesti u stolicu.

Beson im pride noseći lavor sa vodom i peškir. Pomogao je Lauri da se kako tako dotera i udaljio se. Ispratio ga je njen zahvalni pogled.

— Vreme je da vam zahvalim, mister Holideje — okrenula se ka kockaru. — Da nije bilo vas...

– Više nije važno – hladno primeti Holidej.

– Ali, Dok – zavapi devojka na šta Erp zaključi da je vreme da se umeša kako bi kockara izvukao iz neugodnog položaja.

– Mislim da je vreme da odete gore u svoju sobu, gospodice Higgins.

– U pravu ste – ošinula ga je pogledom i ustala. Osmehnula se u Falkomovom pravcu i udaljila se.

– Vraški je lepa – rekao je zadivljeno Falkom kada se izgubila na stepeništu. – Za nju se isplati boriti.

– Grešite – konstatova Holidej. – Zelenooka je opasnija od divlje mačke. Ne dozvolite da vas zavara njena spoljašnost.

– Ipak... lepa je.

– To u svakom slučaju – složi se i Erp. – Ali, mislim da za nju postoji samo jedan muškarac na ovom svetu.

Možda bi bilo bolje da se niste umešali u obračun, mister Falkome – reče kockar ne krijući nameru da promeni temu, neprijatnu po sebe. – Sada ćete imati neprilika sa Džonijem.

– Džoni?

– To je voda one sedmorke – objasni mu Erp. – Inače, moj i Dokov stari znanac.

– Samo sam branio svoju kožu – odvrati Falkom.

– Sad imate promaju – ironično primeti Džordžijanac proučavajući rupu na njegovom šeširu.

Ućutali su i posmatrali kako doktor Flečer previja ranjenog razbojnika.

– Imam utisak da ste ga mogli samo raniti – sa prekorom primeti šerif pogledavši prvo u Stenlijev leš pa u Falkoma. – Bio je mlad i...

– Bio je razbojnik i pre ili kasnije završio bi ovako.

– Ipak...

– Vidite, mister Falkome – umeša se kockar. – Svojevremeno sam i

ja držao da samo mrtav protivnik više nije protivnik. Šerif me naučio da nikad ne ubijam ako ne moram. Od tada se više puta obračunavam sa istim neprijateljem, ali mnogo mirnije spavam.

– Spavati mirno – ponovi Falkom. – Ja to više ne mogu.

Naglo je ustao i udaljio se.

Holidej i Erp se zgledaše.

– Da nismo malo preterali, Vajate? – upita kockar. Pošto su ostali sami, oslovio je šerifa imenom.

– Falkom je ipak samo sticajem okolnosti postao revolveraš. Mislim da je to dobar momak.

– I ja to mislim, Dok – složio se šerif. – Baš zato sam i rekao ono malopre. Neka se naljutio, ali razmisliće.

– Hm... hm, razmisliće – zamišljeno reče kockar. – Samo, plašim se da on više ne može uticati na svoju sudbinu. Kao ni ti ili ja, uostalom.

– Utoliko bolje, Dok. Taj će sve lakše podneti nego razumevanje ili neku vrstu sažaljenja. Na razumevanje nije navikao i bio bi sumnjičav, a sažaljenje...

Sažaljenje bi ga dotuklo. Kao i mene, zar ne?

Džordžijanac se pridžže.

– Vidimo se – dobacio je i otišao u svoj apartman.

Erp je gledao za njim.

Potom se okrenu ka Mastersonu koji se pojavio u salunu.

– Bate, moramo smestiti ovog kod nas – pokazao je na Donegana. – Stari Meklor kuvaće od sada porciju više...

IV

Naredna dva dana bilo je neuobičajeno mirno u Dodžu.

Trećeg dana u predvečerje u grad je sumanuto jašući ujahao gonič krava sa jednog ranča. Samo malo usporivši konja, skočio je iz sedla i utrčao u salun u kome je bilo dvadesetak gostiju.

— Ljudi! — povikao je od vrata. — Džoni Ringo sa dvadesetak ljudi jaše za Dodž! Pokupio je sve same razbojнике i ubice! Kaže da će se osvetiti za smrt svog čoveka, da će prevrnuti grad naopako...

— Koliko su udaljeni od grada? — upita neko.

— Biće ovde za pola sata najkasnije.

— Onda ja idem — zaključio čovek i izađe iz saluna. Za njim podoše i ostali.

Nepunih petnaest minuta kasnije, ceo grad je znao za dolazak Ringove bande. Građani su se povukli u svoje kuće i dobro se zaključali.

Strah je zahvatio ljude i niko nije želeo da se nađe na putu razjarenih razbojnika. Svako je zaključio da je najpametnije gledati svoja posla...

Nedugo zatim, Džoni Ringo i njegova družina pojavili su se u glavnoj ulici.

A šest koltova je ipak bilo spremno da se bori za grad.

Erp je držao sredinu ulice, Falkom je motrio jahače ispred saluna na levoj strani, a Holidej... Pojavio se tamo udesno, na krovu gradske večnice.

Članovi bande prvi zapucaše.

— Da sam ja šerif u ovom gradu, okačio bih značku o zid i sve poslao do đavola! — dobaci Holidej i poteže koltove.

U Frimont Stritu nastade pakao.

Fantom iz Morkrofta, čovek iz Misurija i strelac iz Džordžije branili su grad i svoje živote od opasnosti i beskrupulozne bande.

Erp je delovao nesalomivo, tamo na sredini ulice. Bio je usamljen, uspravan i neustrašiv. Veliki bantalajn specijal u njegovoj levoj ruci grmeo je desetkujući redove napadača. Kada u njem više nije bilo metaka, potegao je desni kolt...

— Da je Masterson tu sa dvojicom pomoćnika, vazduh bi biodaleko zdraviji — promrmljao je sebi u bradu i bacio se u stranu da bi

izmakao kopitama podivljalog konja koji je galopirao vukući jahača, čija je noga bila u uzengiji.

Masterson, njegov prvi pomoćnik, bio je na žalost, sa drugom dvojicom izjahao iz grada na jedan ranč gde su se kauboji međusobno sukobili.

Pucnji su praštali, smrtnički krici jezivo opominjali... Iza napadača, sasvim pozadi, dobro zaklonjen, Ringo je izdavao uputstva. Tačnije, slao je svoje ljude u sigurnu smrt istovremeno pazeći da svoju kožu ne izloži previše opasnosti.

Pod jakom vatrom, petnaestorica napadača koji još nisu bili pogodeni, panično se razmiliše na sve strane. Neki mudro sjahaše i potražiše najbliži zaklon ne obazirući se na Ringa koji je neprestano uzvikivao:

— Napred! Napred, pokažimo tim ništarijama da sa nama nema šale!

Odozgo, sa krova večnice, Džordžijanac je mađioničarskom veštinom punio i praznio svoje ubistvene koltove. Sejao je smrt, uglavnom pucajući u one razbojнике koji su se okomili na Erpa.

Na pokeraškom licu čuvenog kockara, izuzev odlučnosti, ništa drugo se nije moglo pročitati. Uostalom i zašti bi? Ovako je bilo u Tombstonu kod O.K. koralu, u Vičiti, u Santa Feu...

Baš kad je Holidej ispraznio koltove i hteo ih ponovo napuniti, primetio je čoveka sa puškom, dvadesetak jardi od sebe. Zaklonjen iza tela pogođenog kljuseta, razbojnik je nišanio u njega.

Zastavši za trenutak, kockar nesvesno ukruti telo u očekivanju da ga pogodi olovo...

Odeknuse dva pucnja, ali pokaza se da nije pucao razbojnik. Zapravo, prvi metak pogodio je Džesiju, tako se zvao Ringov čovek, u rame i izbio mu pušku iz ruku. Drugi ga je dokrajčio.

Holidej pogleda udesno i uhvati Falkomov kratki osmeh. Dakle, on je pucao.

Pucnjava se nastavljala.

Sada su se i branioći zaklonili.

Tri kljuseta su trčala u krug prestrašeno njišteći. Njihovo besomučno galopiranje podiglo je oblake prašine što je stvorilo pravu pometnju na ulici, jer ionako se spuštao sve veći mrak. Vidljivost je bila sve slabija.

Negde u blizini čuo se lavež pasa koje je verovatno uznemirila pucnjava. Meci su tupo odzvanjali zabadajući se u tremove i verande kuća, ili siktavo šistali kada bi se odbili od kamena. Mnoga stakla na prozorima kuća bila su polupana...

Bure iza kog se zaklonio Vajat Erp sve više je ličilo na rešeto, a sve manje bilo siguran zaklon. To je shvatio i šerif pa se stao povlačiti ka uglu saluna, zaklanjajući se iza drvenog pojilišta.

Ringo i još dvojica razbojnika prosto su ga obasipali vatrom. Holidej, koji je u međuvremenu napunio koltove, štitio je šerifovo povlačenje. Falkom je u tom trenutku bio zauzet spasavanjem samog sebe, jer dvojica su ga držala u šahu unakrsnom vatrom sa dve strane.

Mrak je sve više osvajao, ali zajedno sa mrakom, na nebu su se gomilali i oblaci. Tmurni i teški, jasno su nagoveštavali iznenadnu oluju...

Bitka međutim nije jenjavala.

Stvari su se vremenom ipak menjale i postojale sve nepovoljnije po branioce. Banditi su ipak bili brojniji, a Erp, Holidej i Falkom su bili razdvojeni i više nisu mogli videti jedan drugog. Sad je svaki od njih imao po nekoliko protivnika na vratu i nije mogao niti imao vremena misliti na ostale. U stvari, obračun se pretvorio u svojevrstan lov na njih trojicu.

Banditi su shvatili svoju nadmoćnost, kao i to da protiv sebe imaju samo trojicu protivnika.

I, što je bilo još gore, bili su iskusni i opasni u svom krvoločnom zanatu, vrlo vični oružju i borbi.

Holidej već odavno više nije bio na krovu većnice. Bio je sišao dole i naslepo se probijao ka mestu na kom je verovao da se nalazi Erp. Pri tom je morao voditi računa da se ne nađe na nišanu trojice razbojnika koji su ga pratili.

Pratili...

Tako je on mislio. Ali, Holidejeva računica ipak nije bila tačna. Ne sasvim. Jedan razbojnik je bio ispred njega. Bio je pritajen iza jedne šupe za alat i čekao.

Holidej ga je primetio u magnovenju.

Video je tamnu senku pred sobom i munjevito reagovao. Pokušao je da odskoči u stranu. Koltove je držao u rukama, ali nije bilo vremena da ih podigne.

Nije stigao da izbegne udarac. Napadač je ipak bio u velikoj prednosti. Skok, koji je izveo Holidej, učinio je da ga kundak vinčesterke ne pogodi u glavu. Ali, teško drvo zakačilo ga je po ramenu i paralisalo mu celu desnu stranu.

Zateturio se i bolno zastenjao. Oseća je kako mu žmarci klize niz desno rame. Istovremeno je uočio da mu se senka napadača približava. Pokušao je da podigne kolt...

Ponovo je bio sporiji od protivnika. U snažnom zamahu, telo napadača sručilo se na njegovo. Obojica su pali na zemlju i nastade gušanje. Holidej je mogao da se služi samo jednom rukom. I, naravno, protivnik, koji je ionako bio snažan, gorostasne građe, bio je jači. Holidej se našao ispod njega.

Osetio je pritisak na vratu. Momenat kasnije shvatio je da su to napadačevi prsti. Čovek ga je čvrsto stezao. Bio je nemoćan da se pokrene.

U sebi je proklinjao svoju nesmotrenost i neopreznost, jer bio je ispustio oba kolta.

U slepoočnicama mu je bubnjalo, a srce mu je snažno lupalo.

— Samo da sada ne dobijem napad, mislio je grozničavo Holidej znajući da bi to bilo kobno za njega.

Nije se u stvari plašio, no bilo mu je glupo da život završi na ovaj način.

U tom času, kockar počeo da se oseća bolje. Snaga mu se vraćala u do tada paralisano mesto. I bol je postajao nepodnošljiv, ali ovoga puta mu se obradovao.

Napeo je mišice i izvio se. Uspeo je da savije noge u kolenima i malo odmakne masivno telo napadača od svog. Svom snagom je udario kolenima...

Napadač zastenja. Ostao je bez vazduha. Stisak oko kockarovog vrata popusti.

Holidej brzo isturi lakat i pogodi čoveka u nos. Jasno se čulo pucanje hrskavice. Nešto toplo zasu Holideja po licu. Bila je to krv.

Napregao se i izmakao u stranu, a potom što je mogao brže ustao. Primetio je da se i njegov protivnik pridize.

Pošli su jedan prema drugom.

Bio je to trenutak kada je sevnula prva munja iznad njih. Oluja samo što nije bila počela.

Blesak je osvetlio napadačevo lice. Holidej je jasno video bradato zapušteno lice i širom otvorene oči. Donji deo brade razbojnika bio je obojen u crveno, od krvi iz nosa.

Holidej ovoga puta krenu prvi u napad. Hteo je da već jednom završi ovaj obračun.

U poslednjem času primetio je sečivo u napadačevoj ruci. Jedva je stigao da se izmakne.

Razbojnik je odnekud bio izvukao nož. U polumraku, blistava oštrica je blesnula.

Čovek kriknu i pode ka Holideju. Rukom u kojoj je držao nož pravio je snažne zamahe.

Kockara su spasili samo brzi refleksi. Skakutao je okolo protivnika i vrebao šansu da zada udarac.

Shvatio je da ima posla sa opasnim protivnikom.

Shvatio je još nešto...

Izgubio je dosta vremena i tu su već bila druga dvojica napadača. U rukama su držali oružje.

Kockar se instinktivno bacio na zemlju.

Istovremeno je sevnula munja, i začuše se pucnji.

Razbojnik s kojim se do tada borio Holidej razrogači oči i sruši se na zemlju kao posečeno stablo. Pao je od metka svojih drugova iz bande.

Ovi prostački opsovaše shvativši svoju grešku. Ponovo su nanišani, ali Holidej se već kotrljao po zemlji.

Sledeća dva metka su ga promašila samo zahvaljujući refleksima.

Ipak, izgledalo je da je sve beznačajno. Napadači su mu prilazili sve bliže. Nije im mogao pobeći.

Već je bio pomislio da je gotov kad pod sobom oseti nešto tvrdo. Gotovo glasno je kriknuo shvativši da je to kolt. Verovatno je ispao mrtvom razbojniku ili nekom drugom. U svakom slučaju, nije bio njegov. No, u ovom trenutku je bilo važno samo to da li je kolt napunjen ili nije.

Brzo je nanišanio i povukao okidač.

Odjeknu pucanj i prvi napadač se zaustavi kao da je naleteo na nevidljivi zid. Polako je pao na zemlju.

Tada je zapucao drugi razbojnik i kockar oseti strahovit bol u glavi. Pred očima mu se zamračilo i on počeo da propada u mračnu provaliu bez dna. Poslednje što je pomislio pre nego što je izgubio svest bilo je da nije stigao da pomogne Erpu.

Preživeli razbojnik pritrčao Holidejevom telu. Kockarova glava bila je oblivena krvlju.

— Ti si gotov, amigo — rekao je razbojnik i brzo se udaljio. Odjednom ga je zahvatio strah.

Samo pedesetak jardi odatle, sa druge strane saluna, odvijala se druga borba.

Šerif Vajat Erp, trčeći u cik cak, probijao se ka sporednom ulazu u salon. Bio je primetio da su u salon ušla dvojica razbojnika od kojih je jedan, učinilo mu se, bio Džoni Ringo.

Erp je imao neprijatan predosećaj i požurio je da onemogući vođu razbojnika. Pretpostavljao je da ovaj ima neki suludi plan u glavi, i nije mu želeo dati vremena da ga realizuje.

U jednom trenutku, kada je ble-sak nove munje učinio da ulica bude osvetljena kao u po bela dana, šerif uglom oka primeti razbojnika sa svoje desne strane. Držao je kolt obema rukama i raskrečenih nogu nišanio u njega.

Ne zaustavljajući se, Erp nasu-mice opali nekoliko metaka u njego-vom pravcu. Istovremeno je i sam osetio kako mu olovo prozvižda po-red samog desnog uva. nije znao da li je pogodio, i nije imao vremena da to proverí. Vrata saluna bila su ispred njega. U trku se bacio na njih i upao unutra. Tresnuo je na pod svom dužinom i nagoni se skotrljao u stranu.

Međutim, sve je bilo uzalud.

Ringo i još jedan razbojnik pos-matrali su ga iskeženih lica. U ru-kama su držali koltove.

Ringo je nišanio u Lauru Higin-s, koja je, sva raščupana, sedela na stolici pored njega.

Drugi razbojnik nišanio je u Erpa.

– Samo polako, šerife – osmeh-
nuo se nekako zverski vođa bande.
– Inače, biće svašta.

Šerif se nije usuđivao da se poma-kne. Sa leve strane primetio je Be-sona kako pokunjeno, sa rukama podignutim iznad glave, stoji pored šanka.

U salunu nije bilo gostiju.

A napolju?

Oluja je već uzela maha.

I, dok su se na nebu, visoko gore, munje ukrštale kao usijana sečiva, a teške kapi kiše dobovale po krovo-vima kuća, kroz kaljugu glavne ulice koraćao je čovek u crnom odelu.

Iza njega, u blatu, ostala su dva leša. Lokva krvi postajala je sve veća...

Son Falkom je išao prema sa-lunu.

V

Soba nije bila velika, ali je bleštala od raskoší. Na zidovima su visili komadi teške svile u srebrnim, zele-nim i zlatnim tonovima. U uglo-vima su goreli i dimili se mirisavi štapići. Ukrasno i raznobojno por-culansko posude moglo se videti na sve strane. Uljane lampe, njih četiri, osvetljivale su prostoriju. Vazduh je bio zadimljen, težak i plavičast i bilo je očito da soba nije dugo pro-vetravana. Po podu je bio razastrt tepih prošaran kineskim slovima i znacima.

Drveni sto na sredini sobe bio je poliran, dva naslonjača imala su izrezbarene ručke i označavali su zmajeve.

Hu Čen je sedeo sa strane, nogu podvijenih ispod sebe. Bio je nepo-mičan. Imao je izborano lice, ali godine mu se nisu mogle odrediti. Na sebi je imao sjajnu odeću nalik na kimono.

Hu Čen je bio prvi čovek Kineske Četvrti. U naselju su inače post-ojala dva tonga, a Hu Čenov tong bio je najmoćniji.

Kuća u kojoj je stanovao Hu Čen bila je pri samom kraju naselja. Spolja je bila neupadljiva, mala i zapuštena. Unutra je bila iznenadu-juće i besprekorno sredena i čista. Slične su bile i ostale kuće u nase-lju, s tim što iznutra nisu bile tako luksuzno nameštene. Bile su naba-cane okolo bez ikakvog reda, a uske uličice provlačile su se između njih. Tih uličica je bilo bezbroj u naselju i predstavljale su pravi lavi-rint u kom se teško ko mogao snaći. Naravno, ako nije bio Kinez.

Kineska Četvrt je bilo naselje deli-mično izdvojeno od grada. Pripad-nici naroda koji su živeli u njemu imali su svoje posebne zakone i samo njima su se povinovali. U grad su odlazili retko, a tada su se pridržavali pravila belih ljudi.

U ovu četvrt sjatili su se svi Kinezi iz ovog dela zemlje. Hu Čenov i Suzukijev tong borili su se za njihova prava. Njihova udruženja bila su moćna. Ono što ih je izdvajalo od udruženja u Kini bilo je to što su ih sačinjavali članovi različitih porodica.

Dva tonga iz Dodž Sitija bila su povezana sa velikim i moćnim Čangovim tongom iz Kineskog Grada kod San Franciska. Taj Čangov tong bio je glavni na ovom delu kontinenta i štitio je sva ostala kineska udruženja. Osim ona koja se nisu povinovala njegovim zakonima i propisima. Čangov tong je takva udruženja uništavao, slao na njih zmajeve smrti, specijalno obučene da ubijaju.

Svi Kinezi u Dodž Sitiju plaćali su porez Hu Čenu i Suzukiju da bi uživali njihovu zaštitu. Ovi su opet plaćali glavnom tongu u Kineskom Gradu.

Moćni Čang je ostavio Hu Čenu i Suzukiju da sami reše ko će biti glavni u Dodž Sitiju. Nije ga se ticala njihova međusobna borba. Takva su bila pravila njihovog naroda.

Borba za vlast u Kineskoj četvrti odvijala se međutim mimo znanja belaca. Kinezi su svoje probleme zadržavali strogo za sebe. Od belaca su tražili jedino da ih ostave na miru.

Katkad se dešavalo da u četvrt upadnu pijane siledžije koji su svoju obest iskaljivali na Kinezima. Tada su intervenisali Hu Čen i Suzuki. Ali, kada bi se pojavio predstavnik zakona nije bilo nikakvih tragova.

U sobu Hu Čena ude vrlo snažan Kinez. Bio je visok oko pet stopa i činilo se bar još toliko širok. Grudi su mu bile snažne: njihov obim bio je kao kod dva čoveka sa normalnom telesnom građom. Duge ruke sa jakim mišićima držao je prekrštene na grudima. Kretao se, začudo, nećujno i lako. Zastao je po-

red vrata. Grlenim glasom, na kineskom jeziku, obratio se svom gospođaru:

– Zmajevi smrti su došli. Da ih pustim unutra?

– Da – oporo i jedva čujno potvrdi starac.

Kinez nestade.

Malo kasnije u prostoriju udoše dvojica sa crnim kapuljačama preko lica. Oči su im blistale kroz uske proreze.

Duboko su se naklonili i spustili se na pod.

Ćutali su.

– Vi ste zmajevi smrti?

– Da – potvrdili su.

– Poslao vas je Čang po mojoj porudžbini?

– Da.

– Vi znate zašto ste sada ovde?

– Da.

– Zašto?

– Treba nekog da ubijemo.

– A znate li i koga?

– Ne, to ne znamo.

– Onda vi ne znate zašto ste ovde – konstatova starac.

Ispod kapuljače se začu mrmljanje.

– Znate li koliko sam platio za vas? – nešto kasnije upita Čen.

– Da – klimnuli su glavama.

– To je mnogo novca.

– Jeste – složili su se.

– Vaš zadatak neće biti nimalo lak. Taj novac nećete lako zaraditi.

Ćutali su.

– Pre vas poslao sam na neprijatelja još trojicu zmajeva.

Po njihovim reakcijama video je da su iznenađeni.

– Znate li šta je sada sa njima?

Odmahnuli su glavama.

– Mrtvi su.

Ćutali su.

– Možda ćete i vi umreti. Žrtva je vrlo lukava i nije joj lako doskočiti.

– Da.

– Vi znate pravila. Prihvatili ste posao i morate ga izvršiti.

– Da.

– Ili umreti – završi Čen. – Treće mogućnosti nema.

– To znamo.
– A sada da vam kažem ime
žrtve – reče starac i osmotri ih.
Nisu pokazivali nestrpljenje.
– Suzuki Čai – reče konačno
Čen.

Klimnuše glavama.
– Dakle, možete ići – otpustio ih
je. – Mi se, u svakom slučaju, više
nećemo videti.

– Da.
Ustali su.
Ponovo su se duboko naklonili.
Onda se jedan okrenu i izađe iz
sobe.

Drugi je neko vreme nepomično
stojao.

Onda se pokrenuo.
Odnjekud je izvukao dugu crvenu
traku ispisanu crnim slovima. U
sredini ispisanog znaka bio je zmaj.
Zmaj smrti pride Čenu i ispruži
ruku sa maramom. Pružio je starcu
i ovaj je prihvati.

Odjednom je pobledo. Disanje
kao da mu postade teže, nemir kao
da mu se pojavi u očima.

Kada je opet pogledao u čoveka
koji mu je predao maramu, njega
više nije bilo u sobi. Bio je izašao.

U sobi mu je ostavio poruku.
Zmajevu poruku smrti.
Poslao mu je lično veliki i moćni
Čang.

Imala je samo jedno značenje: i
Suzuki je njemu poslao zmajevu
smrti.

Dakle, obojica su osuđeni na
smrt.

Čen uze sa poda malo limeno
zvonce i zatrese ga. Istog trenutka
u sobu uđe onaj snažni Kinez, nje-
gov telohranitelj.

Bez reči mu je pružio maramu.
Izgledalo je da se telohranitelj za
trenutak skamenio.

*

Suzuki Čai imao je ćerku.

U njenim žilama tekla je izme-
šana krv: bila je dete Kineza i Tek-
sašanke. Oba roditelja bili su joj
vrlo lepi.

Otac Suzuki nikada se nije pomi-
rio sa činjenicom da je ostao sam i
da Helene, koja je iznenada umrla,
više nema.

Ćerka Dai Čo, kako je glasilo
njeno kinesko ime, ili Ruža, kako ju
je zvala pokojna majka, a i svi ost-
ali Amerikanci, nasledila je i očevu
i maminu lepotu.

Duga smeđa kosa prekrivala joj
je ramena. Oči, tek malo zategnute
i podignute na uglovima, bile su
tamno plave. Okruglo lice nalik na
mesec bilo je savršeno pravilno.
Bogate usne podsećale su na prez-
relu, raspuknutu višnju. Visoko čelo
davalo je prelepom anfasu njenog
lica potrebno dostojanstvo i oboga-
ćivalo ga intelektom.

Zato se za njenu lepotu nije mo-
glo reći da je površna, samo spo-
ljašna.

Imala je duge pravilne noge, uzan
struk, divno zaobljena ramena i još
divniji dug vrat.

Ruža je bila temperamentna, po-
nosna i tvrdoglava devojka. Imala
je i neke svoje »bubice« pa se već od
šesnaeste godine mišljenjem i nači-
nom zaključivanja počela razilaziti
sa ocem.

Sa devetnaest godina se osamo-
stalila i otišla od kuće.

Sada je imala dvadeset i četiri
godine.

O svom ocu nije imala lepo mišlje-
nje.

Ruža je za razliku od ostalih sta-
novnika Kineske Četvrti češće zala-
zila u grad.

Ovoga puta došla je neposredno
pre pucnjave u glavnoj ulici.

Ruža je bila sama. Svog stalnog
pratioca ostavila je u naselju.

U torbici je imala mali damski
revolver.

Pritajila se u senci kada su se po-
javili jahači, a potom se uputila ka
šerifovoj kancelariji.

U zadnjem delu kancelarije bio je
zatvor.

Ruža je to znala.

Zнала je i da Masterson sa pomoćnicima nije u kancelariji.

Erpa je upravo videla na ulici.

Znači, ćelije sa zatvorenicima čuvao je samo stari Meklor.

Prišunjala se do vrata i pokušala da ih otvori. Nije išlo; bila su zaključana.

Zalupala je pesnicom po vratima.

— Ko je? — čulo se pitanje iznutra.

— Ja sam, otvori — rekla je neodređeno računajući da će Meklor odbaciti sumnju kad začuje ženski glas.

I, nije se prevarila.

Stari Meklor je bio od onih ljudi koji su verovali da žene znaju jedino da kuvaju i ugađaju muškarcima. Nikako i da im stvore neprilike.

Dakle, otvorio je vrata ništa ne sumnjajući.

— Dobro veče — pozdravio je osmehnuvši se. — Šta mogu učiniti za vas?

Devojka ude unutra i uperi kolt u njega.

— Možete učiniti mnogo toga — rekla je. — Za početak, uzmite ključeve i oslobodite onog zatvorenika — pokazala je prema Doneganovoj ćeliji.

Starac se jedva pribrao.

Zatim je psujući uzeo ključeve i otključao ćeliju.

— Slobodan si — doviknu devojka iznenadenom Doneganu koji je imao zavoj preko ruke.

— Ali, ja vas...

— Požuri, do vrata! — prekinula ga je. — Zar ti je lepo unutra?

Konačno je poskočio i brzo izašao iz ćelije. Uzgred je uzeo starčevu pušku, uhvatio ju je za cev i snažno mlatnuo starca po glavi.

Udarac odbaci nesrećnog čoveka do samog stola. Tu je ostao ležati nepomičan.

Donegan se osmehnu i namignu u pravcu devojke.

— Idemo — pozvala ga je okrećući glavu. — Konji nas čekaju na polju.

20

Izašla je iz kancelarije i on požuri za njom.

Kada su se našli vani, Donegan ne razmišljajući pode za devojkom. Ona ga odvede kroz jednu sporednu uličicu.

U međuvremenu počela je pucnjava u glavnoj ulici.

Devojka zastade u jednom dvorištu i prošapta Doneganu:

— Ovde treba da sačekamo, a onda ćemo nastaviti.

— Šta, do đavola, da sačekamo?

— Kraj pucnjave, kretene! — odbrusila je ledeno. — I zaveži sada gubicu!

Zaprepašćeno ju je posmatrao.

Ipak, odlučio je da je poslušao.

Vreme je odmicalo.

Bitka u glavnoj ulici vremenom je jenjavala.

Konačno je zavladala tišina.

Devojka je izvirivala.

Napregnuto je piljila u mrak.

U trenutku kada je sevnula munja, devojka ugleda visokog čoveka u crnom odelu kako korača središnom ulice. Tek tada je shvatila da je sva mokra i da po njoj pljušti kiša.

Kadâ je sevnula i druga munja, zadovoljno se osmehnula.

— To je on — zaključila je glasno i okrenula se prema razbojniku.

— Šta kažeš? — upitao ju je on.

— Ti si običan majmun — obraćala mu se.

Polako mu je prilazila.

— Šta...

— U tvojoj glavi nema mozga — nastavila je približavajući se.

— Hej, šta do...

— Bufalo je inteligentnija životinja od tebe — u glasu joj se osećao prezir. Sada mu je već bila sasvim blizu. U tom trenutku je hitro podigla ruku sa koltom i odalamila ga po licu. Kriknuo je od bola.

Devojka odbaci kolt i sada ga drugom rukom uhvati za kosu. Potom ga je snažno zagrebala preko čela, očiju i nosa.

Ovoga puta zauriao je od gneva i bola.

Zatim je divlje zgrabio rukama i odgurnuo je od sebe.

Devojka prodorno vrisnu i sruši se na zemlju.

Donegan joj pritrčea i uspravi u stojeći položaj. Onda je udari preko lica i devojka izgubi svest.

VI

Grmļjavina je bila jaka; Falkomu se činilo da se nebo lomi i da će se svakog trenutka svom snagom stušiti na zemlju.

No, u jednom deliću sekunde, kada je grmļjavina prestala i kada je sevnula nova munja, učinilo mu se da je čuo krik sa desne strane.

Naglo se zaustavio i oslušnuo.

Udar groma negde u blizini nadjačao je sve ostale šumove. Onda se grmļjavina opet stiša.

Falkom jasno začu vrisak žene.

Brzo se pokrenuo i potrčao u tom pravcu.

Stigao je baš na vreme da vidi kako Donegan snažno udara devojku, koja, odmah potom, izgubi svest.

U Falkomovoj ruci stvori se kolt.

— Ako se ne varam, mister, ti bi morao biti iza rešetaka!

Donegan se ukočio u mestu.

— Ne diraj tu pušku — upozorio je Falkom. — Osim toga, objasni mi otkud ti ovde?

Razbojnik nije znao šta da odgovori. Tanak mlaz krvi klizio mu je preko obraza.

— Jesi li ti gluv, amigo?

Pljusak kiše kao da odjednom postade još žešći.

Bandit, koji je ionako jedva video svog protivnika, sada ga više nije uopšte video.

Tada razbojnik shvati da ni visoki stranac ne može videti njega. Trgnuo se i počeo da beži.

Odmakao je tako deset ili petnaest jardi.

Iznenada okolina postade svetla kao usred dana. Bandit se prestrašeno zaustavio i okrenuo unazad. Ugledao je konture visokog čoveka.

Ugledao je i kolt u njegovoj ruci.

Naglo je podigao pušku, koju je zgrabio pre nego što je počeo da beži. Povukao je obarač i iz cevi suknju narandžasti plamen.

Munja se ugasila istovremeno kada je prasnuo hitac.

Da li sam pogodio, pitao se razbojnik. Bila je to njegova poslednja misao. Samo tren kasnije, glava mu je eksplodirala. Umro je još na nogama.

Falkom nije više obraćao pažnju na njega. Kleknuo je iznad nepomične devojke. Opipao joj je puls. Bila je živa. Samo se onesvestila, kako je i pretpostavljao.

Protrljao joj je obraze i ona počela dolazi sebi.

Falkom se trudio da je svojim telom zakloni od pljuska. Istovremeno je shvatio koliko je lepa. I pored činjenice da je bila sva u blatu.

— Šta... šta mi se desilo? — upitala je hvatajući se za glavu.

— Jedan tip vas je dobro zakačio... — objasni Falkom. — Pretpostavljam da ste posle toga malo odspavali. No, sada je sve u redu, zar ne?

— Pa... kako se uzme. Boli me glava, strašno...

— To će proći — umirivao je Falkom. — Kako bi bilo da vam pomognem da ustanete iz tog blata? Tako se možete prehladiti.

— Da, svakako.

Pomogao joj je da ustane.

— Oh, hvala vam — pokušala je da se osmehe. — Ali, ne razumem... Ko ste vi? Otkuda ste se ovde stvorili?

— Upravo to sam hteo i ja vas da pitam.

Devojka ga je gledala pravo u oči. Video je to u času kad je sevnula munja. Stajali su sasvim blizu jedno drugom. Bio je za glavu viši od nje.

Odjednom je osetio da ga spopada neko čudno osećanje. Pogled kao da mu se prikovaao za devojku. Osetio je neku nevidljivu snagu koja je izbijala iz nje.

– Treba da se sklonimo od kiše
– predložio je stresavši se od talasa hladnog vazduha koji je naišao. – Samo, ne znam kuda je najbolje da vas odvedem. Okolo ima još razbojnika...

– Vi ste stranac ovde? – upitala je.

– Jesam.

– Ali, ja sam rođena u ovom gradu – rekla je – Podite za mnom.

– Kuda? – upitao je Falkom, ali devojka je već pošla. Krenuo je za njom.

Uostalom, šta mu je drugo i preostalo? Dok je koračao za njom trudeći se da je ne izgubi u mraku, mislima se vraćao na trenutak kada joj je pomogao da ustane.

Kakva je to žena, pitao se ne nalazeći odgovor.

VII

Bilo je to najneprijatnije buđenje u njegovom životu. Zapravo, bilo je to ustajanje iz mrtvih, povratak u život.

Prva misao bila mu je da je neko, ne pitajući ga za dozvolu, u njegovoj glavi otvorio kovačku radnju i sada marljivo udara čekićem... Da, u glavi mu je strašno i bolno bubnjalo i činilo mu se da će lobanja svakog trenutka rasprsnuti od pritiska. Po glavi mu je, opet, pljuštala kiša. Uz sve to, cvokotao je zubima od hladnoće. Kako i ne bi kada je bio sav moker, a noć je bila sveža, jer oluja nije posustajala.

Nekako se pridigao i doteturao do zaštićene svetiljke koja je bila postavljena ispred ulaza u salun. Tek tu, ispod nastrešnice, osmotrio je svoje odelo i zaprepastio se.

Džon Henri Holidej, elegantni kockar iz Džordžije, bio je sav umazan blatom i izgužvan.

Gnevni pokretima pokušao je da se malo dotera, ali nije išlo. Odelo koje je imao na sebi bilo je u očajnom stanju. Moraće što pre gore u sobu da se presvuče. Koc-

kara je užasavala pomisao da ga neko može videti u ovakvom stanju.

Osvrnuo se i primetio da u salunu gori svetlo. Dakle, unutra ima gostiju, sinu mu. Nije želeo da ga neko primeti pa odluči da obide salun i uđe kroz sporedni ulaz.

Napravio je nekoliko koraka i zastao, jer naglo je dobio vrtoglavicu. Odjednom su kolena počela da mu klecaju i jedva je uspevao da se održi na nogama. Pokušao je rukama da se uhvati za glavu i trgao se kao da ga je munja ošinula. Napipao je ranu na slepoočnici, gde ga je okrznuo metak. Krv mu se zalepila za prste.

Kockar tiho opsova.

Nije bio u stanju da se pokrene. Slabost ga je sve više obuzimala. Glava ga je neizdrživo bolela, a u ustima je osećao slankasti ukus krvi. Stisnuo je zube, od gneva i nemoći. Pogled mu je bio uperen u svetiljku. Svetlost ga je smirivala.

Holidej je jedva registrovao jaku grmljavinu iznad sebe. Osetio je kako ga obliva hladni znoj. Nije skidao pogled sa svetiljke. Mučnina u želucu postajala je sve veća. Gubio je ravnotežu pa je prišao drvenom stubu u blizini i naslonio se. Jedva je udahnuo vazduh, punim plućima. Onda se zakašljao i osetio jak bol. Udahnuo je ponovo i bol prestade. Ponovo se zakašljao... Pribravši se i povrativši se malo, ponovo se zagledao u svetiljku. Svetlost je treperila i činila mu se svakog trenutka sve daljom i slabijom. Zatvorio je oči i ponovo ih otvorio. Ovoga puta jasno je video svetlost. Zatim mu se iznenada stvori izmaglica pred očima. Svetiljka u koju je piljio nestade, a onda se pojaviše dve... Zatim tri, pa sve više njih. Holidej panično zatrese glavom i istog trenutka zastenja od bola.

Novi napad kašlja protresao je njegov organizam.

Sada mu je bilo vruće, neizdrživo vruće.

Misli su mu grozničavo radile. Bilo mu je jasno da je dobio napad.

Opaka bolest u njegovim plućima, koja bi se izvesno vreme pri-tajila, a onda iznenada uzela maha, nije mu davala mira. Kao za inat, dobijao je napade u najnezgodnijim situacijama. Tako je bilo i sada.

Holidej se pitao koliko će ovoga puta potrajati napad. Pet minuta, sat vremena ili duže... To niko nije mogao znati.

Stegao je pesnice.

Zagledao se u ulaz u salun. Ipak će morati na glavni ulaz. Nije imao snage, niti smeo da rizikuje, da krene zaobilaznijim putem. Uostalom, pitanje je bilo da li će i to moći.

Krenuo je.

Prvo je posrnuo i umalo nije pao. Onda se, ulazeći zadnje trunke snage koje je posedovao, uspravio i užurbano zakoračio.

Vrata saluna, srećom, nisu bila daleko.

Stuštio se na njih celom težinom tela.

I, tako je banuo unutra.

Svojim nenadanim ulaskom, prekinuo je dramu koja se odvijala unutra.

Po reakcijama ljudi, Holidej je zaključio da izgleda stravično. I, bio je: obliven krvlju, iscrpljen, avetinjski bled i umazan blatom.

Dole, za pojasom, strčale su drške »linkolna«. Slonovača se presijavala pod svetlošću.

Dakle, kada se pojavio u salunu, dve ili tri sekunde, svi su bili kao skamenjeni: zatečeni i nemoćni da se pokrenu.

A potom stvari podoše svojim tokom.

Kao kroz maglu, Holidej razabra situaciju pred sobom.

I to mu, odjednom, uli snagu.

Taj, na smrt bolesni čovek, u trenutku kada je bio jedva svestan da je još živ, reagovao je zadivljujuće...

Do tada mlitave i opuštene ruke, koje su mu se tresle u groznici što ga je sve više obuzimala, pokrenuše se zapanjujućom brzinom.

I, to je bilo to: sa koltovima u rukama, fantom iz Džordžije bio je

opet onaj stari. Odlični bivši stomatolog, baratao je koltovima bar toliko dobro koliko i kleštima, ranije u bostonskoj ordinaciji...

Brzinom nedostižnom za bilo kog u ovoj zemlji!

— Helou, Vajate! — odjeknuo je metalni kockarov glas u tišini koja je nastala.

Zatim zapraštaše pucnji.

Tačnije, bili su to rafali iz cevi »linkolna«.

Džonija Ringa metak pogodi u rame. Kriknuo je i ispustio kolt.

Sledeći metak pogodio je kolt dok još nije pao na pod i odbacio ga nekoliko jardi dalje.

Bio je to majstorski hitac.

Za Čalka Besona, ovaj potez nije bio novina. Video je to još jednom prilikom, ovde u salunu. I tada je to izveo Džordžijanac.

Sledeća dva metka stopila su se u jedan. Oba su bila smrtonosna i Ringov čovek, koji je u međuvremenu uspeo da ispali neprecizan hitac, bezivotno se srušio na pod.

U tom trenutku je Džoni Ringo okrenuo leđa Holideju i teturajući potrčao prema vratima.

Vajat Erp, koji je ponovo bio naoružan, mogao ga je bez po muke ustreliti.

Ali, nije to učinio. Umesto da povuče okidač, zagledao se u kockara.

I kockar je oklevao.

Na kraju je spustio kolt. Nije mogao pucati čoveku u leđa.

Ring, koji je i igrao na tu kartu, nestade kroz vrata.

— Pustite ga neka ide, Vajate — zaustavi kockar čoveka iz Misurija primetivši da ovaj ide prema vratima. — Ta hulja ne vredi truda da se ponovo izlažete oluji.

Erp zastade.

— Bio je to odličan vatromet, Dok — primetio je osmeñuvši se. — Nekad mislim da ste mi vi korisniji nego sva trojica pomoćnika...

— Nije vredno tolikih reči — prekinuo ga je blago kockar koji nije voleo bilo kakve izlive zahvalnosti.

– Nego, kako to izgledate, Dok?
– zabrinuto upita šerif i pride da mu pogleda ranu na glavi.

– Ne baš zavodljivo – ironično konstatova kockar i pogledom okrznu Lauru, koja ga je posmatrala širom otvorenih očiju.

Kockar iznenada dobi napad kašlja. Pritisnuo je maramicu preko usta i pognuo se.

Erp, barmen i Laura su nemoćno gledali kako se njegovo telo trza. Marama, koju je kockar držao, polako se bojila u crveno, od krvi.

Kockar se zanese i verovatno bi se srušio da mu šerif nije munjevito pritrčao i zadržao ga.

– Idite po doktora, zaboga! – zavapi Laura prestrašeno raširivši ruke. – Čalk, čujete li me?

Ovaj je neodlučno gledao u Erpa.

– Mislim da to neće biti od neke pomoći – potišteno reče šerif. On je znao da Holideju u ovakvim prilikama niko ne može pomoći i da je tada najbolje ostaviti kockara da bude sam. Bolest od koje je kockar bolovao bila je neizlečiva i nije mu mogao pomoći nijedan lekar.

– Ali, zaboga, šta vam je? – siknula je Laura. – Kako možete tako da gledate? Zar ne vidite kako mu je... Ja... Oh, idite, Čalk, idite molim vas...

– U redu – pristao je barmen konačno i izašao iz saluna.

Erp je u međuvremenu, uz devojčinu pomoć, doneo Holideja gore u sobu i polako ga položio na krevet. Izgledalo je da se kockar onesvestio. Vajat mu opipa puls. Srce je radilo, ali jedva čujno.

Kockarovo lice bilo je bledo kao maska. Oči su mu bile sklopljene.

Vajat je nemoćno stojao pored njega ne znajući kako da mu pomogne.

Osim braće, Virdžila i Morgana, kockar mu je bio jedini pravi i iskreni prijatelj na ovom svetu. Bezbroj puta bio mu je od neprocenjive koristi, bezbroj puta ga je zadužio.

Uto pristigoše doktor Flečer i Čalk Beson.

– Ostavite nas same – naredi doktor nadnevši se iznad kreveta.

– Svojim prisustvom samo mu otežavate disanje...

Kada je kasnije, u hodniku, Erp upitno pogledao u doktora, ovaj je samo slegnuo ramenima.

– Sve zavisi od njegovog organizma. Pravo je čudo kako je i do sada izdržao. Ja se nadam da će i ovoga puta biti sve u redu.

Ovakvu priču, šerif je i ranije čuo. No, nije mogao kriviti lekare. Sam Holidej, koji je bio u neku ruku lekar i razumeo se u medicinu, priznao mu je da se u ovakvim situacijama obolelom ne može mnogo pomoći.

– Sidimo dole – stavio je saluner ruku preko šerifovih ramena.

– Popićemo po jednu...

Erp ga posluša.

I Laura je sišla sa njima.

Beson nasu tri čaše iz flaše koju je držao skrivenu.

Čutke su otpili.

Beson sa zaprepašćenjem konstatova da je šerif ispio piće naiskap. Erp je to retko činio, vrlo retko...

Pretpostavljao je koliko mu je teško. Osetio je potrebu da kaže:

– Biće sve u redu, mister Erpe.

Ovaj odmahnu glavom.

Devojka ih srdito osmotri. Zatim se udaljila ka jednom stolu i sela.

– Još jedan dupli viski – poručila je.

Barmen slegnu ramenima i natoči piće. Odneo ga je i spustio na sto ispred devojke.

Erp je sve čutke posmatrao.

Nije osuđivao devojku. Bilo mu je jasno da se Laura oseća strašno. Volela je kockara. Volela i bila nesretna.

Laura Higin, kao i kockar, bila je sama na ovom svetu.

Erp zatrese glavom.

Naterao je sebe da više ne razmišlja o kockaru.

Tada se prisetio Šona Falkoma.

– Kuda je on nestao? – rekao je glasno i barmen ga upitno pogleda.

– Ko, mister Erpe?
– Falkom, gde je on?
– Nisam ga video od početka pucnjave – barmen odmahnu glavom.

Erp je već trčao prema vratima.
– Moram ga naći! – dobacio je.
– Ostavili smo ga samog napolju!
A to nismo smeli...

Beson pode za njim.
Ostavio je Lauru samu u salunu.
Nakon pola sata, devojka je bila sasvim pijana.
Kada se barmen opet pojavio u salunu, Laura je spavala naslonjena na sto.

– Taj prokleti život na Zapadu!
– opsova barmen i pride joj. Pažljivo ju je uzeo u naručje i odneo gore u jednu od soba.

Kada se vratio dole, uzeo je flašu i dobro nategao iz nje.

Pet minuta kasnije pristigoše prvi gosti. Bila su to dvojica koji su došli sa doktorom Flečerom, a koji su izneli leš Ringovog čoveka.

Beson ih ćutke posluži.

VIII

Ujutru je Dodž Siti ponovo bio na nogama. Kao da se protekle noći ništa neuobičajeno nije desilo. Grad je opet živio svojim normalnim tokom.

Na veliku šerifovu i devojčinu radost, Džordžijanac se oporavljao od napada. Njegov organizam još jednom je pobedio...

Boja se postepeno vraćala u njegovo lice, život se vraćao u njegove upale obraze, a oči su dobijale raniji sjaj i onaj karakteristični ble-sak koji konstantno ima u sebi dozu ironije.

Šerif Erp stajao je u uglu sobe i pušio cigaretu. Posmatrao je kockara koji je sedeo na krevetu u poluležećem položaju i zamišljeno pij-ljio kroz prozor.

– Vidite te ljude – reče kockar u jednom trenutku misleći na gra-

dane koji su mirno šetali ulicom i čavrljali. – Podsećaju me na kockote...

– Nemojte tako, Dok – blagim glasom prekide ga šerif. – Nije njihov posao da izlažu svoj život opasnosti i potežu koltove.

A vaš posao... jeste?

– Svakako, Dok, ja sam plaćen za to.

– Da, plaćeni ste – prezrivo primeti kockar. – Plaćeni ste tek nešto više od jednog goniča krava. Ja ne znam ko bi još pristao da svoju kožu pet puta dnevno izlaže smrtnoj opasnosti za šaku dolara kolika je vaša plata.

– Znam čoveka koji to isto radi besplatno – osmehnu se šerif očito misleći na Džordžijanca.

– Ipak, mislim da je neko od njih trebao izaći na ulicu... noćas. Nego, šta je sa gradonačelnikom Klemom? Obično se bar on ponudi...

– I ovoga puta je – potvrdi Erp.
– Ali, zamolio sam ga da odustane. Nisam želeo da budem odgovoran za još jedan život.

U sobi je neko vreme vladala tišina. Svako je bio zanet sopstvenim mislima.

– Ipak, zašto to činite? – upita kockar u jednom trenutku. – Zašto tu prokletu zvezdu ne okačite o klin i osnujete porodicu... Vajate, vi ste zdrav čovek i bila bi vam potrebna...

– Ne bih da o tome govorimo, Dok.

– No, dobro, Vajate. Da li ste saznali šta je sa Falkomom?

– Hm... hm, na žalost nisam. Oluja je zamela sve tragove. Možda mu se nešto dogodilo?

– Nešto mu se sigurno dogodilo, ali šta? Pretpostavljam da je živ, jer niste pronašli njegovo telo.

– Siguran sam da je živ, Dok – reče šerif. – Falkom nije čovek koji će tek tako dozvoliti da ga neko ubije. Samo, pitam se kuda je nestao? Kao da je u zemlju propao.

– Rekoste da je Donegan pobe-
gao iz zatvora i da je pronađen
mrtav?

– Da, tako je.

– Ne znam zašto, ali mislim da je
Falkomov nestanak u nekoj vezi sa
Doneganovom smrću, tačnije sa
Doneganovim bekstvom.

– To sam i ja pomislio, ali ubrzo
sam odbacio tu mogućnost.

– Zašto?

– Zato što ta mogućnost nema
logičan nastavak. Falkom sigurno
nije oslobodio Donegana iz zatvora
i potom ga ubio.

– Slažem se da nije. Ali, možda je
trik u nečem drugom?

– Recimo...

– Hm... hm, još ne znam. Ipak je
rano za pretpostavke.

– U svakom slučaju, ja ću još
malo njuškati u tom smeru – zak-
ljučiti Vajat.

– Učinite to, Vajate. Ja, na žalost,
nisam u stanju da vam mogu po-
moći...

– Vi svakako treba da se odmo-
rite, Dok.

– Gde je ona? – upita iznenada
Holidej prisativši se Laure.

– U svojoj sobi je. Otkako ste bo-
lesni, ne pojavljuje se. Čak kaže da
je sinoć bila pijana... Ja, sa svoje
strane, naslućujem razlog.

– Dobra je to žena... mlada žena
– ispravi se Džordžijanac.

– Siguran sam da je dobra, Dok,
i pitam se...

– To pitanje sebi nemojte postav-
ljati, Vajate – zamoli ga kockar.

Šerif klimnu glavom.

Čekali su izvesno vreme.

– Šta je sa Džonijem Ringom? –
prisetio se kockar.

– Pobegao je.

– Onako ranjen?

– Da, verovatno se krije kod ne-
kog. On u gradu ima više prijatelja
nego ja – sa izvesnom dozom ci-
nizma primeti šerif.

– Tako je to, Vajate. I u Dodžu
ima, kao i dole u Tomstonu, Fergu-
sonovih, Flenegenovih...

– Kad već spomenuste Tomb-
ston, imam neki neprijatan predo-
sećaj.

– Mislite na svog brata Virdžila?

– Da, na njega i onu ispičuturu
Džonija Behana. Pitam se ko je
njega predložio za šerifa?

– U Tombstonu je sve moguće i
sve nemoguće na drugoj strani.
Ipak, mislim da ste u pravu. Zatišje
je dugo trajalo. Kad prode mesec
dana, a vas ne zovu iz Tombstona,
onda to...

– Ne sluti na dobro – završi Va-
jat. – Osećam da će se nešto desiti.

Razgovarali su još neko vreme, a
onda ga šerif ostavi savetujući mu
da odspava i oporavi se.

IX

Narednog dana, u kockarovo
sobi ponovila se ista slika. Holidej i
Erp ponovo su razgovarali.

– Kako se danas osećate, Dok?

– Mnogo, mnogo bolje, Vajate.

– To je već dobra vest – obra-
dova se šerif. – Na žalost, nisu sve
vesti tako dobre.

– Želite nešto da kažete?

– Stigao je telegram iz Tomb-
stona – izvesti šerif.

– Treba im vaša pomoć.

– Da, Tombstonom ponovo ha-
raju razbojnici...

– Kirk Mek Loveri, Frenk Mek
Loveri, Frenk Stilvel, Sirli Bil Brosi-
jus, porodice Flenegenovih i Fergu-
sonovih, Fin Klanton i ostali Ajkov
šljam, je li tako?

– Ponovo ste u pravu. Te bitange
mom bratu i građanima zagorča-
vaju život.

– Pokrajina Kočiz! U toj pokra-
jini nikada neće vladati mir. To je
najveće leglo razbojnika u Drža-
vama...

– Da, najviše zahvaljujući Ajku
Klentonu i njegovim.

– Dakle, koliko vas poznajem, u
najskorije vreme krećete na put?

– Još danas popodne, Dok. Zao mi je samo što o Falkomu nisam saznao ništa novo.

– Recimo u četiri popodne, Vajate – predloži kockar.

– Ne razumem vas, Dok?

– Dobro vi razumete, Vajate.

– Ali, to ne dolazi u obzir – protestovao je šerif. – Vi ste još pre-više iscrpljeni i potreban vam je višednevni oporavak.

– Onda dogovoreno, Vajate – kockar nije obraćao pažnju na šerifove reči. – Klima u Dodžu ionako ne odgovara mojim plućima.

– Dok...

– Vi mi to ne možete zabraniti, Vajate. Ukoliko ne mogu da jašem zajedno sa vama, jahaću pedeset jardi iza vas. U svakom slučaju, jašem za Tombston.

– Izazivate sudbinu, Dok – pokušao još jednom šerif.

Međutim, nije vredelo ubeđivati Doka Holideja. Uostalom, šerif je to dobro znao. Zato je odustao.

– Vaš konj biće spreman u vreme koje ste spomenuli.

– Hvala vam, Vajate.

– Onda, do skorog viđenja, Dok.

Popodne, u četiri sata, dvojica jahača bili su spremni.

Šerifa i kockara ispratili su Masterson i pomoćnici.

– Budite dobri, Bate! – povikao je šerif na rastanku. – I javite, ako nešto pode loše, važi?

– Važi, šefe. Srećno!

– I vama, Bate!

Mnogo pari očiju ispratilo je odlazak dvojice jahača.

X

Sledeći Dai Čo, Falkom je zašao u Kinesku Četvrt.

Odjednom se više nije snalazio. Sve kuće izgledale su mu iste, a uske, tu i tamo osvetljene uličice bile su tako isprepletane da je imao utisak da vrte u krug.

Već se pokajao što je pošao za devojkom.

Sa svoje strane, ona je išla tako sigurno napred, nijednom se ne okrenuvši da proveri da li je revolveraš sledi.

Falkom je zaključio da ona zna da je još iza nje.

Revolveraš se pitao kad će već jednom stići na cilj.

Osećao se nekako čudno, sve ovo bilo mu je neobično.

Proučavao je devojkicu s leđa.

Bila je tako lepa. Kretala se lako, graciozno, ali i hitro.

U jednom trenutku, Falkom je bio zaostao i već se uplašio da će izgubiti devojkicu iz vida.

Iznenadio se shvativši da je Dai Čo zastala i sačekala ga. I, opet se nije okrenula.

Kako je onda mogla znati da je zaostao?

Šum oluje bio je jači od šuma njegovih koraka.

Čudno, zaista čudno, mislio je revolveraš.

Prodoše pored jedne kuće u čijim vratima su stajala trojica. Trojica Kineza. Jedan je imao povez preko oka.

Čutke su ih posmatrali.

Dai Čo ih nije udostojila ni pogledom.

Mirno je produžila dalje.

Konačno se zaustaviše.

Kuća ispred koje su zastali ni po čemu nije se izdvajala od ostalih, osim po činjenici da su je čuvala dvojica snažnih ljudi usplamtelih pogleda.

Nemo i nepomično su stajali ispred ulaza. Ruke su im bile prekrštene na grudima. Za pojasom su, Šon je to odmah primetio, imali ogromne noževe nalik na sablje. Bili su obučeni u jednodelne kostime crne boje. Dosezali su im do peta. Duge kose bile su im pozadi vezane u pletenice.

Dai Čo se nakloni.

Stražari, bilo je očito da predstavljaju upravo to, učiniše isto. S tim što je njihov naklon bio mnogo dublji.

Dai Čo im nešto reče na kineskom. Klimnuše glavama.

Šon nije znao o čemu pričaju, ali pretpostavljao je da im objašnjava njegovo prisustvo.

Devojka mu to i potvrdi kada se konačno okrenu ka njemu.

— Podi sa mnom — dodala je na kraju i njemu se učini da se devojka jedva приметно osmehnula.

Pošao je.

Prošavši pored stražara, Šon se osvrnu. Gledali su za njim. Oči su im svetlele u mraku.

Falkom je osećao neku nelagodnost.

Udoše u prostoriju dugu svega tri jarda, i široku isto toliko. Bila je bez nameštaja, sasvim prazna.

Iz nje su vodila jedna zeleno obojena vrata.

Dai Čo ih otvori i pred njima se ukazашe stepenice. Ali, začudo, nisu vodile gore već u podrum.

Stepenište je bilo usko, ali odlično osvetljeno.

Sledio je devojku.

Sišli su dole i našli se u prekrasno uređenoj sobi.

Šon je bio iznenađen luksuzom koji je ugledao.

U svakom uglu gorela je po jedna svetiljka. Zidovi su bili obloženi raznobojnom svilom. Svaki deo nameštaja bio je ukrašen izrezbarenim drvenim figurama. Dve zlatne posude na stolu bile su prepune voća. Štapići različitih boja bili su postavljeni svuda okolo. Pored zidova bile su postavljene meke sofe. Pored njih opet mali stočići sa pozlaćenim ivicama. Kristalni servisi na njima bili su ukrašeni dragim kamenjem. Tu su bile i neke neobične figure od slonovače. Po podu je bio razasrt debeli tepih prošaran kineskim slovima i znacima.

— Sačekaj me ovde — reče mu devojka i nestade iza paravana na jednom kraju sobe.

Kada se vratila, pet minuta kasnije, Šon je bio zaprepašćen.

Na sebi je imala elegantnu belu haljinu od tanke svile. Kosu je bila začeshljala, a na lice stavila lakšu šminku.

Laka svila treperila je pri njenom najmanjem pokretu.

Devojka se osmehnula i zapali nekoliko štapića. Mirisni dim ispuni prostoriju.

Falkom je sada prvi put osetio takav miris. Bio je slatkast, ali prija mu je.

— Bilo bi dobro da se presvučeš — predloži devojka. — Sav si mokar i izgužvan...

— Da se presvučem?

— Pa, naravno — osmehnula se Dai Čo.

— Ali, šta da obučem?...

— Idi tamo iza paravana. Videćeš jedna vrata. Unutra se možeš oprati i posle obući jedan crni ogrtač.

— Od svile? — ironično upita Falkom.

— Naravno.

— No, dobro.

Revolveraš se udalji. Ispratio ga je njen ispitivački pogled.

Vratio se nakon petnaest minuta.

Vazduh u sobi sada je bio mnogo teži. Onaj fini miris delovao je omamljujuće.

— Dobro ti pristaje — reče devojka misleći na ogrtač koji je revolveraš sada imao na sebi. — Visok si, snažan i lep.

Falkom ju je pogledao.

Zavalila se u jednu sofu i zavodljivo ga gledala. Svila se bila podvila otkrivajući veći deo divno zaobljenih nogu. Pogled mu kliznu gore. Grudi su joj se brzo nadimale. Glatka i izazovna belina kože nazarala se ispod svile.

Devojka tada napravi brz pokret i haljina lagano kliznu niz njeno telo. Ostala je sasvim naga.

— Dodi — prošaptala je. — Dodi... želim te — u glasu joj se osećala požuda. Oči su joj sjale.

Šonu se učini da joj obrazi gore. Telo joj je izazivački podrhtavalo, ili se bar tako činilo Falkomu.

Lagano je krenuo ka njoj.

Bio je uzbuđen. Ono što je video učinilo je da mu krv navre u lice.

Ali, onda se trgao i ukočio u mestu.

– Nisi mi rekla kako si se stvorila, dole kod saluna? – prešao je i on na ti:

– Ah... zar ti je sada do priče, medeni? Zar ti se ne dopađam?

– Odgovori na moje pitanje?

– U redu – uzdahnula je i zauzela takav položaj da je revolveraš mogao videti i najskrovitija mesta na njenom telu.

Ali, devojka je shvatila da se muškarac pred njom zna kontrolisati.

– Moj bivši verenik – počela je priču – Sreo me je pre oluje na samom kraju četvrti. Kao i ranije kada bi me sreo, i sada je bio uporan u svojim nastojanjima da me odobrovolji i privoli da se izmirimo. Naravno, nisam to želela. Odgovorila sam mu, kao i nekoliko puta ranije, da je za nas dvoje sve svršeno, zauvek. On, međutim, nije u to poverovao. Prišao mi je i zagrlio me. Nisam izdržala i ošamarila sam ga. Tada je podivljao. Istrgla sam se i počela da bežim. Tako sam stigla u blizinu saluna. Oluja je u međuvremenu uzela maha... Bila sam umorna od trčanja, i preplašena.

– A Donegan... otkud onaj tip u tvom društvu?

– Ne znam... mirno pojavio se odjednom iz mraka. Napao me... hteo je... oh, hteo je da me napastvuje... ništarija... bednik...

– Smiri se – mirno reče Falkom.

– A onaj zaljubljeni... verenik, kada je on nestao iz vaše priče?

– Verovatno je odustao ili me izgubio u mraku i oluji. U svakom slučaju, taj se ne bi usudio da sam dođe u grad belaca.

Šon ju je posmatrao. Onda se osvrnuo po sobi.

– Ovo je sve tvoje?

– Jeste – potvrdila je ne bez ponosa.

– Ne živiš baš u siromaštvu?

– Kao što vidiš – rekla je neodređeno.

– Imaš li neko ime? – osmehnu se zapadnjak.

Možeš me zvati Ruža.

– Zvuči lepo. Ja sam Šon.

– Drago mi je, Šone. A što se tiče mog imena, šta misliš, da li mi pristaje?

– Vrlo...

– Hvala.

– Znaš li da je onaj tip što te je napao u ulici, prethodno pobećao iz zatvora ubivši jednog starog čoveka udarcem? – revolveraš iznenada promeni temu.

Dai Čo se namršti.

– Ne, to nisam znala. Oh... bolje je da mi to nisi rekao.

– Hm... hm, zapravo – razmišljao je glasno revolveraš – on i nije mogao pobeći sam... iz zatvora. Neko mu je morao pomoći. Čekaj, nešto mi pade na pamet...

Devojčino lice se u trenutku sledi.

– Nije ti dobro? – revolveraš je to uočio.

Ne, sve je u redu.

– Dakle, palo mi je na pamet da ga je možda oslobodio onaj tvoj verenik.

– Sumnjam – odmahнула je glavom.

– U redu je, Ružo.

– To je već bolje, Šone. Kao što rekoh, sumnjam da ga je Li oslobodio.

– Sigurna si da se njih dvojica nisu poznavali?

– Da, sigurna sam da se nisu poznavali. Ali, zašto se sada zamarati time? Postoje i lepše stvari na svetu...

– U pravu si, Ružo. Ti si najlepša...

Falkom joj pride i zagrli je.

Pripila se uz njega kao mačka i stala da ga ljubi.

Revolveraš je polako tonuo u ponor strasti.

Ruža je bila najvatrenija žena s kojom je spavao Šon Falkom. Revolveraš je tokom svojih neprestanih

putovanja iz grada u grad upoznao mnogo, mnogo lepotica, zapadao u svakakva iskušenja. Ovoga puta doživeo je nešto posebno...

Nakon sat vremena, Ruža je bila uverena da je Falkom muškarac kog treba ceniti i, naravno, što duže zadržati uz sebe.

On je u sebi već odlučio da još neko vreme bude njen »rob«, jer način na koji se ljubila i pripijala uz njega bio je očaravajući.

– Krevetski duo snova – prokomentarisala je devojka paleći mu cigaretu iz koje je revolveraš žedno povukao dim.

– Žene su uvek bile zadovoljne sa mnom – izjavio je. – No, činjenica je da sam ovoga puta i ja zadovoljan.

– Reci mi stvarno, jesi li nekad imao bolju od mene? – upitala je ozbiljno.

Son nije pokazao da je začuden. Zaključio je da Ruža pripada onoj vrsti žena koje u svemu moraju biti najbolje. Odlučio je stoga da je malo kazni.

– Samo dve ti mogu konkurisati. Izvesna Helena i izvesna Maja... Da, tu je, i takođe, izvesna Kornij... – lice mu se razvuklo u osmeh.

Ovaj podatak kao da ju je zabrinuo. Zato Falkom odluči da promeni temu razgovora.

– Trebalo bi da odem u grad i javim se šerifu i Holideju. Uostalom, ne znam šta je sa njima...

– Ja te ne puštam! – uzviknula je. – Ti... ti pripadaš meni.

– Onda počnimo ispočetka – predložio je i ponovo je zagrljio.

XI

Prošla je noć, a onda i čitav dan. Ništa se posebno nije dešavalo osim što im je jedan debeli Kinez donosio hranu u vremenskim intervalima od po pet sati.

– To je moj lični kuvar – objasnila je devojka Falkomu. U glasu joj se osećao ponos.

Falkom se u sebi čudio šta će jednoj mladoj ženi kuvar. Zar ona sama ne zna kuvati...

Glasno nije rekao ništa.

Iz kreveta su ustajali samo kad je trebalo jesti i okrepiti se.

Ova čisto ljubavna idila nastavila se još jedan dan.

Falkom je u sebi već sumnjao u mogućnost da se to nastavi. Revolveraš iz Vajominga nije nameravao da se oženi.

Trećeg dana smogao je snage i rekao:

– Moram u grad. Nisam rekao konjušaru da ću odsustvovati a već sam ga navikao da svakodnevno obilazim svoje kljuse.

– To nije razlog da odeš od mene, Šone – rekla je mazno. – Sigurna sam da je tvoje kljuse u odličnim rukama.

– Ipak, ne čini li ti se da smo malo preterali?

– Preterali... Ne pada mi na pamet da mislim takvo šta.

– Ipak... – Nije li to dizanje bele zastave, Šone? – upitala je podrugljivo.

– Nije.

Onda joj je dokazao da greši. Vrlo uverljivo.

Onda su stvari počele da se menjaju drastično. U trenutku kada su se Son i devojka u slatkom ljubavnom zanosu po ko zna koji put gubili iz sveta stvarnosti tonući u blaženi san, njihovu blaženu opuštenost surovo je prekinuo upad dvojice telohranitelja – stražara, što su danonoćno čuvali ulaz u kuću.

Snažni Kinezi svojim masivnim telima ispuniše okvir vrata i hladnokrvno osmotriše zagrljeni par na krevetu.

Ali to baš nije bilo tako što Falkom, koji je poskočio kao oparen, shvati kada njihova tela padoše na pod.

Tada se na njihovim ledima ukazale drške noževa. Tačno između plečki.

Ruža prestrašeno vrisnu, a Falkom brže bolje potraži opasač sa koltovima.

Pet minuta kasnije, bilo je jasno da im ne preti neposredna opasnost.

Niko se više nije udostojio da ih poseti.

Na Falkomovom licu više nije bilo ni traga malopredašnjih emocija; oči su mu ponovo bile ledene, a mozak grozničavo radio.

Rezultat tog intelektualnog rada bio je zaključak da sve ovo što se dešava nisu čista posla, i da se stvari nekako mute.

XII

— **B**ejbi, mislim da je vreme da mi sve ovo detaljnije objasniš — ozbiljnim glasom zahtevao je Falkom.

Posmatrala ga je kao uznemirena mačka.

— Misliš da imam šta da ti kažem?

— Siguran sam u to.

— Možda je bolje da ti ništa ne kažem. Drag si mi i ne bih želela da te uvalim u neprilike.

— Zar su neprilike moguće? Mislio sam da uz tebe ide samo krevet i ostalo?

— Nije vreme da budeš ironičan — upozorila je i oči joj čudno sevuše.

— Dobro, reci mi, a ja ću se posle lepo pokupiti i nestati iz tvog života.

— Ako to budeš mogao — rekla je zagonetno.

Šon je gubio strpljenje.

— Dakle, hoćeš li početi?

— Tražio si, dobiceš — uzvratila je i zatražila mu cigaretu. Pripalio joj je. Povukla je nekoliko dimova i počela da govori:

— Moj otac zove se Suzuki Čai. On je gazda jednog tonga. Ali, to nije jedini tong. Postoji i drugi, Hu Čenov tong. On i moj otac nisu prijatelji. Štaviše, njih dvojica se mrze

i nadmeću se čiji će tong biti veći i moćniji.

— Tong, šta je to?

— To je udruženje Kineza, nelegalno ali prisutno kod Kineza koji žive u Americi.

— Šta radi to udruženje, kakva mu je svrha?

— Štiti sve Kineze u oblasti, pruža im zaštitu, rešava njihove uzajamne probleme...

— Pretpostavljam da to i dobro naplaćuje?

— U pravu si. Oni ubiraju veliki porez.

— Dalje?

— Tongovi imaju još jednu ulogu. Bave se krijumčarenjem...

— Krijumčarenjem? Čega? Možda oružja?

— Sada ne, mada izvesno vreme u prošlosti da. Sada je glavni posao trgovina drogom.

— Kome prodaju drogu?! — bio je začuden revolveraš.

— Trgovcima na istoku.

— Zar veza ide preko Dodž Sitija, koji nije baš uz put ka velikim gradovima na istoku?

— To je čitav lanac — objasni devojka. — Predstavnici zakona u poslednje vreme pooštrili su mere obezbeđenja i ušli u trag krijumčarima. Zato sada veza ide preko Dodž Sitija.

— A Vajat Erp?

— On ima dovoljno problema sa belim razbojnicima. Uostalom, i u tom grmu leži zec.

— Nisam siguran da sam shvatio?

— To je jednostavno. Tongovi plaćaju neke ljude da šerifu zagorčavaju život. Stvar ide toliko daleko da su i oni iz Klentonovog klana dole kod Tombstona, umešani. Priča se da se Hu Čen sastao sa Ajkom Klentonom prošle godine.

— Gde se to priča?

— U Kineskoj Četvrti, naravno.

— Ti mi, bejbi, pričaš neku čudnu priču — odmahnuo je glavom revolveraš. — Vrlo čudnu.

– Želiš li da čuješ i ostalo?
– Naravno.
– Dobro. Dakle, oba tonga ostvaruju veliki dobitak. No, dobitak bi bio još veći da postoji samo jedan tong. To znaju i Suzuki, moj otac, i Hu Čen. Zato je neminovan njihov međusobni obračun. Shvataš?

– Do sada da.

– U igri je veliki novac, Šone. A kada je takav slučaj, ne biraju se sredstva i načini... razumeš, cilj opravdava sredstvo. Ljudski život u takvim igrama ne vredi mnogo.

– Nemoj mi sada držati propovedi.

– U redu. Ovih dana, stvari uzimaju maha. I Suzuki i Hu Čen su platili zmajeve smrti.

– Ko su sad oni?

– Ljudi koji ceo život rade samo jedan jedini posao...

– Ubijaju?

– Tako je. Oni se od malih nogu obučavaju za ubijanje. Znaju sve borilačke veštine, a čuveni samuraji su bezazleni u odnosu na njih. Ti ljudi ne znaju šta je fer plej, oni nemaju nikakvih obzira. Ali, postoji pravilo...

– Kakvo pravilo?

– Ubijaju samo kada su za to dobro plaćeni. Ništa ne rade besplatno i ne povode se za ličnim osećanjima.

– Hm... hm, znači, gazde dva tonga su uzajamno naručili smrt jedan za drugog, je li tako?

– Jeste, platili su zmajeve smrti gotovo istovremeno. Zmajevi smrti nisu iz grada, odavde. Oni će doći, ako već nisu došli, iz Kinškog grada kod San Franciska, sa obale okeana. Njih niko ovde ne poznaje. Doći će u naselje i pritajiće se sve dok ne izvrše zadatak. Izgledaju, spolja, kao i svi obični Kinezi i niko ih ne može prepoznati. To su vrlo sposobni i pametni ljudi.

– Šta ako ne izvrše zadatak? Pretpostavljam da će se i Suzuki i Hu Čen dobro čuvati. Oni, mislim,

imaju svoje lične čuvare, telohranitelje.

– Da, ali zmajevi smrti ih moraju ubiti.

– Zašto?

– Zato što će sami umreti ako ne izvrše zadatak za koji su plaćeni. U roku od petnaest dana. Takva su pravila.

– Kakva pravila? Čija?

– Pravila velikog i moćnog Čanga iz Kineskog Grada. On je glavni za teritoriju Država. On određuje koliko i kako će ko živeti.

– Zar je toliko moćan?

– Više nego što možeš i naslutiti.

– Zašto onda on nije odredio ko će biti glavni u Dodž Štiju.

– To nije način na koji on radi. On se meša jedino kada je to neophodno, i ljudi iz tongova ga zato cene.

– Da li je to sve?

– Nije.

– Kakva je tvoja uloga u svemu tome?

– Ništa posebno. Ja sam samo ćerka gazde jednog tonga.

– Da, živiš u raskoši i uzimaš muškarce, koji ti se dopadaju. A priča o vereniku, bivšem vereniku?

– Tačna je. Ništa, otkako se poznajemo, nisam slagala... – devojka zastade za trenutak, a onda dodade: – ni prećutala.

– Rekla si ipak da to nije sve?

– Rekla sam – složila se. – Zanimam me ko je ubio dvojicu strazara. Zanima i... brine me.

– Zašto te to brine?

– Zato što postoji mogućnost da i meni preti smrtna opasnost.

– Zašto bi neko tebe ubio?

– Recimo zato da se osveti mom ocu.

– To je mogućnost... Ali, da sam ja protivnik tvom ocu, odabrao bih nešto drugo.

– Šta bi ti odabrao?

– Iskoristio bih te kao mamac da njega eliminišem.

– Ta ideja, priznaću ti, ne sviđa mi se baš mnogo.

— Ne bih smela uopšte da ti se svida.

Neko vreme su ćutali. Onda Falkom reče:

— Zašto mi sve to pričaš? Mogu tvom ocu, pa i tebi, prouzrokovati silne nevolje...

— Ti to ne bi učinio.

— Jesi li sigurna u to? Radi se o vrlo prljavoj igri tvog oca i ostalih, koliko sam razumeo.

— To je tačno. Ali, tačno je i da si tip koji gleda svoja posla i koji se ne meša tamo gde mu nije mesto. Osim toga, mislim da sam ti draga i da mi ne želiš zlo.

— Ipak — odmahivao je revolveraš glavom.

— Tu je još jedan razlog. Moguć je i drugi.

— Da ćujem?

— Prvi je činjenica da nećeš mnogo postići i ako odeš i sve ispričaš šerifu. Bilo je i jednom ranije nešto slično. Neko je optužio mog oca i šerif je došao... Ništa nije mogao dokazati i povukao se pre nego što je bio ismejan. Sve je organizovano besprekorno, uređeno tako da se tragovi krijumčarenja i nedozvoljenih radnji mogu odmah otkloniti. To je velika organizacija, Šone.

— A mogući drugi razlog?

— Hm... hm, jednostavan je kao i sve ostalo. Da to hoću, uredila bih da ti nikada ne napustiš Kinesku Četvrt. Dovoljno je da o svemu obavestim svog oca i pre nego što bi odmakao stotinak jardi već bi imao na vratu tuce progonilaca.

— Sa zadatkom da me ubiju — osmehnuo se zapadnjak.

— Tako je. Ali, ja sam sigurna da se ništa od tog neće desiti.

Ponovo su začutali. Izgledalo je da je svako zanet svojim mislima.

— Šta mi savetuješ? — Šon naruši tišinu koja je zavladala.

— Da sve zaboraviš i odeš, ali ne sada.

— Kada onda?

— Želim da se volimo još malo. Ti si tako dobar.

— Zar se ne plašiš? — začudi se revolveraš. — Videla si dva mrtvaca pre samo sat vremena.

— I pre sam videla mrtvace, Šone. To za mene nije ništa novo.

— Kad smo već kod njih, hoću reći kad smo ih već spomenuli, znaš li možda kako su dospeli do vrata? Neko ih je morao dovući, uspraviti i gurati unutra.

— Sam si odgovorio na svoje pitanje — rekla je lagano.

— Da, a znaš li ko ih je ubio i do-
vukao u sobu? I zašto je to učinio?

— Naravno da to ne znam — uozbiljila se.

— Niti naslućuješ?

— Pa... možda ljudi Hu Čena, rekla sam ti već.

— Moguće je da su oni. Ili je posredi nešto drugo?

— Šta bi drugo moglo da bude?

— Recimo da ih je ubio tvoj bivši verenik i potom došao na ideju da nas uplaši.

— Šališ se. Taj nije u stanju ni ženu da ubije — zaključila je glasom koji se Šonu nije dopao.

— Nije u stanju ni da zavede ženu — ironično primeti Šon. — Mislim, na duže staze... — dodao je uz osmeh.

— Tebi je izgleda do šale — konstatovala je gledajući u pod. Plućima je žudno udisala vazduh.

Šonu se činilo da je vidi u izmaglici, toliko je soba bila zadimljena, nekako sva plavičasta od dima.

— Imam utisak — rekao je revolveraš — da postajem igračka u tvojim rukama...

— Grešiš, Šone. Ti si suviše skupa igračka za mene. Ne mogu te kupiti.

— Nije štos u tome, mala. Radi se o tome da ja nisam stvar za prodaju. Nisam uopšte igračka, shvaćaš?

— Shvatam to kao upozorenje.

— Onda je naš razgovor besmislen.

— Šteta...

— Šteta? Za razgovor ili za nas?

— Videćemo — rekla je neodređeno i videvši da se zamislio brzo se osmehnula.

Zagrlio ju je. Snažno i strasno gledajući u njene oči. Osećao je kako njeno telo počinje da gori...

Narednih četrdeset minuta, revolveraš i pustolov Šon Falkom, najpre je taj plamen ljubavi rasplamsao do beskraj, a onda ga na divan način ugasio.

Devojka je ostala bez reči.

XIII

Tačno je bilo da je Šon Falkom voleo žene.

Tačno je i to da je posebno cenio pametne i lepe žene.

Priznao je sebi i da je Ruža, ta šarmantna polukineskinja upravo takva, lepa i pametna.

Ali, postojala je još jedna istina: Ruža je previše brbljala i to s namerom da nešto postigne na prethodnu konstataciju.

Šon Falkom nije za sada mogao prozreti o čemu se radi.

E sad, kad se tom pridoda i Falkomov avanturistički duh, desilo se neminovno.

Šon Falkom je, naime, odlučio da ostavi Ružu, ode od nje zauvek i sve prepusti zaboravu.

Pošto je bio džentlmen, nije kukački pobegao, nestao netragom, već je u stilu pravih muškaraca kojima je i sam pripadao, sa tužnim izrazom na licu i setnim pogledom, rekao to glasno.

— Medena... najdraža moja, ja odlazim!

Nije se čak ni razočarao previše kada ona nije ni upitala zašto odlazi nego je samo dostojanstveno klimnula glavom...

Velikodušno ga je otpratila do kraja Kineske Četvrti, koja će, zbog događaja koji će uslediti, ostati u Falkomovom sećanju zauvek.

Šon Falkom nije ni sanjao koliko je nasamaren.

XIV

Revolveraš i pustolov Šon Falkom sedeo je, kao i obično, za najudaljenijim stolom, tamo u uglu saluna, leđima okrenut zidu.

Ispred njega, na stolu, bila je čaša sa viskijem. Opet, kao i obično, u čaši je bila dvostruka doza pića.

Ostale tri stolice bile su slobodne uprkos činjenici da je salun »Long Brenč« bio dupke pun.

Niti je Falkom želeo da bude u društvu običnih ljudi, niti su oni želeli da sede za istim stolom sa poznatim revolverašom.

Falkom je neumoljivo ignorisao radoznalost gostiju, njihove poglede i došaptavanja.

Slavni revolveraš bio je zagledan u čašu.

Dremao je.

Činilo se da ni protekli sukobi sa Ringovom bandom, ni avantura sa Ružom na njega nisu ostavili nikakav utisak.

Dakle, revolveraš je bio zauzet samim sobom i samo je povremeno, kad bi mu barmen Čalk Beson doneo novo piće, kratko klimao glavom ne dižući pogled sa čaše.

Lice mu se nije moglo najjasnije videti, jer bilo je u senci nisko navučenog šešira.

Sati su odmicali jednolično i monoton.

Falkom, čiji je život uglavnom bio dinamičan, sada je likovao uživajući u dosadi.

— Još jedno piće, mister Falkome?

— Da... hvala...

XV

Soba nije bila velika, ali bleštala je od raskoši. Na zidovima su visili komadi teške svile u srebrnim, zelenim i zlatnim tonovima. U uglovima su goreli i dimili se mirisavi štipići.

Sobu su, osvetljavale uljane lampe.

Naročiti ton sobi je davao debeli tepih razastrt po podu i prošaran kineskim znacima.

Na sredini sobe nalazio se polirani sto i dva naslonjača koji su imali izrezbarene ručke.

Hu Čen bio je nepomičan.

Sedeo je sa strane, nogu podvijenih ispod sebe. Njegovo izabrano lice bilo je ukočeno, a kapci na očima spušteni.

Izgledalo je da spava.

Sa druge strane vrata, napolju, u hodniku, stajali su četvorica snažnih Kineza.

Čuvali su jedini ulaz kroz koji se moglo ući u sobu.

— Ukoliko zmajevi smrti savladaju stražare ispred kuće, vi ih morate zaustaviti — rekao im je gazda.

Dobro ih je plaćao i oni su mu bili odani.

Hu Čen, otkako je saznao da su za njegovu glavu plaćeni ubice, nije napuštao kuću ni za tren.

Znao je uolikoj i kakvoj je opasnosti.

Znali su to i njegovi ljudi.

Zato su sada bili oprezni. Na kraju krajeva, u pitanju su bili i njihovi životi.

Dakle, budno i pažljivo su motrili hodnik.

Veće je polako odmicalo.

Sve je bilo mirno, ništa nije remećilo tišinu noći.

U jednom trenutku začu se neki prigušen šum i odmah potom zvuk sličan onom koji prouzrokuje bič dok seče vazduh...

Istovremeno je jedan stražar bolno kriknuo i razrogačenim očima se zagledao u kraj strele koja mu se zabila u grlo. Krv šiknu i popraska stražara do njega.

Zvuk se ponovi i telo drugog stražara se ukruti. Otvorenih usta pokušavao je nešto da kaže. Bezuspešno...

Umro je još na nogama. Iz grudi mu je štrčala strela.

Tek sada reagovala su druga dvojica. Bacili su se na pod i stali se kotrljati.

Tako su izbegli smrtonosne strele.

Na kraju hodnika prolete senka.

Zatim zavlada kratko zatišje.

Stražari se umiriše. Brzo su ustali gledajući prema mestu na kom su očekivali da će ugledati napadača.

I, zaista, napadač se pojavio. Ali, znatno bliže nego što su očekivali.

Iznenada se stvorio ispred njih.

Preko lica imao je kapuljaču. Iz uskih otvora sjale su tamne oči. U njima se videla smrt.

Stražari se brzo razmaknuše jedan od drugog. Rukama su stezali drške dugih sečiva nalik na sablje.

I napadač je imao isto oružje.

Nekoliko trenutaka netremice su se gledali. Onda se zmaj smrti pokrenu. Munjevito je zamahnuo i dugo sečivo preseče vazduh. U poslednjem trenutku jedan stražar je svojim oružjem parirao udarac i izbegao sigurnu smrt.

Istovremeno je drugi stražar prodorno kriknuo i krenuo u napad. Čelik je sevao.

Zmaj smrti se neverovatnom brzinom okrenu ka njemu i zadade mu snažan udarac nogom. Stražar posrnu.

Drugi stražar je ponovo napao.

Prevrnuvši se nekoliko puta u vazduhu, napadač se povuče. Kada se konačno zaustavio, iz džepova svog neobičnog odela izvukao je mali metalni predmet sa krakovima nalik na zvezdu.

Usledio je brz trzaj i kratak fijuk, a odmah potom i samrtnički krik.

»Šuriken« se zabio u grudi stražara koji je prilazio. Čovek se stro-pošta na pod, a drugi stražar u dva skoka nestade na vratima koja su vodila u Čenovu sobu.

Zmaj smrti htela da krene za njim, ali zaustavi ga glas iza leđa.

Na kraju hodnika pojavio se drugi napadač, takode maskiran.

Napolju se čuo žagor muških glasova.

Zmajevi smrti brzo se udaljiše ka jednom prozoru. Iskočili su napolje i spretno se uzverali na krov susedne kuće.

Pokušaj da ubiju Hu Čena nije uspeo.

XVI

I ove noći »Long Brenč« bio je pun gostiju.

Sasvim u uglu, tamo za najudaljenijim stolom, sedeo je Šon Falkom. Bio je zagledan u čašu sa viskijem.

Gradani Dodž Sitija već su se navikli na njega.

Osim kad ubija, taj čovek stalno je pospan, nezainteresovan i dovoljan sam sebi, zaključili su.

Nisu ni slutili da Falkom, naoko sasvim opušten, takode izvlači određene zaključke, ali ne o njima već o priči dugonoge lepotice izmešane krvi.

No, Falkomu su nedostajali neki detalji da bi mogao prozreti pravu istinu. Tim više, jer nije znao za najnovije događaje u Kineskoj Četvrti, za pokušaj zmajeva smrti da ubiju Hu Čena.

Ipak, Falkom je bio siguran da ga je devojka lagala, bar u jednoj stvari. Priča o trgovini drogom bila je izmišljena, ličila mu je na ružnu bajku. Istina, revolveraš je čuo da takvo šta postoji u svetu, ali ovde...

Revolverašu međutim nije bilo jasno zašto je devojka lagala. Šta je time htela da postigne?

Nije nalazio uverljiv odgovor.

Nakon tri dupla viskija, prestao je da razmišlja o tome. Nije vredelo da dalje razbija glavu pretpostavkama.

Bilo je mnogo mogućnosti.

Osim toga, šta ga se ticalo sve to? Vreme je odmicalo.

Tačno dva sata do ponoći.

Vrata saluna se otvoriše i unutra ude čovek.

Zavlada neprirodna tišina.

Šon podiže pogled sa stola da vidi ko je to ušao.

Iznenadio se.

Kod vrata je stajao omanji Kinez sa sivom maramom preko lica. Ruke je skrivao tako što ih je držao iza leđa.

Kinez je razgledao salun. Kada je ugledao Falkoma, ukočio se.

Motreći ispod poluspuštenih kapaka, Šon je osetio da nešto nije u redu. Mučio ga je neprijatan predosećaj. Pitao se šta Kinez skriva iza leđa i zašto nepomično stoji tamo kod vrata buljeći u njegovom pravcu.

Gosti saluna nisu bili ništa manje iznenađeni. Bili su začuđeni otkud se Kinez pojavio u salunu. To se retko, vrlo retko dešavalo. Uočili su i da Kinez gleda prema Falkomovom stolu pa su se pitali u kakvoj je ovaj vezi sa Kinezom.

Tada pršte staklo na jednom prozoru i odmah zatim na njemu se ukaza lice.

Drugi Kinez.

Hitro je proturio ruku kroz prozor i još brže zavitlao nešto ka Falkomu...

Bio je to metalni predmet sa krakovima nalik na zvezdu.

Šuriken!

Falkom se brzo pokrenu.

Sagnuo se istovremeno prevrćući sto i zaklanjajući se iza njega. U rukama mu se stvoriše koltovi.

Sve se odvijalo brzo, pakleno brzo.

Šuriken se zabode u ploču stola. Oštri krakovi probili su drvo kao da je od pamuka.

Šon izviri i otvori vatru.

Video je kako senka napadača nestade sa prozora. Uglom oka primetio je još nešto. Kinez koji je dosad stajao kod vrata krenuo je u akciju.

Sada je ruke isturio napred i jasno se moglo videti da u njima drži mali luk sa strelom, daleko manji od onih kakve imaju Indijanci.

Strela zafijuka kroz vazduh.

Samo su odlični refleksi spasili Falkomu život. Strela se zabola u pod tik uz njega.

Falkom ponovo izviri i pokuša da nanišani. Međutim, Kinez više nije bio u salunu. Na mestu gde je stajao tren ranije sada je bilo parče tkanine.

Falkom ustade i ode do vrata.

Oprezno je izviri napolje.

Nije bilo nikoga u blizini.

Napadači su se povukli.

Tada se prisetio onog parčeta tkanine. Vratio se do vrata i potražio ga.

Pažnju mu privukoše šare na tkanini. Bile su čudne, crne boje.

Zapravo, bila je to marama.

Šon se okrenu. Pored njega stajao je Calk Beson. I on je posmatrao maramu u Falkomovoj ruci.

– Tu nešto piše – rekao je. – To su kineska slova.

– Znete li možda i da pročitate šta piše?

– Ne... ja ne znam, ali...

Barmen se okrenuo i povikao:

– Čarli, dodi ovamo!

Jedan stariji čovek sa dubokim podočnjacima im se približi. Imao je prestrašen pogled.

– Pogledaj ovo – naloži mu barmen.

Čovek je gledao u maramu.

Onda je sa čuđenjem pogledao u Falkoma.

– No, stari, šta je?

– Tu piše vaše ime, mister Falkome!

U salunu je zavládala tišina.

XVII

Zidni časovnik otkucao je ponoć.

Hu Čen je bio namršten.

Prethodne noći jedva je izbegao smrt. Samo jedan od njegovih telohranitelja izvukao je živu glavu.

Zmajevi smrti napadali su na stravičan način.

Hu Čen je stoga unajmio dvojicu novih telohranitelja. Osim toga, pre-

selio se u drugu kuću. Verovao je da za nju, njegovo drugo skrovište, zna malo ljudi. Samo oni u koje je mogao imati poverenja.

Sada su ga čuvala trojica.

Prošlo je već pet dana otkako su za njegovu glavu plaćeni zmajevi smrti. Dakle, mora izdržati još deset dana. Onda će sve biti gotovo. Samo da preživi tih deset dana.

Hu Čen je znao da je Suzuki još živ.

Čudilo ga je što njegovi zmajevi nisu napali Suzukija. Zašto oklevaju?

Soba u kojoj se sada nalazio Hu Čen nije bila luksuzna. Bila je skromno nameštena i zagušljiva.

Ovoga puta to nije smetalo Hu Čenu.

Bilo mu je važno jedino da sačuva glavu.

Jedan od telohranitelja bio je pored njega u sobi.

Hu Čen nije dozvoljavao da ga ostavi samog. Ni za trenutak.

Druga dvojica bila su u hodniku.

U jednom trenutku Hu Čen je začuo šumove u hodniku, a odmah potom i pucnje.

Uznemireno se uspravio i pogledao u svog čoveka.

– Brzo, vidi šta se dešava! – naredio je i povukao se u ugao prostoriје.

Telohranitelj zgrabi koplje, koje je stajalo u blizini, i uputi se prema vratima.

Čim je izviri u hodnik ugledao je stražare.

Zbunjeno su gledali kroz prozor.

U dvorištu su gorela dva velika bureta i nekoliko drvenih sanduka. Dim koji se dizao kroz prozor je ulazio i u hodnik kuće.

– Ko je pucao?

Stražari slegnuše ramenima. Rukama su pokazali napolje.

Telohranitelj se zagleda u vatru. Iznenada je ugledao senku čoveka.

Za trenutak je jasno video priliku u crnom odelu, sa crnim šeširom na glavi. Onda je čuo pucanj i brzo

se zaklonio kada mu zrno prozviđa pored glave.

– Brzo! – zaurao je na stražare. – Idite tamo sa one strane! Pokušaćemo da ga opkolimo!

Poslušali su ga bez reči.

Telohranitelj, koji je snažnim plućima brzo udisao vazduh, ostade nepomičan. Čekao je.

Nije se više usuđivao da izviri napolje.

Osluškiavao je očekujući pucnjavu.

Ništa se, međutim, nije čulo.

Pet minuta kasnije, stražari se vratiše.

– Da li ste ga uhvatili? – upitao ih je na kineskom.

– Nismo, pobegao je.

– Znači, bio je sam?

– Verovatno – slegnuše ramenima.

– A vatra? Da se ne proširi požar...

– Neće, vatra već jenjava.

– Dobro, ostanite tu i pazite – naredi im telohranitelj i ode u sobu gde se nalazio Hu Čen.

– Šta se to dešava? – upitao je ovaj nestrpljivo.

– Nema mesta strahu, gazda. Napadač je pobegao.

– Da li su stražari živi?

– Ne nedostaje im ni dlaka s glave.

– Hm... hm, čudno da zmajevi smrti nose vatreno oružje – mrmljac je starac.

– Nisu bili zmajevi, gazda.

– Nisu... Ko je onda bio?

– Onaj Amerikanac što je spavao kod Dai Čo, Suzukijeve ćerke. Son Falkom, tako se zove, čini mi se.

– Zar on...

Starac se od iznenađenja nije mogao maći s mesta.

– Siguran si u to što govoriš?

– Jasno sam video crno odelo, šešir i crvenu maramu. Stajao je pored vatre pa se video kao usred dana.

– Hm... hm, dobro da nije nikog ranio.

– Da, gazda, dobro je.

– Obavestićemo o tome sve naše ljude – zaključio starac. – Vreme je da i mi nešto učinimo, zar ne?

– Svakako gazda.

– Čekaj, prvo ću razmisliti – reče starac i sede.

Sklopio je oči i pognuo glavu.

XVIII

Osvanuo je novi dan. Izgledalo je da će biti sunčan.

Falkom je stajao pored prozora i pušio. Bio je zamišljen.

U Dodž Sitiju dogadale su se čudne stvari.

Banditi su napadali bez razloga, zatvorenici su bežali iz zatvora na tajanstven način, lepe žene pojavljivale su se na najopasnijim mestima, Kinezi su se međusobno ubijali, građani su kukavički ostajali po strani...

Sada su Kinezi pokušali da ga ubiju.

Zašto?

Čiji tong je u pitanju? Da li je uopšte u pitanju tong, i da li takvo šta uopšte postoji ili mu je devojka ispričala lažnu priču?

Da li zmajevi smrti stvarno postoje?

Da li je zaista osvojio Ružu, ili Dai Čo, na prvi pogled, ili je to samo njena igra sa određenim ciljem? Kakav cilj može biti u pitanju? Možda je ipak Ruža samo lepa žena koja voli provode?

Ko su mrtvaci u Ružinoj kući i ko ih je ubio?

Bilo je mnogo pitanja bez odgovora.

– Da odem do Mastersona i sve mu ispričam – rekao je glasno čovek iz Vajominga. – To bi možda bilo dobro?

– Ne, odlučio je na kraju, to nije moj stil.

Odakle početi?...

Naravno, od Ruže.

Treba otići k njoj, što pre, i razgovarati o svemu.

Devojka je sigurno prećutala mnogo toga.

Falkom pride ogledalu i popravi svoj izgled. Brižljivo je namestio čvor na marami. Onda je proverio koltove i izašao iz sobe.

Dole u salunu, popio je s nogu čašu viskija.

Onda je polako krenuo u Kinesku Četvrt.

Nije žurio.

Nakon petnaest minuta zašao je u Kinesku Četvrt. Nije znao put do Ružine kuće. Uličice su svakih dvadesetak metara menjale smer. Išao je naslepo. Uz put je proučavao ljude i stvari oko sebe.

Video je mnogo radoznalih lica. Ni na jednom od njih nije video neprijateljstvo.

Deca su se igrala.

Žene su ga mimoilazile noseći pletene korpe prepune različitog voća.

Ispred jedne kuće, u dvorištu, dvoje starih ljudi je obedovalo. Umesto kašikama služili su se štapićima.

Nakon izvesnog vremena Falkom se zaustavio.

Odlučio je da se raspita.

Prišao je mladom Kinezu u podebranom odelu koji je stojao u blizini pored drvenih kolica.

– Možete li mi reći gde se nalazi kuća Dai Čo? – upitao je. – To je Suzukijeva ćerka.

Mladić ga je nemo posmatrao. Šon ponovi pitanje. Mladić konačno odmahnu glavom.

Falkom se priseti. Mladić možda ne zna engleski. Pokušao je da mu pokretima ruke objasni šta želi. Nije vredelo.

Mladić se žurno udaljio.

Šon pode dalje.

U jednom trenutku ispred njega isprečiše se trojica snažnih Kineza. Namršteno su zastali i posmatrali ga. Šon približi ruke koltovima. Nije mu se dopao njihov izgled. Imali su neprijateljsko držanje.

Ako je hteo dalje, međutim, morao je pravo na njih.

Trenutak je oklevao, a onda pode pravo ka njima.

Razmakli su se u poslednjem trenutku i propustili ga. Šon je izdržao da se ne okrene iako je osećao njihove poglede na potiljku. Imao je loš predosećaj.

Pet minuta kasnije bilo mu je jasno da ovako nikad neće pronaći Dai Čo. Možda je već prošao pored njene kuće, ali nije tog bio svestan. Njemu su sve kuće izgledale iste. Sve su mu ličile jedna na drugu. Uostalom, i ljudi koje je sretao izgledali su gotovo identično. Svi su bili loše obučeni i nekako bojažljivi. Falkom to nije razumeo.

Dolazio je u iskušenje da se vrati u grad i sve napusti.

Ipak, znao je da se sada ne može povući.

Neko je želeo da ga ubije, čak je pokušao to, i on je morao saznati ko. Iza sebe uvek je ostavljao jasnu, raščišćenu situaciju.

Već je bio izgubio strpljenje kada je ispred jedne kuće ugledao više ljudi. Bili su okupljeni u gomilu i nešto žustro raspravljali. Šon zastade. Uočio je da ljudi često rukama pokazuju ka unutrašnjosti kuće.

Unutra se dešavalo nešto neobično.

Falkom je zastao na desetak jardi od ljudi i pripalio cigaretu. Odlučio je da čeka.

I ljudi njega primetiše.

Jedan od njih gnevnom pokretom pokaza na njega.

Falkom se nije uznemiravao zbog toga.

Bio je naoružan i odlučan. Nije se nikog i ničeg plašio.

Iznenadio se kada se pred kućom pojavila žena. Izašla je iz kuće sva uplakana i potištena.

Dai Čo! Ruža, ta tajanstvena lepota.

Falkom odbaci cigaretu i pode ka kući. Devojka ga očito još nije primetila.

Govorila je nešto okupljenim ljudima i oni se polako stadoše razilaziti.

Primitila ga je tek kada se sasvim približio. Iznenadeno se trgla.

– Ti, otkud ti ovde?

Šon ispod oka osmotri dvojicu starih Kineza sa izbornim licima i sedim pramenovima u kosi, koji su stajali pored devojkice.

– Došao sam da te vidim – reče.

– Šta se to desilo?

Devojka pognu glavu.

– Moj otac... – suze joj navreše na oči.

– Nešto mu se desilo?

– Da... on je mrtav.

Šon proguta knedlu.

– Žao mi je – pokušao je da joj stavi ruku preko ramena.

– Ne – trgla se i onda tiho dodala: – Ne ovde, i ne sada.

Falkom klimnu glavom.

Devojka se na kineskom obrati starcima i oni samo klimnuše glavama.

Dai Čo pode u kuću dajući Falkomu znak da je prati.

Udoše unutra i ona ga odvede do kraja hodnika. Ušli su u sobu sličnu onoj u kojoj je stanovala devojka.

Na krevetu je bilo telo prekriveno belim čaršavom.

Devojka pride krevetu i pozva Falkoma koji je neodlučno zastao.

– Pogledaj...

Falkom se zagleda u ukočeno lice mrtvaca i žmarci stadoše da mu klize niz kičmu.

U njega su bile uprte staklaste oči. Lice je bilo stegnuto u bolnu grimasu.

Tek tada Falkom ugleda jezivu ranu na vratu starca.

– Pa on je ubijen! – uzviknuo je trgnuvši se.

– Jeste – potvrdi devojka okrećući se jer više nije mogla gledati u užasni prozor. – Uspeli su da ga ubiju. Njega i četvoricu telohranitelja.

Šon ponovo prekriva telo starca čaršavom.

– Suzuki Čai... tako se zvao tvoj otac, zar ne?

– Da – potvrdila je oporim glasom.

– Ubili su ga zmajevi smrti?

– A ko bi drugi? Prokleti! – zavalila je.

– Smiri se – zagrla je Falkom jer bili su sami u sobi. – Kada se to desilo?

– Jutros rano.

– Bio je to prvi napad zmajeva smrti na tvog oca?

– Prvi i poslednji.

– A onaj Čen? Da li je i on mrtav?

– Koliko je meni poznato nije.

– Hm... hm, idemo odavde – pozvao ju je. – Ovde nije baš prijatno.

– Dobro, ljudi iz tonga pripremiće telo za sahranu. To će sutra biti obavljeno. Oh... užasno se osećam. Šone, podi samnom, ne mogu da budem sama, ne smem...

– Dobro.

Podoše ka vratima. Iznenada se devojka zaustavi.

– Hej, otkuda si se ti stvorio ovde u naselju?

– Tražio sam te.

– Mene?

– Da.

– A zašto?

– Želeo sam da te vidim. I da razgovaram s tobom.

– O čemu?

– Čućeš.

– Dobro, pričaćemo kod mene.

Napolju se devojka ponovo obratila onoj dvojici staraca.

Nemo su klimnuli glavama.

Šona nisu ni pogledali.

Devojka pozva Falkoma da je prati.

Nakon desetak minuta stigli su do njene kuće.

Ispred je stajao jedan naoružani Kinez.

Devojka mu reče da budno pazi u udoše unutra.

– Kako to da ne živiš u istoj kući sa ocem? – zanimao se Falkom.

— Ja sam samostalna — uzvratila je neraspoloženo.

Nekoliko trenutaka kasnije, bili su u istoj sobi od pre nekoliko dana. Sedoš.

Devojka odjednom zarida i počela da plače. Pripila se uz Falkoma zarivši mu lice na grudi.

Ćutao je.

Pustio ju je da se isplače. Znao je da će to pomoći.

I zaista, nakon petnaest minuta devojka se osećala mnogo bolje.

— O čemu si želeo da pričamo? upitala je Falkoma.

— O ovome — čovek iz Vajominga izvadi maramu koju je jedan od napadača ostavio u salunu prilikom napada na njega.

Izgledalo je da je devojka iznenađena.

— Otkud ti to?

Šon joj objasni.

— Šta znaš o tome? — upitao je na kraju.

Slegnula je ramenima.

— Ništa, zaista ništa.

— Imaš li neku ideju o tome ko su napadači?

— Ne znam... mogu biti samo... ali ne...

— Ko je to bio?

— Htela sam da kažem da su možda Čenovi ljudi. Ali, zašto bi oni?

— Možda zato što sam bio u tvom društvu — nagadao je Falkom.

— To nije razlog da umreš. Mada, ne znam ko bi drugi želeo tvoju smrt? Siguran si da su bili Kinezi? — upitala je sumnjičavo.

— To može potvrditi pedesetak gostiju osim mene.

— Hm... hm, ništa ne razumem.

— Ni ja... zato sam sada ovde.

— Ne misliš valjda da sam ja... — naglo je zastala i pogledala ga.

— Još ništa ne mislim, draga.

— U prvom trenutku sam pomislila da je neko hteo da skrene sumnju na Kineze pa je zato ostavio maramu. Ti znaš šta piše na njoj?

— Šon Falkom.

— Upravo to. To je zaista čudno, neobjašnjivo.

— Objašnjenje sigurno postoji, dušo.

— Da, u pravu si.

— Nije mi jasno kakve bi neko koristi imao ako ja umrem? Nije mi jasno ni zašto me ti lažeš, uporno lažeš?

— Šta sam to slagala?

— Mnogo toga, izgleda.

— Recimo — gnevno je upitala.

— To ti treba da mi kažeš.

— To od mene nećeš čuti. Zašto bih ja tebe lagala?

— Razlog za sada znaš samo ti. Ja ga samo naslućujem — blefirao je.

— Šta to naslućuješ?

— Između ostalog i to da tongovi, ako uopšte postoje, ne krijumčare nikakvu drogu kao što si mi rekla.

Ćutala je.

— Šta onda krijumčare? — oči joj blesnuše.

— Možda oružje Indijancima?

Smešno — u glasu joj se osećao prezir.

— Dušo, ja polako ali sigurno gubim strpljenje — upozorio ju je.

— Šta će biti kada sasvim izgubiš strpljenje? — izazivala je.

— Onda ću te možda prebaciti preko kolena i dobro odalamiti...

— Ili?

— Ili ti polomiti rebra, srce.

Izraz lica govorio mu je da misli sasvim ozbiljno to što je rekao.

— Ti to nećeš učiniti — pokušala je da se odmakne od njega.

— Zašto to ne bih učinio?

— Zato što ti je sa mnom bilo lepo. Zato što ti se dopadam i što mi želiš dobro. Zato što ne zaslužujem da me kažnjavaš na bilo koji način. Zato...

— Polako, dušo — prekinuo ju je.

— U igri koju igraš mrtvaci se ređaju jedan za drugim. Dok sam bio po strani, to me nije zanimalo, shvataš? Ali, sada je i moja koža u pitanju.

— Koliko znam ti ni u jednom gradu nisi brao cveće i delio po-

klone, Falkome! I ranije si bio u opasnosti, i ranije si ubijao, i ranije ti je koža bila u opasnosti.

— Sve je to tačno — složio se. — i uvek sam bio svestan zašto je tako, ko mi je protivnik, s kim imam posla. ovoga puta, međutim, stvari kao da se odvijaju mimo mene, a opet, ja sam izgleda na neki način do guše umešan u sve to. Želim da mi to objasniš?

— Ja zaista ne znam ništa.

— Ne verujem ti.

— Tu ja onda ništa ne mogu.

— Ružo...

— Ostavi me na miru, do vraga!

Otac mi je ubijen, a ti, ti me napadaš! Šta misliš, ko si da to radiš?!

Šon je ćutao.

— Kad smo već tu, čula sam da si napao... ah! — naglo je ućutala.

— Šta si to čula? — upitao ju je ledeno.

— Ništa, ništa nisam čula.

— Koga sam to napao, dušo? Pričaj...

— Ako ovoga trenutka ne presta-neš da se ponašaš tako... tako užasno — zavapila je — da znaš da ću vrištati!

Otvorila je usta i duboko udah-nula vazduh očito spremna da histeriše.

Šon se iznenada osmehnuo.

Prišao joj je i zagrlio je.

— Izvini — rekao je. — Malo sam nervozan. Nisam mislio tako kako je ispalo.

— Oh... bio si užasan — obesila mu se oko vrata.

Falkom više nije znao šta da misli.

— Šta sada nameravaš? — upi-
tao ju je kasnije kada su znatno mir-niji sedeli jedno pored drugog.

— Ja sam očevo jedino dete. Preu-
zeću njegovo mesto. Tong ću dalje
ja voditi.

— Ti! — zaprepastio se. — Zar to možeš?

— Zašto da ne?

— Onda će Hu Čen i tebe ubiti.

— Neće. Hu Čen će biti mrtav. Za njegovu glavu plaćeni su zmajevi smrti. Oni će izvršiti svoj zadatak.

— A ako im to ne uspe?

— Onda ćeš ti eliminisati Hu Čena — rekla je tvrdo.

— Ja... zašto bih ga je ubio?

— Zato što će on ubiti tebe, ako ga ne preduhitriš. Uostalom, nisi ga trebao napadati...

— O čemu ti pričaš?

— Dobro, ne moraš mi priznati, ali sve znam. Čula sam — glas joj je bio zagonetan.

— Šta si to čula?

— Ništa...

— Pričaj, do vraga! — zaur-lao je.

— Čula sam da si napao Hu Čena i njegove ljude. Čula sam da si pod-metnuo požar koji se na njihovu sreću nije proširio na kuću i da si pucao na Čenove stražare. Čula sam i da su te njegovi ljudi videli i prepoznali.

Falkom je zgrabi za ruke i ona bolno kriknu, toliko snažno ju je ste-gao.

— Ja pojma nemam o čemu ti go-voriš — rekao je zbunjeno.

U njenim očima video je ironiju i od toga ga obuze još veći gnev.

— Neko će mi sve ovo platiti! — vikao je čovek iz Vajominga. — Ku-nem ti se da će mi neko ovo platiti!

— Smiri se — umirivala ga je. — Bolje je da trezveno razmisliš šta dalje.

— Ti me očigledno ne shvataš — razljutio se. — Ili mi ne veruješ? Ali, ja stvarno sa tim napadom nemam ništa. Ne razumem, zašto su to iz-mislili?

— Dobro, to više nije važno. Situa-cija je takva kakva je i treba videti šta dalje. Pretpostavljam da će Hu Čen pokušati da se osveti, tačnije, da će pokušati da te ubije. Moraš se, dakle, zaštititi.

— Šta mi onda predlažeš?

— Da pobegneš što dalje odavde, ili...

— Ili?

— Ili, s obzirom da ti nikada ne bežiš, ostaneš ovde i sve rascistiš.

– Kako, znaš li možda i kako?

– Mogao bi da se udружиš sa mno- – predložila je. – Mada, iskreno rečeno, ta ideja mi se ne svida baš mnogo. A ne bi se svidela ni mojim ljudima. Oni baš ne vole Amerikance.

– Ideja se ni meni ne dopada, dušo. Urađiću nešto sasvim drugo.

– Šta ćeš to uraditi?

– Otići ću do Hu Čena i sve mu objasniti. Razgovor sa njim je neophodan. Ako je istina da su njegovi ljudi u nekom prepoznali mene, objasniću im da to nisam bio ja, te da je sve prevara.

– Ne idi tamo, Šone. Neće ti verovati i... – Ružno lice bilo je zabrinuto. – Oni će te ubiti, Šone.

– Ako to pokušaju, sami sebi će presuditi – rekao je odlučno. – Svega mi je dosta.

Ustao je i krenuo prema vratima.

– Možeš li mi reći gde ga mogu naći? – upitao je zastavši.

– Mogu, ali ne znam... plašim se za tebe...

Dakle, ti znaš gde se on nalazi. Hoćeš li mi to reći?

– Ne bi vredelo – odmahнула je glavom. – Ne bi ga našao sam. Odvešće te jedan moj čovek tamo. Ali, bolje je da ne ideš...

– Ne вреди da raspravljamo, draga. Bolje se pobrini da me tvoj čovek čeka spreman napolju.

– Dobro – pristala je rezignirano. – Podimo.

Izašli su iz sobe.

XIX

U crno odeveni čovek koračao je za Kinezom.

Lice mu je imalo tužan izraz.

Mislio je na Dai Čo.

Bila je to neobična žena.

On, skitnica bez doma, prokleti revolveraš, polako je shvatao koliko mu je ta žena prirasla za srce. Voleo ju je.

Odjednom je tog postao svestan.

Bio je svestan i drugih stvari.

Ljubav koju je osećao nije smeo sebi dozvoliti.

On, Šon Falkom, jednostavno nije bio predodređen za to, sreća mu je bila strana, znao je samo za patnju, bol, tugu...

U crno odeveni čovek je odavno prestao da sanjari, da mašta o lepjoj budućnosti.

U njemu više nije bilo volje, niti energije za takvo šta. Iz dana u dan, iz godine u godinu, bio je sve umorniji, sve spremniji da prizna poraz.

Osećao se kao progonjena zver.

Takav kakav je bio nikom nije bio potreban.

Zato Falkom nije smeo da voli.

Sve što je sebi smeo dozvoliti to je avantura.

Sve ostalo je suvišno, nije za njega, ne nadovezuje se realno na njegovu prošlost i sadašnjost, predstavlja zabludu, gomilu novih motiva za patnju, nema smisla.

Najgore u svemu bilo je to što su njega osećanja zaticala sasvim nespremnog. Možda zato što je na samog sebe gledao kao na stvar, zato što je od detinjstva prezirao svoju stvarnost, pa i stvarnost svih ljudi koji su imali nesreću da žive u ovim okolnostima, u ovoj zemlji, i u ovom vremenu.

Vremenu zla i nasilja.

Vremenu velike zablude i nepravde.

Sve to Falkom je smatrao besmislenim, život mu je bio odvratn.

Smrt je bila konstantno uz njega. Sada je voleo.

Ne, to nije išlo jedno sa drugim.

Smrt i ljubav! Glupost... prevara.

Osećao se prevarenim. Ranije nije ni u šta verovao. Ne sme to ni sada.

Prstima je dotakao drške koltova. Bile su hladne.

Taj dodir ga je trgnuo, povratio mu snagu, proterao setu sa njegovog lica.

Oči mu izgubiše onaj malopredašnji sjaj; opet su bile hladne, mutne kao okean.

— To je ta kuća — zastade Kinez i pokaza ispred.

— Dobro, možeš ići — otpusti ga Falkom.

Čovek klimnu glavom. Za trenu-tak mu oči blesnuše. Zatim se uda-ljio.

Son ga isprati pogledom.

Potom se okrenu i razgleda kuću u kojoj se skrivao Hu Čen.

Ispred su bila dva čoveka. Pričali su nešto i gledali na drugu stranu od one gde se on nalazio.

Son brzo razmisli.

Da im pride tek tako i zatraži razgovor sa njihovim gazdom... Ne, oni ga ne bi razumeli, a smatraju ga neprijateljem pa bi sigurno došlo do borbe. Tako bi bio onemo-gućen razgovor sa Čenom.

To Falkom nije želeo.

Shvatio je da mora proći neopa-ženo pored stražara, ne dozvoliti im da dignu uzbunu.

Ali, kako kada su stajali ispred jedinog ulaza u kuću?

Postojao je samo jedan način. Mora ih savladati, učutkati. I to tiho.

Son krenu. Krenuo je jednom spo-rednom uličicom i obišao kuću u luku. Tako se našao sa druge strane. Zatim se oprezno prikrao uglu kuće. Izvirio je. Stražari su mu bili okrenuti leđima. Nisu ništa slu-tili.

Son tiho zazvižda i zakloni se.

Zvižduk je bio dovoljno glasan da ga stražari registruju.

Son je izvukao kolt, prihvatio ga za cev i čekao. Trenuci su sporo odmicati. Već je pomislio da je sve uzalud, kada se začuše koraci.

Son zaustavi dah. Srce mu je snažno lupalo.

Iza ugla se pojavi senka i on snažno zamahnu. Udario je iznena-denog čoveka drškom kolta i ovaj se sruši bez svesti.

Son nije gubio vreme. Znao je da je drugi stražar u blizini i nije se prevario.

Dok je trčao prema njemu, stra-žar gnevno opsova. Na kineskom,

ali Son je bio siguran da je to psovka.

Son je nameravao da sa nekoliko udaraca savlada čoveka koji mu se nije činio tako snažan.

Kada mu se približio na dva jarda, čakalo ga je iznenađenje. Stražar hitro podiže nogu i zadade mu udarac. Stopalo pogodi Fal-koma u grudi i on na trenutak iz-gubi dah. Ipak, nije ostao zatečen. Kada stražar pokuša da ga udari svojim dugim nožem, čovek iz Vajo-minga se munjevito izvi u stranu i tako izbeže smrt. Trenutak kasnije, laktom je iz sve snage udario Ki-neza.

Udarac je bio strahovit. Čovek se zatetura držeći se za glavu. Son mu priskoči i udarcem kolta ga onesve-sti. Nije bilo vreme za sažaljenje.

Brzo se približio vratima i ušao u hodnik. Začudo, nije nikoga bilo. Son osmotri i vide svetlo koje se probijalo ispod jednih vrata.

Pošao je ka njima.

Približivši se, uzeo je zalet i uz tre-sak upao u sobu.

Hu Čen je sedeo na sredini sobe. Pored njega stajao je telohranitelj. Bili su sami njih dvojica.

Na Čenovom licu ogledao se strah.

Son se brzo uspravi na noge. Upe-rio je kolt na njih.

— Budite mirni, gospodo!

Čen je ostao miran. Ali, telohrani-telj je uz krik poleteo na Falkoma. Nije se uopšte osvrtao na kolt.

— Stani — upozori ga Falkom gle-dajući u koplje kojim je ovaj zamah-nuo.

Umesto da posluša, ovaj baci kop-lje i samo sreća je spasila Falkoma, jer nije se ni maknuo s mesta kada mu koplje prolete pored same glave i zabode se u vrata.

Videvši da je promašio, telohrani-telj izvuče nož i nasrnu na Fal-koma.

OVOGA puta Falkom nije oklevao. Povukao se unazad i izbegao uda-rac. Tu je ostao i spremno dočekao

sledeći napad. Video je nož kako leti ka njemu i napravio brz trzaj gornjim delom tela.

Blistavo sečivo saseče vazduh iznad njegove glave. Son istog trenutka isturi ruku sa koltom i cev »pismejkera« pogodi Čenovog čoveka u pleksus.

Kriknuo je izgubivši dah i pognuo se. Son mu oduze nož, a potom ga snažno odgurnu u Čenovom smeru. Telohranitelj se sruši pored svog gazde koji je i dalje nepomično sedeo.

Čen je razrogačenim očima zurio u Falkoma.

— Ne plašite se — reče Son — ne želim da vas ubijem.

Čen se namršti.

— Želim samo da razgovaramo.

— O čemu? — na odličnom engleskom jeziku upita odjednom starac.

— Čuo sam da vas je neko napao...

— Vi ste nas napali — prekide ga ljutito starac.

— Nisam, zato sam i došao. To je bio neko drugi i vi morate da mi verujete.

— Zašto bih vam verovao? — starac je očito želeo da dobije u vremenu.

— Zato što vam jedino to preostaje — ledeno reče Falkom. — Da želim da vas ubijem, mogao bih to sada učiniti. Zar vam nije jasno?

— Zašto ste onda došli, kada ne želite da me ubijete?

— Već sam rekao. Da bismo razgovarali.

— Vi i ja nemamo o čemu razgovarati.

— Dakle, sada znate istinu?

— Ništa ja ne znam — odmahnu starac glavom.

— Zašto ste tako drski? Zar vam nije jasno da sam došao u miru i...

— Nema mira sa čovekom koji je prijatelj Dai Čo! — oporo izjavi starac. — Vi ste mi neprijatelj!

U međuvremenu povratio se Čenov telohranitelj i sada nemo pratio razgovor.

Son nije uhvatio njegov pogled, koji za trenutak kliznu pored njega.

A vrata iza Falkoma polako su se otvarala...

— Ja nisam vaš neprijatelj — pokušavao je Falkom da objasni starcu iako mu je već postajalo jasno da je to uzaludan trud. — Kod Ruže... Dai Čo sam bio sasvim iz... ah!

Čenov jominga ispusti kolt i uhvatio ga za mišicu. Napi-pao je čisku noža i brzim pokretom, kao u transu, isčupao sečivo koje je prodrlo prilično duboko u tkivo. Iz rane na desnoj mišici pojavila se krv, a Falkomu se za trenutak zamuti pred očima.

U magnovenju je ugledao senku i izmakao se u stranu. Tako je izbegao drugi udarac.

Levom rukom je izvadio drugi kolt i uperio ga u podmuklog napadača.

Odjeknu pucanj i čovek samrtnički kriknu. Son se brzo okrenu prema Čenu i vide telohranitelja kako juriša na njega. Bez razmišljanja je povukao okidač...

Prasnu pucanj i olovo se zari u grudni Čenovog čoveka.

Međutim, snažni Kinez se nije zaustavljao. Od Falkoma su ga delila još samo dva koraka. Son je video smrt u njegovim očima. Sečivo blesnu kroz vazduh...

Falkom ispali novi metak, ovoga puta u glavu čoveka.

I to ga je konačno zaustavilo.

Pao je ispred revolverašovih nogu.

Falkomu se ponovo zamuti pred očima. Bol koji je osećao u mišici bio je nepodnošljiv.

Kao kroz maglu, primetio je Čenove pokrete. Video je kako starac panično žuri prema vratima. Želeo je da pobegne.

Son je razmišljao šta da čini.

Onda je ugledao senku na vratima. Neko je svojim telom zaklonio prolaz.

Starac se zaustavi.

Očajno je prekrpio oči rukama. Falkom prepozna Ružinog telohranitelja u došljaku.

Video je koplje u njegovim rukama.

— Ne, nemoj ga ubiti! — povikao je, ali bilo je kasno. Koplje se zari u Čenov stomak.

Starac bolno kriknu. Sa nevericom je gledao u ubicu.

Posrćući, Son krenu prema njoj.

— Nisi ga... trebao ubiti — od gneva i bola Falkom je jedva izgovarao reči. — Zašto si ga, do đavola, ubio?

Ubica se pakosno cerio.

Bezobzirno je odgurnuo starčevo telo prema Sonu i ovaj jedva stiže da se izmakne.

— Šta to radiš? — povika Falkom iznenađeno.

— Ti krvariš — primeti ubica gledajući ga ravnodušno. — Sada ćeš umreti. Tako je naredila Dai Čo...

Iz džepa je izvukao šuriken i napravio brz trzaj.

U poslednjem trenutku Falkom se baci na pod.

Ne nišaneći, povukao je okidač i sobu zaglušio novi pucanj.

Olovo odvali iver od dovratka, a ubica jetko opsova i brzo se povuče.

Falkom je nišanio u smeru vrata još čitav minut, ali ubica se više nije pojavljivao.

Napredujući oprezno, stopu po stopu, revolveraš je napustio kuću smrti.

Bilo je vreme da potraži Ružu i zatraži od nje neke odgovore.

XX

Falkom je napolju video još jedan leš. Stražara kog je on onesvestio kada je ulazio u kuću, dokrajčio je Ružin čovek. Prerezao mu je grlo.

Prizor je bio jeziv.

Son je stavio maramu preko rane na mišici, onu na kojoj je kineskim slovima bilo ispisano njegovo ime.

Ovoga puta pronašao je kuću Dai Čo bez teškoća. Već je počinjao da

se snalazi u Kineskoj Četvrti, toliko puta je prolazio kroz nju.

Pre nego što je stigao do kuće, zastao je i proverio koltove. Dopunio ih je municijom.

Bilo je kasno popodne.

Stanovnici Kineske Četvrti povukli su se u kuće i dobro se zatvorili. Verovatno su znali šta se dešava. Nisu smeli da se mešaju u obračun.

Uličice, kojima je prošao Falkom, bile su sasvim puste. Ništa od uobičajene živosti.

Sa koltovima u rukama, Falkom je krenuo prema kući.

U toj kući bila je Ruža — žena koja zna odgovore na sva pitanja koja su ga mučila; žena koja mu mora objasniti zašto je naredila da ga ubiju. I uopšte, bilo je još mnogo toga što je trebala da mu razjasni.

Falkom je slutio da je bio oružje u njenim rukama.

Začudo, nikoga nije bilo pred kućom.

Oprezno je zakoračio u hodnik.

Ponovo je bio iznenađen.

Sve je bilo pusto.

Sada već vidno uznemiren, Falkom je pošao ka sobi gde se devojka obično nalazila.

Pade mu na pamet mogućnost da se devojka spakovala i pobešla. Međutim, brzo ju je odbacio. Suzuki Čai je mrtav. Ona je nasledila svog oca i sada je gazda tonga. Na drugoj strani, mrtav je i glavni konkurent, gazda moćnijeg tonga, veliki Hu Čen. Dakle, Dai Čo sada može preuzeti sve poslove u gradu.

Može znatno ojačati svoj tong, učiniti ga moćnijim nego ikad.

Zato je Falkom pretpostavljao da devojka nije pobešla.

Ušao je u sobu.

Unutra je sve bilo isto kao i kada je prvi put zakoračio u nju. Debeli tepih prošaran kineskim znacima, komadi teške svile, raznobojno i skupoceno posude, naslonjači sa izrezbarenim drškama... I Dai Čo!

Posmatrala ga je onim umilnim pogledom koji se tako dopadao Fal-

komu. Čutala je povremeno grickajući donju usnu.

– Sama si? – revolveraš se osvrnuo po sobi.

– Kao što vidiš – zacvrkutala je.

– Nemaš nikoga tamo? – pokazao je na vrata koja vode u kupatilo.

– Pogodi. Nego, otkud ti ta rana?

– Zar ti to ne znaš? – odbrusio je neljubazno.

– Naravno da ne znam – slegla je ramenima. – I, skloni te koltove, strah me je!

– Zaista! Onda je to tvoj problem, dušo!

– Kakvo je to ponašanje, Šone?

– Ne pravi se luda! – upozorio ju je. – Vremena se menjaju znaš? Vreme je...

– Za šta? – ironično upita Ruža i ustade. Sa visine je posmatrala Falkoma koji se nije usuđivao da se pomakne.

Revolveraš je na ledima osećao vrh koplja.

Dozvolio je da ga devojka namami u klopku i bio je neoprezan.

Verovatno mu je iza leđa bio Ružin telohranitelj. Isti onaj koji je ubio Hu Čena.

– Baci koltove, dragi! – naredi mu devojka odjednom se uozbiljviši. – Brzo, ako ne želiš da umreš!

– Zar će me to spasiti?

– Hoće, bar na nekoliko minuta – prostorijom se razleže smeh. Šon je sada prvi put čuo da se devojka smeje na ovako jeziv način.

Raširio je prste i koltovi padoše na pod.

Pritisak na ledima nije popuštao ni za tren.

– Ostani nepomičan – upozorila ga je devojka. – Za tvoje dobro, a i ako želiš da čuješ priču?

– Želim da čujem tu priču. Niko me nije toliko lagao kao ti, veruj mi?

– Verujem ti, srce – potvrdila je raspoloženo. – Pa pitaj šta te zanima?

– Prvo mi objasni ovo tvoje ponašanje? Zašto si naredila ovom majmunu iza tvojih leđa da me ubije?

Samo što je ovo rekao, Falkom se pokajao. Ruža mu pride i snažno ga raspali nadlanicom preko lica.

– Bićeš pristojan, važi! – upozorila je.

Falkom očuta. Pritisak na ledima sada je bio još jači.

– To je bilo odlučeno još na početku – izvestila je. – Još tada sam odlučila da kad sve bude obavljeno ti moraš umreti.

– Šta je to obavljeno?

– Pa to, da Hu Čen i Suzuki budu mrtvi.

– I Suzuki? – upitao je iznenađeno. – Ti si planirala i da tvoj otac umre?

– Naravno, da je on živ sve ovo ne bi ništa vredelo. Ja ne bih imala od svega nikakve koristi, zar ne?

Šon je bio sasvim zbunjen.

– Čekaj – rekao je kasnije kada se malo pribrao. – Zašto si mene u sve uplela? Sve si mogla obaviti i bez mene.

– Nisam, a ovako je i sigurnije. Nego, vidim da ti je postalo jasno da sam ja oslobodila onog razbojnika iz zatvora...

– Ti si ubila starog čuvara?

– Ne, to je učinio razbojnik.

– Zašto ti je on potreban? Nije valjda član tvoje bande?

– Pazi šta govoriš! – razljutila se. – To nije banda nego udruženje, moje udruženje, shvataš? Naravno, onaj razbojnik nije bio član udruženja. Nije to ni mogao biti pošto je bio belac. Ali, bio mi je potreban...

– Da bi mene uvela u igru, zar ne?

– Tako je. Namerno sam ga odvela tamo u ulicu i isprovocirala da me udari. Onda sam vrištala da ti čuješ. S obzirom na reputaciju koju uživaš, znala sam da ćeš mi priteći u pomoć.

– Dakle, tako stoje stvari – odmahnuo je glavom – Onda si mi napričala sve same laži, zar ne?

– Pa, kako se uzme. Ima po nešto i istine u svemu. Ali, veći deo su bile laži – osmehnula se.

– Zmajeve smrti si, naravno, izmislila. Jer, da oni postoje ne bih ti bio potreban ja...

– Varaš se. Zmajevi smrti postoje stvarno. Ali, samo Čen je platio izvršitelje, ne i moj otac. Slagala sam da je i otac naručio Čenovu smrt.

– Ali, zašto se onda Čen uplašio za svoju glavu?

– Zato što je i sam dobio poruku smrti. Od zmajeva koje je on naručio da ubiju mog oca. Zapravo, ljudi koji su ga posetili, sa kapuljačama, bili su samo tobožnji zmajevi smrti.

– Hoćeš da kažeš da su to bili tvoji ljudi?

– Tačno tako – potvrdila je. – Jedan od njih bio je i Toši, koji stoji iza tebe.

– A pravi zmajevi?

– Oni su odavno mrtvi. Toši ih je sredio još na putu za Dodž Siti.

– Iz zasede, naravno?

– Neka ti bude, mada to više nije važno.

– A kako si znala da oni dolaze i vreme kad dolaze?

– Imam svog poverljivog čoveka tamo u Kineskom Gradu. Nije odoleo mojim čarima – osmehnula se – i pristao je da radi za mene. On me izveštava o svim Čangovim odlukama.

– Dakle, Hu Čen je razgovarao sa lažnim zmajevima smrti?

– Upravo tako.

– A ko je ubio tvog oca? Nisi valjda ti...

– Ne, nisam ja. Učinio je to Toši – rekla je ravnodušno.

– Ali, kako si mogla?! – zavapio je revolveraš.

– Jednostavno... On je bio loš otac. Maltretirao me je od malih nogu. Govorio mi je da sam... nemoćna, pokvarena, da me se stidi. Čak me je i tukao. Mrzela sam ga i maštala o osveti. Ponizio me pred svojim ljudima... bezbroj puta.

Šon ju je zaprepašteno slušao.

– Ko me je napao, tamo u šalunu? – upitao je kasnije.

– Dvojica mojih ljudi, za šaku dolara.

– Dakle, napad je bio izveden zato da bih se ja još više uvalio u klopku?

– Da, trebao si pomisliti da Hu Čen želi da te ubije. Napad je trebalo u stvari da te zbuni. I da su mogli, tada te moji ljudi ne bi ubili.

– A-ha, zato su i ostavili poruku sa mojim imenom.

– Tako je.

– A ko je napao Hu Čena i kako to da je pomislio na mene?

– To je uradio jedan Amerikanac, inače takode moj prijatelj. Dovoljno je bilo da se malo maskira, tačnije, da se obuče u crno odelo i oko vrata stavi crvenu maramu. Tako se niko ne odeva osim tebe...

– Ti si zaista prava zmija. – nije mogao a da ne kaže revolveraš. – Dakle, sve napade na Čena i mene izvršili su tvoji ljudi. Nije mi samo jasno zašto tvoji ljudi nisu sami likvidirali Hu Čena, nego sam ti ja bio potreban?

– Zato što na kraju sve treba objasniti ljudima u naselju. Ako želim da me cene i poštuju. Ja za njih neću biti ubica a svu krivicu za Čenovu smrt svaliću na tebe.

– Zašto bih ga ja ubio? Ljudi ti neće poverovati.

– Hoće, reći ću im da si hteo da ga opljačkaš.

– A napad u salunu? Bilo je mnogo svedoka?

– Još bolje. Još jedan dokaz da si bio u lošim odnosima sa Čenom. Zašto bi te inače napali njegovi ljudi u salunu?

– Ali, to nisu bili njegovi ljudi – povika revolveraš.

– To znaš samo ti... i ja. Niko više – nasmejala se.

– Ostali će verovati u tvoju priču?

– Svakako. Istu priču pričaće i moji ljudi, a i nekoliko drugih...

– Sa kojima si spavala ili ćeš spavati – dovršio je ironično i gorko.

– Baš tako – iscerila se.

– Ti si najobičnija beštija! – sasuo joj je u lice gnevno.

– Oči joj zasjaše opasnim sjajem.

– Ubrzo ćeš se kajati zbog tih reči.

– U njenoj ruci odnekud se stvori mali nožić i ona zamahnu prema njegovom licu.

Falkom je nagoniski reagovao.

– Brzo se okrenuo i tako izmakao. Pre nego što se Toši snašao, udario ga je pesnicom preko nosa.

Umesto da posrne, Toši samo zatrese glavom.

Napravio je širok zamah kopljem i za trenutak je izgledalo da je Falkomu odzvonilo...

Ali, desilo se nešto neočekivano.

Odjeknuo je pucanj, jedan pa drugi.

Toši bolno kriknu i levom rukom uhvati se za vrat. Istovremeno se tako pomerio da je koplje u njegovoj desnoj ruci promenilo smer i umesto u Falkoma zarilo se u grudi Dai Čo, koja je stajala pored revolversa.

Njen prodorni vrisak nije dugo trajao. Beživotno se srušila na pod.

Poslednjim ostatkom svesti, Toši je primetio njenu smrt. Zatim je i sam umro. Meci su ga bili pogodili u vrat, ispod samog potiljka.

Falkom se iznenađeno okrenuo prema vratima.

Glasno je uskliknuo kada je prepoznao svog spasioca.

Bio je to Džon Henri Holidej, glavom i bradom.

– Helou, mister Falkom pozdravio je prijatnim glasom. – Vi se, vidim, odlično zabavljate u našem odsustvu.

Falkom tada primeti i Vajata Erpa iza njegovih leđa.

– Hej! – povikao je. – Otkud vi ovde? Zar niste u Tombstonu?

– Pretpostavljali smo da ste usamljeni – osmehnu se kockar.

– Dok se šali – javi se i šerif. – Telegram iz Tombstona je bio lažan. Mislim da je to Ringovo maslo. Sreli smo srećom mog brata na pola puta i on nam je sve objasnio. Bio je na tragu nekog konjokradice. Kaže da u Tombstonu nikad nije bilo mirnije.

– Tako... – Falkom je odmahivao glavom. – U svakom slučaju, došli ste u pravo vreme. No, kako ste se stvorili ovde?

– Beson nas je izvestio o napadu na vas, tamo u salunu. A ako su napadači bili Kinezi, lako je pretpostaviti da se nalazite u Kineskoj Četvrti. Potom je bilo dovoljno da krenemo tragom koji ste ostavili.

– Tragom?

– Šerif misli na leševe – objasni Holidej ironično. – Ima ih tuce.

XXI

Rana na Falkomovoj mišici se bila upalila, pa je morao ležati čitave dve nedelje.

Nekoliko prvih dana stanje je bilo čak vrlo kritično po njegov život.

Ali, snažni organizam pobedio je groznicu.

Iz dana u dan bivalo mu je bolje.

Šerif i Holidej, nekoliko puta čak i Laura Higgins, redovno su ga obilazili i razgovarali sa njim.

Falkomu su prijale njihove lepe reči.

A bile su mu zaista potrebne nakon svega što je doživeo.

Razočaranje zbog Ruže bilo je ogromno, ostavilo je posledice. Falkom je osim fizičke, proživljavao i tešku psihičku krizu.

I, tako je to išlo do dana kada je ustao iz kreveta, sasvim oporavljen.

Još tri dana Falkom je proveo u Dodž Sitiju.

Šetao je gradom, odlazio u salun na piće i povremeno se kockao sa Holidejem.

Izgledalo je da je nakon burnih događaja u gradu zavladao zatišje.

Život se vraćao u grad, ljudi su se ponovo smejali, prepričavali svakodnevne dogodovštine, odlazili u crkvu...

Deca su se igrala na ulicama.

Tako je došao dan rastanka.

Šon nije želeo da se duže zadržava u Dodž Sitiju.

— Da li je u Dodžu uvek ovako zapetljano? — upitao je šerifa pre nego što je uzjahao konja.

— Na šta to mislite?

— Na Džonija Ringa, one iz Kineske Četvrti, na vas i sve ostalo.

Erp se smeškao.

Odgovorio je Holidej.

— Još mnogo zapetljanije, mister Falkome.

— Hm... hm, mister Holidej se ne šali? — upita pustolov šerifa.

— Ni najmanje, mister Falkome.

— Onda zbogom, gospodo!

Falkom uzjaha konja.

Čutke su se posmatrali.

Zatim nemo dotakoše obode šesira.

— Svratite u Dodž koji put — reče šerif.

Falkom obode konja. I odhaja.

EPILOG

Nakon opisanih događaja, Šona Falkoma odlučila je da zavrbuje vašingtonska vlada. Jedan od njihovih specijalnih agenata, Li Poremen (kojeg su čitaoci ROTO BILIOTEKE imali prilike upoznati u svesci „Šon i pukovnik smrti“), ponudio je čuvenom pustolovu gomilu novaca, specijalna ovlašćenja i poverljivi razgovor na „vrhu“. Falkom je kategorički rekao „ne“. Nije, naime, trpeo da ima nekog iznad sebe, da mu drugi određuju sudbinu, pa ma kakva ona bila. Dakle, to je bila istina i najveći razlog njegovog protivljenja proisticali su upravo iz tvrdoglavosti, svojevoljivosti i principijelnosti.

Ali, vlada ili nije shvatila čoveka iz Vajominga, ili, što je daleko verovatnije, nije ni htela da ga shvati

pa se namerno osetila uvređenom te stala potencirati svoju uvredljivu sujetu. Ili, pak, možda nije odustajala od namere da unajmi Falkoma i stavi njegovo ime na spisak svojih agenata. Uglavnom, započeo je veliki pritisak na revolveraša iz Morcrofta.

Falkom je i inače imao dovoljno problema u životu: u svakom gradu bio je nepoželjan, bio je prognanik zle kobi iz prošlosti, konstantno prinuđen da se bori, da ubija. Sada su se tome mogli pridodati i drugi problemi. Tako je, recimo, svim gradskim šerifima u zemlji sugerisano da provociraju Falkoma čim ujaše u njihov grad.

Čoveka iz Vajominga trebalo je konstantno držati na oku, izazivati ga, provocirati, ne dozvoliti mu nijednog trenutka da se opusti, po svaku cenu sprečiti ga da mirno spava. Predstavnici zakona, koji su i ranije zavideli Falkomu, i na inteligenciji i na sposobnostima, te ga, kad se pojavi u njihovom gradu i blizini, gledali narogušeno i prepreko, jedva su dočekali priliku da se kočopere pred njim, naravno, oslanjajući se na svemoćnu i čvrstu pozadinu. Začudo, ako se ranije moglo reći da čuvari zakona nisu dovoljno revnosni i dosledni u obavljanju svoje službe, kada je u pitanju bio Falkom, svi su se založili iz petnih žila, svi su se osilili. Cilj je valjda bio isforsirati neku Šonovu nepromišljenu reakciju i proglasiti ga, javno, otpadnikom od zakona. Nakon toga, verovatno bi usledila ucena...

Tako, čovek iz Vajominga, koji je egzistirao zahvaljujući svom kartaškom, kockarskom umeću, odjednom, nije mogao naći partnere za igru. Svi su ga stali izbegavati. U hotelima su mu govorili da su sve sobe zauzete i da za njega nemaju prenoćište...

Na taj način je i njegov opstanak doveden u pitanje, jer ionako se za njega teško mogao naći neki posao.

Nakon tri meseca, Falkomu je postalo jasno: moraće da popusti ili se bori do kraja, da prizna poraz ili pruži odlučniji, daleko odlučniji otpor.

Samo, nametnulo se pitanje: protiv koga i kako da se bori?

Na kraju je postao svestan da će to biti borba do iznemoglosti, do poslednjeg daha.

Tako se, jednog dana, našao u Heleni.

I, kao i bezbroj puta ranije, umesto da pronade svoj mir, uleteo je pravo u pakao...

KRAJ

BEKEROVA BANDA

Da je u Sanvil ujahao stranac, pomislio bi da je grad napušten.

Glavna, prašnjava i široka ulica, bila je pusta; nijedan prozor, uprkos letnjoj žezi, nije bio otvoren, nigde nije bilo žive duše, čak ni psa.

Hol Meril je znao da je to samo privid, da su građani Sanvila tu, u svojim kućama, možda skriveni iza prozora ili vrata, da ga možda s podsmehom gledaju i misle kako je hrabar na svoju štetu, jer rizikuje život.

Hol Meril je bio mlad čovek; imao je dvadeset i četiri godine. U Sanvil su ga doveli roditelji, zajedno sa dve starije sestre, kad je imao tri godine.

Naselili su se na zemlji udaljenoj od gradića oko dve milje, tamo izgradili kuću i živeli mirno i pošteno.

Starija Holova sestra se već bila udala i odselila na istok, kad mu je otac umro. Imao je, tada, osam godina. Posle dve godine, tek što je, udavši se, od kuće otišla i mlada ćerka Merilovih, umrla je i Holova majka.

Njihov sused Sten Taker je odmah uzeo dečaka kod sebe. I on je živio sam. Nikada nije pričao Holu šta se dogodilo sa njegovom porodicom, za koju se znalo da je nekad postojala. Mali Hol se bio odvikao od sestara i nije želeo da ode ni kod jedne, kad su htele da ga vode. Onako mali, nije mogao zamisliti da napusti taj kraj, kuću i zemlju gde je poslednji put video svoje roditelje. Osim toga, jako je voleo Stena Takera.

Taker je bio mnogo stariji od njegovog oca. Bio je veoma nežan prema dečaku, kuvao mu je, vodio ga u lov, učio ga baratanju oružjem.

U svakoj pogodnoj prilici, Taker bi dečaku pričao dogodovštine iz ratova u kojim je učestvovao dok je bio mladi, pričao mu je o svemu, učio ga životu.

Pravdoljubiv, dobrodušan ali i nepokolebljiv; Sten Taker je bio oličenje poštenja, pa je bilo logično da ga jednoga dana izaberu za šerifa Sanvila.

Na izborima je dobio najviše glasova i, činilo se, nije bilo čoveka koji se nije obradovao što će upravo on predstavljati i čuvati zakon u tom gradu.

Najponosniji je bio, razume se, Hol Meril, koji je u vreme izbora imao dvadeset godina. Za njega je Sten Taker bio pravi otac. Međusobno su se poštovali, uvažavali, pomagali i, iznad svega, voleli.

Sve do pre tri meseca, dok u njihovom kraju nije počela da hara Bekerova banda, Sanvil je bio miran gradić, a Sten Taker ugledni šerif, čiji autoritet je mnogo doprineo tome da se nestašni momci iz Sanvila i okoline smire.

Pomno je proučavao poternice i pazio na to ko dolazi u Sanvil. Otako je on bio šerif, gotovo da i nije bilo krađa goveda, niti bilo kog drugog prekršaja od onih koji su bili uobičajeni po gradovima Divljeg zapada.

Od vremena kako je Sten Taker postao šerif u Sanvilu, dogodila se,

samo tu i tamo, poneka kafanska tuča.

A onda, pre tri meseca, kad se krajem proneo glaš o Bekerovoj bandi, čiji su članovi bili sve sami otpadnici od društva i zakona, dogodilo se nekoliko ubistava, pljački i napastvovanja, i bilo je samo pitanje dana kada će beskrupulozni momci stići u Sanvil.

Jer, sve se to događalo u istom kraju. Pričalo se da su Bekerovi banditi neuhvatljivi; i, zaista, bili su u tom kraju već više od dva meseca a da niko nije uspeo da ih spreči ili uhvati makar i jednog od njih.

Za njih nije bilo nikakve prepreke.

Provaljivali su vrata, razbijali prozore, a, ako su smatrali da će lakše ostvariti cilj, nisu prezali ni od paljenja ili rušenja nečije kuće.

Najžalosnije od svega bilo je to što su oni, posle svega, još bili na slobodi.

Jedne večeri, dok su sedeli za stolom i razgovarali, Sten je rekao Holu:

— Ako naidu u Sanvil, a naići će, mi ćemo ih onemogućiti i pohvatati. Dok sam ja šerif u ovome gradu, za njih tu nema mesta. Neću im dozvoliti ni da kroče u salun.

— A pod kojim izgovorom? — pitao je Hol. — Ne možeš tek tako da im zabraniš da uđu u grad i ostanu u njemu, jer unapred ne znaš ko su. Ako im pokažeš da znaš, nastradaćeš. Moramo biti oprezni s njima.

Smislićemo nešto. Moraću da porazgovaram sa Glenom, pa neka sazove gradsko veće. Ako se ceo Sanvil bude organizovao, nećemo omanuti. U stotinak kuća ima bar toliko odraslih muškaraca sposobnih da se bore. Ako izuzmemo sasvim mlade momke i starije muškarce koje više ne služe ni vid ni refleksi, one prve zbog neiskustva a ove druge zbog starosti, još uvek možemo sastaviti solidnu četu koja bi se mogla suprotstaviti četvorici opasnih tipova...

Hol se nasmejao.

Izvesno vreme je čutao, posmatrajući starca, a onda ga je upitao:

— Da li si mislio o onima koji su, doduše dovoljno iskusni i sposobni da se bore, a ipak nevešti u baratanju oružjem i nekako trapavi?

I Taker se nasmejao.

— Pa takvih je u Sanvilu najviše — odvratio je uozbiljivši se odjednom.

— Vidiš, na njih sam mislio. To je stvarno smešno. Onoliko odraslih muškaraca a ponašaju se kao preplašene babe. Kakve babe?! Preterao sam, ali u korist baba. Znam ih, nekoliko, koje i te kako dobro barataju oružjem.

Taker odmahnu rukom.

— Život ih je tome naučio, sinko — rekao je zamislivši se. Setio se nekoliko žena koje su rano ostale bez muževa ili očeva i zaista bile primorane da se late oružja. Onda je nastavio: — Ako nas ima više, veća nam je šansa da ukrotimo bandite.

— Pa, jeste...

— Ako među nama bude bar toliko dobrih strelaca koliko ima njih, a oni su svi odreda dobri strelci, sve će se završiti dobro za nas. Znaš, Hole, moje pravilo: kad god se može, mora se izbegavati prolivanje krvi. Ako ikako budemo mogli, pohvataćemo ih žive i predati vlastima.

— Podrazumeva se da ćemo pucnjavom u njih braniti svoje živote, ako nam budu ugroženi — više je konstatovao nego pitao Hol.

Starac mu se zagleda u oči.

— Ako drugog izbora ne budemo imali, Hole, moraćemo da postupimo tako — odgovorio je Sten Taker sumornim glasom. Hol ga je dobro poznavao i znao je šta to znači.

*

Sten Taker nije ni slutio koliko je bio u zabludi kad je mislio da će

uspeti da organizuje odbranu Sanvila i hvatanje bandita.

Počev od predsednika gradskog veća pa do vlasnika trgovine, bankara i javnog beležnika u Sanvilu, niko nije smatrao potrebnim da ista učini za slučaj da naidu banditi. A oni su, ipak, predstavljali neki autoritet u gradu. Ostali, manje ugledni ljudi, ostavši bez njihove podrške, nisu imali ideje kako i šta da preduzmu, ako već prvi ljudi Sanvila misle da je dovoljno da se banditima suprotstavi samo šerif.

Svi su, otprilike, odgovorili da o redu i miru u gradu Sanvilu brine šerif, odnosno Sten Taker, koji, uostalom, i prima platu za to.

Razume se da je starom pravdoljubivom Takeru bilo krivo zbog takvog reagovanja u gradu koji je, najzad, bio dovoljno jak da se suoči i sa većim teškoćama i opasnostima nego što su bila četvorica bandita, ali se pouzdao u to da će njegov sledeći pokušaj biti uspešniji.

Morao je da ubedi ljude da je u njihovom interesu da čuvaju sebe, svoja imanja i porodice. Jer, on, Taker, nije imao nikog osim Hola Merila, koji je bio sposoban da brine o samome sebi.

Konsultovao se sa Holom.

Zajedno su zaključili da je jedini izlaz u dobrom organizovanju celoga grada, jer njih dvojica, koliko god hrabri i vešti u baratanju oružjem, ipak ne mogu sami da savladaju okorele zločince.

Da je stvar bila tako jednostavna, neko bi ih već onemogućio i sprečio da stvaraju nedela.

A oni, Bekerovi banditi, u tom kraju su bili već gotovo tri meseca, a priče o njihovim zlodelima samo su se ponavljale.

Nijednom od njih četvorice nije falila ni dlaka sa glave, a kamoli da je bio ranjen.

Naprotiv.

Pljačkama su pribavljali sve više novca, sve više su trošili, otimali, silovali.

Oblasni šerif je pre izvesnog vremena zatražio od Vašingtona da interveniše, da se pošalje jedna armijska četa u taj kraj, ali je primio odgovor da sa četvoricom bandita, koliko god oni opasni bili, moraju da izađu na kraj građani, uz pomoć lokalnih vlasti.

Ipak, kad je stvar postala previše ozbiljna, odnosno kad je Vašington primio već desetak poziva za intervenciju, odlučio je da pošalje vojsku u kraj iz kog je došlo najviše poziva i žalbi.

Visoke vlasti su čak i odredile rok, a to je značilo da će Bekerova banda harati još izvesno vreme.

A onda, jednog jutra, iznenada, kad to niko nije očekivao, u Sanvil su ujahali banditi.

U to vreme Hol Meril nije bio u gradu.

Taker ga je bio poslao na ranč udaljen od Sanvila desetak milja, da obavi jedan posao umesto njega, što je, uostalom, Hol često i radio.

Niko nije pretpostavljao da će se banditi pojaviti usred dana.

Tom prilikom je Sten Taker bio prinuđen da se sasvim sam, bez ičije pomoći, suprotstavi opasnim banditima, i to ga je stajalo života.

Kad se Hol vratio, preostalo mu je da sahrani šerifa i slučaj prijavi oblasnom šerifu.

Osećajući veliki bol za izgubljenim prijateljem i ocem, Hol nije bio raspoložen da sluša ičije reči pravdanja; bolelo ga je to što je dobri, stari, poštteni Taker bio ostavljen na cedilu, prepušten samome sebi.

Svoje poslednje trenutke života proveo je sam, napušten, čak i bez njega, Hola, svog posinka.

Jedino se on, onako star i pošten, borio. Borio se iako je unapred znao da će izgubiti.

Tako je i bilo.

Pao je, smrtno pogođen u grudi, još pre nego što je dotakao dršku svog revolvera.

Da je Hol bio sa njim, i on bi se borio, makar po cenu života.

Tako ga je Taker učio.

Sada je mladić razmišljao o tome da li da krene za banditima, da pokuša da ih uhvati, ili ubije, svejedno.

Bio je toliko kivan na njih da je u nekim trenucima pomišljao i na to da ih, jednog po jednog, ubije iz zasede.

Ipak, od tih ideja bi brzo odustajao, jer bi se setio svega onoga čemu ga je Sten Taker učio: da lična osveta ne vodi nikud osim u kršenje zakona i izjednačavanje sa banditima koji ne poštuju sud i zakon; svakog, pa makar i najgoreg zločinca, govorio je Taker, treba uhvatiti i predati višim vlastima, kako bi mu se održao redovan proces.

Niko sam nije smeo da uzme zakon u svoje ruke i sudi nekome.

Zato, rekao je Taker, postoji zakon, da bi se primenio u trenucima sudenja, koje mora biti nepristrasno ali pravedno...

Shodno onome što je naučio od Takeru, Hol Meril je preorijentisao svoju želju.

Umesto da misli na to kako će iz zasede poubijati svu četvoricu bandita, počeo je da kuje planove o tome kako i od koga da sastavi poteru, dobro naoružanu i brojnu.

Samo uz njenu pomoć bi mogao da pohvata Bekera i njegove kompanjone.

Ipak, trebalo je da se uradi nešto i u međuvremenu, dok ta potera ne bude sastavljena.

Kako su banditi naišli prvi put, tako neočekivano, tako su se mogli pojaviti opet.

Neretko se događalo da se Bekerova banda i više puta vrati u isto mesto, naročito u ono u kom joj se niko nije suprotstavio.

A to je upravo bio slučaj sa Sanvilom.

Ako se izuzme šerif Taker, koji je grad branio više po savesti pošienog građanina nego po dužnosti šerifa, Sanvil je za Bekerove bandite bio bezopasan grad u koji su mogli da svrate i haraju kad god bi to poželeti.

Sada, dok je Hol Meril ulazio u grad, lagano jašući, osećao je koliko je Sten Taker morao biti usamljen onoga dana kad su ga banditi ubili.

Sigurno je osetio istu tu zebnju u srcu, isto odbijanje ljudske pomoći, istu hladnoću i nemu, preteću tišinu. Svakog trenutka se osvrtao, jer je bio progonjen mislju da su ti banditi nevidljivi, da nailaze silovito, rušeći sve pred sobom, i da od njih nema spasa.

Imao je, sa te strane, dobar pogled i mogao je konstatovati da se gradu ne približava niko. Čak i da se upravo pojave na vidiku, od trenutka kad budu primećeni pa dok ne stignu do grada, treba da prode bar deset minuta.

Sada, kad se već zna, sad je lakše računati s tim, mislio je Hol s gorčinom.

A kako je bilo jednom Takeru, koji je, ne sluteći ništa, sedeo u svojoj kancelariji i, verovatno, nešto pisao, kad je odjednom primetio bandite na ulici i izašao da nešto preduzme.

Kako se već tada nije setio da je sam protiv njih, kako nije primetio da baš niko nije izašao na ulicu?

A ljudi su morali da primete dolazak bandita, još dok su bili daleko van grada.

Sve je bilo jasno.

Svako ponaosob je mislio: zašto baš ja da rizikujem život?

Svako, osim Stena Takeru... Još jednom se osvrnuvši i videvši da niko ne nailazi, ali da nikog nema ni na ulici, Hol Meril se setio događaja od prethodne večeri...

Bio je navratio u Sanvil, posle vrelog, napornog dana, da u salunu popije kriglu hladnog piva.

Nije nameravao da razgovara sa ljudima, jer je još uvek bio ljut na njih.

Naprostu nije mogao da ih gleda kako loču i kako se hvale svojim podvizima a u suštini su kukavice.

Odlučio je da samo popije pivo i da se odmah vrati na ranč.

S obzirom da je Taker, još pre nekoliko godina, kad je jednom prilikom bio bolestan, napisao testament po kom sve pripada Holu Merilu, ovaj je sada vodio brigu o oba imanja.

Kad je čuo da je Taker ubijen, Hol je odmah doneo odluku da njegovu zemlju i zgrade podeli dvema porodicama siromašnih naseljenika, koje su u taj kraj došle nedavno, pošto su im banditi spalili skromne kuće i ote li novac dobijen od železničke kompanije, za zemlju, na kojoj je pre izvesnog vremena počela da se gradi pruga.

Članovi obe te porodice bili su vredni i poštteni ljudi, koji su uspeli, iako radeći po ceo dan, da zarade tek toliko da se prehrane.

Nisu mogli ni pomišljati na to da skupe dovoljno novca da jednog dana kupe zemlju i na njoj izgrade kuću.

Hol Meril je smatrao da mu je dovoljno i ono što je nasledio od sopstvenih roditelja, a pomisao na to da proda Takerovo imanje i okoristi se njegovim novcem, bila mu je toliko strana da je ne bi ni mogao sprovesti u delo.

Možda bi, mislio je Hol, taj dobri čovek postupio isto, da je na njegovom mestu.

Što je Hol više razmišljao o tome, sve više je bio ubeđen da bi Taker ne samo odobrio tu njegovu odluku nego je i blagosiljao.

Obuzet mislima o budućnosti Takerovog imanja i donekle obrađovan što će siromašni naseljenici nenadano dobiti zemlju i kuću, Hol je vezivao konja za direk ispred saluna. Unapred je bio odlučio da ni sa kim ne razgovara, jer svi ti ljudi su za njega bili kukavice.

Odjednom oseti kako neko dotiče njegovo rame.

Okrenuo se.

Pred sobom je ugledao Aretu Remroud.

— Zdravo Hole — pozdravila ga je smeškajući se na njega. — Odavno te nisam videla.

A onda je, uozbiljivši se, nastavila:

— Primi moje saučešće. Veoma mi je žao što je jadni čika Sten tako prošao.

— Hvala ti na saučešću — odvratio je Hol, gledajući u lepuškastu devojkicu s kojom je plesao na svim zabavama održanim u Sanvilu i okolini u poslednje dve godine.

Znalo se da su njih dvoje najbolji plesaćki par i da ih ne vezuje samo zajednička ljubav prema plesu.

Kad god bi se sreli, oči bi im zasjale radošću.

Stari Taker je, u šali, Aretu nazivao budućom snahom, na šta se Hol samo mudro smeškao.

Smatrao je da je lepa Areta još premlada za udaju, ali mu nije bila strana pomisao da će je zaprositi već na narednoj zabavi koja će se održati u Sanvilu. Naravno, biće prisutni i njeni roditelji, od kojih će, u to je bio sasvim uveren, s blagonaklonošću biti primljena njegova ponuda.

Ali, ovoga puta je izostalo veselo čavrljanje, izostao je bezbrižan smeh.

Hol je bio u dubokoj žalosti za Takerom, i nije mu bilo ni do čega. Uz to, bar u pogledu lepe Arete Remroud, postojao je još jedan razlog...

Ipak, Hol se ponudio devojkici da je otprati do ranča njenih roditelja, koji je od grada bio udaljen nešto više od četiri milje.

Njegovo i Takerovo imanje bilo je na pola puta između grada i ranča Remroudovih, u istom pravcu.

Dvoje mladih su izmenjali nekoliko rečenica, a onda je Hol rekao da će samo na minut ući u salun, i zamolio Aretu da ga priček.

Nije je pozvao da ude s njim u salun.

Iako bi bila u njegovoj pratnji, to često, smatrao je, nije prikladno za vojku njene reputacije, a uz to je Hol htio da je poštedi reči koje bi joj sigurno uputio neko od polupijanih kauboja.

Areta je, u znak pristanka, klimnula glavom, a Hol se okrenuo i ušao u salun.

Brzo se vratio.

Devojka ga je dočekala s osmehom, ali se brzo uozbiljila kad je primetila da Hol ne reaguje na taj izliv njene simpatije.

Hol je odvezao svog konja, ali ga nije odmah uzjahao. Zajedno sa Aretom Remroud, išao je pešice, držeći svog konja za uzdu i vodeći ga za sobom; išli su sve do gradske štale, gde je ona bila ostavila svog konja.

Pojahali su konje i uputili se prema istočnom izlazu iz grada.

Oboje su ćutali i gledali ispred sebe.

Kad su izjahali iz grada, Areta je progovorila prva, upitavši Hola:

— Hoćeš li, posle svega, ostati u Sanvilu? Mislim, zbog čika Takera...

Hol je pogleda iskosa.

Prošlo je dosta vremena dok joj je odgovorio:

— Ne znam... Mislim da ne mogu ostati ovde. Tu sam i imao i izgubio sve najmilije... Razočarao sam se u ljude. To je strašno pod kojim okolnostima je čika Sten izgubio život. Čula si, znaš. Reci, zar nije strašno?

— Jeste, Hole. Užasno. Moj otac i brat nisu bili u gradu u to vreme, ali kažu, da su bili, sigurno ne bi se sakrili kao oni koji imaju kuće usred grada.

Hol se zagledao nekud ispred sebe. Ogorčenim glasom je nastavio:

— Niko nije bio uz njega... Sada mi je jedini cilj da ti banditi budu kažnjeni. Neću mirovati dok se to ne dogodi, pa nek me staje i života.

— Da li misliš da će se građani, posle svega što se dogodilo, ipak

odlučiti da se organizuju, shvatiti da drugačije ne može da bude? — pitala je devojka.

— Što se njih tiče, ne nadam se ničemu. Ne računam na njihovu pomoć.

— Pa šta ćeš, onda?

— Ne znam.

— Pokušaj ponovo da razgovaraš sa gradonačelnikom. Ako mu je stalo do toga da ceo grad, računajući i okolinu, živi na miru, onda...

Kao da nije čuo o čemu Areta govori, Hol je nastavio monotonim glasom:

— Ne mogu oprostiti sebi što nisam bio pored njega kad se sve to događalo.

— Nemoj ništa da prebacuješ sebi, Hole. Svi znamo zašto nisi bio sa njim. On te je poslao da umesto njega obaviš nešto kod Foremanovih, zar ne?

— Tako je, ali... Areta, ja ne mogu da ti opišem koliko mi je teško što nisam bio sa njim, da se zajedno borimo i zajedno poginemo.

Hol je govorio čvrstim glasom, iako bi, da je mogao, najradije zaplakao.

Areta je zadrhtala. Setila se da je taj čestiti Hol Meril još od detinjstva samo gubio.

— No, sada je prekasno, ne vredí govoriti o tome — nastavio je Hol.

— Nemam sada ni njega, mog drugog oca, kog sam voleo kao i onog pravog, koji je davno umro... Nemam ovde nikoga. Zaista nikoga...

— Dok je izgovarao dve poslednje reči, naglasio ih je i prodorno pogledao u Aretu.

Devojka je osetila da u tom pogledu ima prebacivanja i razočaranja.

Povukla je uzdu i zaustavila konja.

Zastade i Hol, gledajući je upitno. Areta mu se sasvim približi i, zagledavši mu se u oči, upita:

— Zar zaista misliš da ovde nemaš nikog?

— Da.

— Smem li da znam... — počela je devojka, ali joj je Hol upao u reč:

— Čuo sam da imaš momka u Vejnvodu...

Areti se zarumeneše obrazi.

— Pa... zapravo... ja sam ga samo jednom videla, i zato... ja ne znam... — počela je da zamuckuje.

— Ali dobijaš pisma od njega, zar ne? Upravo si bila u gradu, na pošti, da uzmeš pismo. Jesam li pogodio?

Areta ga je pogledala iznenađeno; progutala je knedlu, i nije mu odgovorila.

On naglo povuče uzdu, i njegov konj krenu.

Jahao je, zamišljen, gledajući napred, sve dok nije shvatio da ne čuje topot Aretinog konja.

Okrenuo se.

Ona je još stajala na mestu na kom je malopre bila zastala.

Hol se brzo vratio do nje, pomislivši da se dogodilo nešto i da ona nije mogla krenuti za njim.

Stigavši do nje, on upita:

— Šta je bilo? Da nije uganuo nogu?

— Nije — tiho je odgovorila Areta.

— Onda? Zašto si zastala?

— Ne želim da jašem s tobom. Tačnije, da ti jašeš sa mnom. Idi svojim putem, a ja ću svojim, sama.

Kad je izgovorila poslednju reč, okrenula je glavu, verovatno da Hol ne bi video suze u njenim očima.

Očekivala je da će on odmah poći, ali se to nije dogodilo. Upitao ju je:

— Zašto si se odjednom naljutila? Da li sam te nečim uvredio?

Areta nije odgovorila. I dalje gledajući u stranu, samo je rekla:

— Idi!

— Ne pada mi na pamet da te ostavim samu u ovoj divljini. — odvratio je. — Uz to, Bekerova banda je u našem kraju i nije isključeno da se sretnes sa njom. Ne treba da ti pričam šta bi ti se u tom slučaju moglo dogoditi. Hajde, kreći. Već se

smrkava. Otpratiću te do tvog ranča, svidelo se to tebi ili ne.

Ovoga puta ga je Areta poslušala.

Računala je, doduše, na Hola kao na svog momka, ali sada, pošto je uspostavila vezu sa drugim mladim, nije imala prava išta da kaže, tim pre što je i on znao o tome.

Nije više bila raspoložena da razgovara.

Hol joj se veoma svidao i često je mislila na njega. Tek u tim trenucima, kad se suočila sa njegovim odbijanjem, shvatila je koliko je pogrešila što nije sačekala da se on izjasni.

Ceo Sanvil je znao za njihove međusobne simpatije i nije bilo dileme oko toga da li će oni jednoga dana postati muž i žena.

To se podrazumevalo.

Areta je prebacivala sebi što nije imala malo više strpljenja.

Setila se da joj je Hol posle jedne zabave, pre nekoliko meseci, rekao da bi voleo da ima ženu kakva je ona, ali da je šteta što je ona toliko mlada, jer nema još ni devetnaest godina.

Ona mu je tada odgovorila da do njenog devetnaestog rođendana treba da prođe još pet meseci i deset dana, na šta je on rekao da će se strpiti još toliko vremena i da će se tačno za pet meseci i deset dana pojaviti kod njenih roditelja, sa velikim buketom cveća u ruci...

Sada je do toga dana trebalo da prođe još samo nekoliko sedmica.

Ipak, Areta je, nedavno, popustila pred šarmorn mladića kog je srela u Vejnvodu, kad je bila u gostima, kod jedne tetke po očevoj liniji.

Svideo joj se, i kad su se rastajali, dala mu je svoju adresu, a on joj je odmah i pisao.

Odgovorila mu je, a onda je stiglo i njegovo sledeće, drugo pismo.

Vejnvdud nije bio daleko od Sanvila, ali na razdaljini od stotinak milja još uvek je bio praktičnije pisati pisma nego putovati.

Već u svom prvom pismu je taj mladić, Martin Vajld, izjavio ljubav Areti i molio je da se uda za njega.

Naravno, Areta od prvog trenutka nije ozbiljno računala na tog momka, ali je ipak počela da razmišlja kako i šta da mu odgovori.

Najzad je pomislila da će biti najpametnije da u prvom pismu ne pominje tu ponudu, da ne odgovori na nju, nego da razmisli dobro. Mada, znala je, i to što mu opšte odgovara posle onakvih njegovih reči, može biti znak pristanka.

U svakom slučaju, Hol Meril je to shvatio mnogo ozbiljnije od nje i zaključio da na nju više ne može računati. Odustao je, naravno i od odlaska njenoj kući, na njen devetnaesti rođendan, kad je hteo od njenih roditelja da je zaprosi.

Sve to je odjednom bilo jasno Areti. Pitala se zar je mogla biti toliko nepromišljena i uraditi nešto zbog čega bi sasvim izgubila Hola Merila.

Možda o svemu sada ne bi mislila tako da je Sten Taker živ, da život nije izgubio pod tako tužnim okolnostima, te da Hol odjednom nije ostao tako usamljen.

Jahali su ćutke; već je bio zavladao sumrak. Hol je znao da će se sasvim smrknuti kad on bude stigao svojoj kući.

Sve do ranča Remroudovih, ni Areta ni Hol nisu izgovorili nijednu reč.

Tek kad su zastali pred kapijom, i kad je Areta sjahala i uzela u ruke vodicu, rekla je:

— Bez obzira na to da li ćeš ostati u ovom kraju ili ćeš otići, nemoj nikada pomisliti da ovde nemaš nikoga.

Stajala je očekujući njegov odgovor, ali Hol nije rekao ništa. Pomislilo je na to da ga je Areta izneverila i samo je stisnuo zube, okrenuo se i odjahao, ne rekavši čak ni »laku noć«.

Devojka je još gledala, u mraku, za njegovom senkom. Oči su joj bile pune suza...

*

Sve te slike od prethodne večeri redale su se pred Holovim očima dok je jahao pustom glavnom ulicom Sanvila. Bekerovi banditi su toga jutra bili u blizini, opljačkali i zapalili jedan ranč i, pucajući nasumice, dok su odlazili, ranili nekoliko ljudi.

Hol je znao da će toga dana oni navratiti i u Sanvil. Nikome ništa nije rekao, jer su svi znali šta bi trebalo uraditi. Očajan što mu u toku dana niko ništa nije poručio, niti ponudio saradnju oko organizovanja odbrane grada, Hol je odlučio da postupi isto kao i Sten Taker: da se bori sam, pa ako pogine, pogine. Nikog nije hteo da moli za pomoć.

Nije mario da izgubi svoj život ako u zamenu za njega dobije makar i jedan drugi, bilo čiji od četvorice bandita.

Opet se bio okrenuo; ovoga puta je ugledao oblak prašine nedaleko od prvog niza kuća na kraju grada, iza okuke na delu puta koji se nije video.

Najpre se čuo samo tihi, potmulitutanj, a ubrzo se on pretvorio u razgovetan topot potkovanih konja.

Hol ipak nije bio toliko lud da kao jasna meta stoji nasred ulice.

Sjahao je i konja privezao za direk ispred banke, a on se povukao u procep između banke i jedne kuće, u senku.

Na tom mestu nije se odmah mogao videti sa puta, jer je ono bilo obraslo niskim žbunjem.

Čućnuo je, izvadio kolt i čekao.

Iako su sada ljudi iz Sanvila bili uvereni da Bekerovi nailaze, pošto su ih i čuli i videli, još nikog nije bilo na ulici. Svi su, takode, videli da je napolju samo Hol Meril, spreman da puca.

Ponadavši se da će mu neko i nepozvan priteći u pomoć, Hol Meril je gledao u prozore i vrata preko puta. Tu i tamo bi se pomalo rastvarala poneka zavesa, ali niko nije

pokazivao nameru da se pridruži Holu Merilu.

A onda je ugledao prizor od kog mu je srce pokucalo brže.

S unutrašnje strane berbernice, čiji je vlasnik bio Aretin stric, stajala je, s puškom u ruci, Areta Remroud.

Donekle je bila zaklonjena poluprozirnom zavesom koja je pokrivala vrata. Ipak, gledala je u Holu, i kad je primetila da ju je on video, nasmešila mu se na način koji je trebalo da ga ohrabri.

Hol je znao da Areta nije naročiti strelac i da još nije imala priliku da se bori. O tome su pričali nedavno. Sa svoje strane, Areta je želela da pokaže Holu da on ima njenu podršku.

Odlučila je da pripuca iz unutrašnjosti berbernice, i da tako pomogne Holu, ali više zato da bi drugima dala primer i eventualno ih podstakla da mu se pridruže.

U berbernici je još bio Aretin stric, koji se sav tresao od straha i kom nije padalo na pamet da se lati oružja. Nikad nije bio dobar strelac, a uz to je već kao momak počeo da nosi naočari sa velikom dioptrijom.

Areta je to znala i nije se ljutila na njega. Smirivala ga je i molila ga da se povuče u drugu prostoriju, kako joj ne bi smetao.

Hol je pozeleo da promeni mesto, da ode nekud dalje kako bi Areta bila zaštićena, ali bilo je prekasno. Banditi su već bili na ulazu u grad, kod prvih kuća.

Divlje su gonili svoje konje i pucali u vazduh. Njih četvorica napravili su galamu kao da ih je bilo najmanje dvadeset.

Areta se nije plašila. Čekala je da vidi šta će se dogoditi, kako će postupiti Hol. Jedino se plašila za njegov život; ipak, kad god bi primetila da on gleda prema njoj, nasmešila bi mu se.

Upravo se smeškala na njega kad su banditi zaustavili nasred ulice.

Jedan od njih je, držeći podignutu ruku s revolverom, viknuo:.

– Neka bankar sam izade s ključevima, ako neće da preturimo sve kuće i odnesemo sve što nam padne šaka!

Bila je pauza za ručak i u to vreme je banka bila zatvorena, ali je bankar stanovao u istoj zgradi, i mogao je čuti banditovo vikanje.

Oni drugi viknuo:

– ...nunu ne nademo nekoliko ... zabavljačica, po kućama ćemo potražiti nešto drugo! I, neka se niko ne usudi da preduzme nešto protiv nas! Znamo da nemate šerifa i da ovde sada vlada bezakonje! Zato smo i došli!

Njihova iscerena, gruba lica nisu obećavala ništa dobro.

U jednom trenutku, Areta je pobleдела. Učinilo joj se da ne vidi dobro.

Zagledala se u jednog od Bekеровih momaka, koji je mahao revolverom i nešto govorio.

Da li je moguće, pitala se. Da li je moguće da je ono Martin Vajld, ljubazni mladić koji joj se toliko sviđeo i koji ju je nedavno zaprosio.

Pogledala je malo bolje. Više nije bilo sumnje da je to on. Da nije bila dovoljno prisebna, sigurno bi se onesvestila. Ovako, samo je stisnula pušku i bila odlučnija da puca. Znači, mladić zbog kog je Hola Merila ostavila u njegovim najtežim trenucima, bio je saučesnik u ubistvu Stena Takeru, a možda i njegov direktni ubica.

Zbog tog i takvog momka, ona je bila odbačena od Hola, koji i u ovom trenutku izlaže svoj život smrtnoj opasnosti.

Odjednom je naglo otvorila vrata i izašla pred berbernicu.

Hol je prestao da diše. Hteo je da iskoči iz zaklona, ali mu je u istom trenutku palo na pamet da bi time napravio veće zlo od onoga što može da usledi.

Banditi su počeli da se smeju.

– Vidi ti lepoticu, koja bi da se poigra sa nama!

Smejala su se trojica, dok je četvrti bio sasvim ozbiljan i bled.

— Sada ćemo joj mi pokazati... — počeo je jedan od njih, u kog je Hol Meril odmah nanišanio, predosektivši šta taj namerava da uradi sa Aretom. Svi su mahali revolverima.

Medutim, četvrti bandit je ozbiljno rekao:

— Seme, Time, Oskare, da je niste dotakli!

Trojica bandita se poklošili u nedoumici.

Areta počeo da podiže pušku.

— Ali ona hoće da puca! — uzviknu jedan bandit.

— Rekao sam vam! — pretećim glasom je ponovio Martin Vajld.

Ipak, Areta je i dalje podizala pušku. Nanišaniła je na mladića kog je jednom srela.

— Banditu! Nitkove! — govorila je kroz zube.

U isto vreme, Hol je nanišanio na bandita koji mu se učinio najopasnijim.

U isto vreme su odjeknula dva pucnja.

Hol je pogodio vodu bandita, dok je Areta promašila Martina Vajlda.

Kad su odjeknula ta dva pucnja, banditi su počeli da pucaju.

Areta je stajala, držeći pušku i ne pokazujući nameru da se skloni. Martin Vajld je doterao svog konja do nje, sagnuo se i uhvatio je, u nameri da je povuče u sedlo.

Devojka je vrisnula, a u istom trenutku je Vajld bio pogoden i oboren s konja.

Tu i tamo, s ponekog prozora, neko bi poslao metak prema preostaloj dvojici bandita.

Hol se gorko nasmejao, pomislivši da ipak nije sam. Shvatio je šta se događa kad je Martin Vajld zapovedio preostaloj trojici da ne diraju Aretu, tim pre što ga je ona gledala s mržnjom i nazvala ga nitkovom.

Ona je, dakle, ne znajući ništa o banditima, odlučila da mu pomogne, inače ne bi bila u gradu, s puškom u ruci.

Verovatno se neko od građana Sanvila, videvši mladu devojku spremnu da brani grad, postideo i dohvatio se puške.

Već u sledećem trenutku, na ulici je bio samo još jedan bandit, jer je i trećeg neko pogodio.

Poslednji iz Bekerove bande pokušao je da pobegne, shvativši da je sam.

Ali, na ulicu je izašlo nekoliko naoružanih muškaraca. Hol je odavno bio napustio sklonište i lagano se približavao čoveku kog su ostali već počeli da opkoljavaju. Očigledno im je svima bilo stalo da ga uhvate živog, kako bi bar jedan od opasnih Bekerovih bandita bio kažnjen.

*

Nedelju dana posle tog događaja, građani Sanvila su izabrali Hola Merila za svog šerifa. Iako je još mnogo žalio za Takerom, Hola je prošla ljuthja na ljude koji su se pokazali kukavicama, da bi na kraju ipak pobedilo njihovo osećanje pravde.

Šerifovsko mesto u Sanvilu prihvatio je najviše zbog samog Takeru, kako bi ga odmenio i sprovodio zakon i pravdu onako kako je od njega naučio.

I, prestao je da postoji razlog njegovog odlaska pod izgovorom da u Sanvilu nema nikog: Areta Remroud je pokazala da je uz njega, a bila je spremna da to dokaže i svojim životom.

Takerovo imanje i zgrade je Hol, kao što je bio odlučio, poklonio dvema siromašnim porodicama naseljenika, koji su njemu i Areti uskoro postali najbolji susedi...

Dragi čitaoci,

U prodaji je **19.** broj SF serije popularne **Roto-biblioteke X – 100.** Sa zadovoljstvom možemo konstatovati da je ona naišla na vaše prihvatanje, već i samom činjenicom što je okupila dvadesetak hiljada stalnih čitalaca. To je tiraž koji je, doduše, na granici rentabilnosti, ali kako je tek nešto više od godinu dana od pokretanja edicije, uvereni smo da će krug njenih stalnih poklonika početi da se širi. Utoliko pre što smo već u prilici da najavimo da će se u njenom izdavačkom planu za 1987. godinu naći dela mnogih velikih majstora SF. Uz nove naslove iz serije **„Zvezdane staze“**, zatražili smo dela **Rogera Zelaznija, Tomasa Diša, braće Strugackih, Olge Larionove, Ilje Erenburga, Pjera Bula, Džeka Vansa, Džordža Martina i Lize Tatl, Alekseja Panšina** i mnogih drugih, tako da ćemo moći da vam obezbedimo vrhunsko SF štivo.

Mnogi od vas su, međutim, naknadno uočili na kioscima ovu našu seriju, pa pismima traže informacije o dosad objavljenim naslovima, kako bi propuštene brojeve naručili pouzećem. Da bismo vam omogućili lakše snalaženje prilikom naručivanja ovih brojeva, prilažemo spisak i cene svih dosad objavljenih naslova.

1. Ch. A. Bell RAT ZA ANDROMEDU 17	100 dinara
2. Ch. A. Bell PLANETA OPĆINJENIH	100 dinara
3. S. Tyrkley UJED KOBRE	100 dinara
4. Ch. A. Bell GALAKTIČKA STAZA	100 dinara
5. Ch. A. Bell LOV NA PLANETI GABON	100 dinara
6. S. Tyrkley ZVEZDANI KONKVISTADORI	100 dinara
7. Ch. A. Bell POVRATAK KIBORGA	100 dinara
8. M. L. Arnaud POSLEDNJI FENIKS	150 dinara
9. Ch. A. Bell OBRAČUN KOD CRNE JAME	150 dinara
10. S. Tyrkley DIVLJI LOVAC ZVEZDA	150 dinara
11. J. G. Vandel ZLODUH NAUKE	150 dinara
12. A. Osborne SMRT NA NEPTUNU	150 dinara
13. R. E. Vardeman KLINGONŠKI GAMBIT	200 dinara
14. R. Angelakis GALAKTIČKI TUNEL	200 dinara
15. Ch. A. Bell DUHOVI KAUS MEDIJUSA	200 dinara
16. S. Tyrkley ČOVEK VAN VREMENA	200 dinara

17. H. Vajnshtajn	
ZAVEŠTANA KRUNA	200 dinara
18. D. T. Bird	
ZELENE ZVEZDE	200 dinara
19. Liberti Borom	
GOSPODAR KEDROVE ŠUME	350 dinara

Poznato vam je takode da smo pokrenuli i posebnu ediciju »Supernova«, u kojoj su dosad objavljene 4 knjige:

1. Džejms Bliš	
SPOK MORA DA UMRE	400 dinara
2. Artur Klark	
KA SPUŠTANJU NOĆI	400 dinara
3. Kliford Simak	
NEVOLJE SA TIHOOM	400 dinara
4. F. Pol i Dž. Vilijamson	
PODMORSKO TRAGANJE	600 dinara

Svaku od pobrojanih knjiga najjednostavnije možete obezbediti ako ispunite priloženu narudžbenicu.

NIŠRO »DNEVNIK«, OOUR IZDAVAČKA DELATNOST
21000 Novi Sad, Bulevar 23. oktobra, br. 31

NARUDŽBENICA

Ovim naručujem da mi se pouzećem pošalju sledeći brojevi

1) SF Serije Roto-biblioteke X – 100 _____

_____
(upisati broj ispred naslova)

2) Biblioteke »Supernova« _____

Poručilac _____

Broj pošte, mesto: _____

Adresa stana: _____

U _____, _____ 1986. godine

Potpis

_____

U SLEDEĆEM BROJU

DŽ. EJVZ

KARAVAN ZA MONTANU

Vajtaker je sada bio sasvim uveren u bliskost okršaja. Njegove sumnje potvrdio je čovek kome je kao revolverašu, pravom umetniku sa koltovima, Čout bezrezervno verovao. Apsolutno je bio uveren da Nejlza uopšte nije strah niti da će omanuti u predstojećem sukobu, ali ga je nešto neprijatno pritiskalo u grudima kada mu je izneo svoje strepnje.

Nešto nije bilo u redu, a šta, to će ubrzo saznati.

JUGOBANKA